

הוצאת והכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ט

ס פ ר
רוחות מספרות

מהגאון הקדוש המקובל האלקי עושה פלא
כשקש"ת מרן
רבי יהודא משה ישועה פתייא זצ"ל

בו יבואר כל מה שנעשה עם האדם מעת
פטירתו עד שזוכה ליכנס בגן-עדן, ספור
הרוחות, חבוט הקבר, ענין גיהגום וגלגולים
ותיקוני תשובה.

פעי"ק ירושלם ת"ו

שנת תשי"ד

הקדמת המחבר

יבואר בו ענין הרוחות הנכנסין בבני האדם וגורמין להם חולי הכסיה רחיל וכמה מעשיות כתבתי על זה באורך וברוחב, ושם יבואר ג"כ חיבוט הקבר ומה ששואלים את שם האדם בקבר ומה תועלת יש בשאלת שמו ומה נעשה באדם אחר חיבוט הקבר ואיך מנישים אותו לפני הב"ד של מעלה ליתן דין וחשבון על מעשיו וענין מעלת החשובה וענין כף הקלע וגלגולי הדצחים וחשבון גיהנם וכל הסדר הנעשה באדם מעת פטירתו עד שזוכה ליכנס לג"ע ומה הם הדברים המסוגלים והמועילים לנפש הנפטר לחושיעו ולהרגיעו מהצער אשר שחו עליו הב"ד של מעלה, ומה הם הדברים הראויים ללמוד על קבר הנפטר, וענין הסת הבא אל קרוביו בחלום ומה הם המשחיתים הממונים על האדם ומה דמות סניהם וצורת גופם ומה מאכלם, וענין הילד הנולד שאין ראוי לקרוא אותו בשם הנפטר אם לא דקים ליה בנפטר ההוא שהיה איש צדיק תם וישר או לסחות שצריך לעשות תיקון לנפטר ההוא בשרם שקוראים להילד ההוא בשמו, ונוסח הודוי לאדם השב בתשובה מאשר חטא על הנפש, ובכללם יבואר גם תיקון שעשינו לשבתאי צבי כדי שיזכה ליכנס לגיהנם כמבואר כ"ז ביחוקאל סי' ל"ז יע"ש. והיתה גמר זו המחברת ביום שנכפל בו כי טוב ברח"ה ניסן בשנת ו ז ר ע ת י אה בני ישראל ואת בית יאודה זרע אדם וזרע בהמה (ירמיה ל"א)

כה דברי הקל מכל חייא

הצעיר יאודה

משה ישועה

פתייא

י צ"ו

הספר הזה נדפס בתוך הספר, מנחת יהודה בבגדד בשנת תרצ"ג
ואין הספר בנמצא לכן הדפסנו מחדש סיפור הרוחות למען. ליוכות את הרבים.

הדור אתם ראו

סיפורים אמתיים ממקור קדוש יהלכון
מהאי גברא רבא ויקירא הרב הגאון הקדוש
המקובל האלקי מרן ר' משה יהודה
פתייא זצ"ל שהיה תלמידו וממלא מקומו
של הרב הגאון הקדוש ח"ר יוסף חיים
זצ"ל מבבל, המחבר ספר בית לחם יהודה
על עץ חיים, וספר יין הרקח על אד"ר
וא"י, ומנחת יהודה. ועוד כמה וכמה
ספרים. סיפורים כאלו לא נתגלו מימות
האריז"ל והם מעוררים לתשובה אמיתית
והתעוררות ישים נא כל אחד על לבו
ויחזור בהם כמה וכמה פעמים עדי יעוררו
את לבו לשוב אל בוראו בטרם יספה ויומו
יבוא ובזכות התשובה יזכה לכל טוב
בזה ובכא.

את הספר לחשיג ע"ם הכוזבת.

א. ת. ברנשטיין נחלת שבועה ירושלים
אוו: י. ל. פ. ת. ד. 5049 ירושלים

נתן העותי כי עד אחר שעשינו לו תיקון אז זכה להיות מיורדי גיהנם ואח"כ נכנס לגי'ע יעו"ש.

ואלו הנשמות הם הנקראים בסבא דמשפטים בשם נשמות ערמלאין ר"ל נשמות ערומים מבלי לבוש וכמו שנבאר בעו"ה. ונפשי יודעת מאד כי כל אדם הוא משתוקק ונפשו מתאוה לדעת מה יעשה בגופו ונפשו אחר יציאתו מן העוה"ז עד הגיעו אל מקום מנוחתו בגי'ע העליון עם נשמות הצדיקים והחסידים ולכן אמרתי אני אל לבי להעלות על ספר ממה שמצאתי בוהר ובדברי האר"י ז"ל וממה ששאלתי מרוחות הערמלאין שנכנסו בכני האדם ובאו אלי לרפואתם והייתי שואל מאותם הרוחות כמה מיני שאלות ממה שנעשה בהם אחרי פמירתם. רק שלא היו יודעים עוד את גיהנם ואת הנעשה בו כי עדין לא זכו ליכנס לגיהנם. רק א' מהם שאחר שנתקן והלך לגיהנם. אח"כ ע"י התפלה שנתפללתי לפני הקב"ה חזר ובא אלי וסיפר לי על מדור העליון של גיהנם שהיה גידון בו ואיך סרר הנידונים שם. גם סיפר לי ממה שעתיד להעשות בו אחר יציאתו מגיהנם בעת הליכתו לגי'ע כפי מה ששמע ברמו מבי"ד של מעלה. אבל בפנימיות גי'ע עדין לא ידע ולא שמע מזה מאומה כמי"ש בעו"ה. וזה החלי בעזרת צורי וגואלי.

הנה בש' הגלגולים הקדמה ב"ב כתב האר"י ז"ל כי אחר שנקבר האדם אז בא מלאך א' על קברו ושואל לו מה שמך והוא משיב לו גלוי וידוע לפניו ית' שאיני יודע שמי.

ויש לתמוה מה צורך לשאלה זו ולמה הוא שוכח ומה מעלה ומה מוריד זה למציאת עונשו. אבל הענין הוא כי כאשר חטא אדם הראשון נפלו כל הנשמות שהיו כלולים בו בעמקי הקליפות ונתלכשו בתוך הקלי' ונעשה להם לבושין מאותם הקלי' ונמצא כפי"ז שאין לך נשמה שאין לה קליפה אחת העשויה לה כעין מלבוש ואין אדם ניצול ממנה לפי שכולם היו כלולים באדה"ר (ונשמות הנשים היו כלולים בחוה).

ודע כי כל החמאים והעונות שעושה האדם בגי'ע וזלת מה שחטא אדה"ר ודאי שהוא ממשיך עליו קלי' וזוהמת הנחש כפי חטאו. אמנם כל זה הוא תלוי בתשובת האדם כי ע"י התשובה שנושה יוכל לרחות מעליו הזוהמא והיא שהמשיכה ע"י חטאו אפילו אם הם חמאים גדולים. אבל הזוהמא והקליפה שנדבקה בו ע"י חטא אדה"ר אין זה תלוי בתשובתו לפי שלא הוא היה החומא ומוכרת הוא למות ואח"כ יתוקן הפנים והוא ע"י המיתה כי אז נקבר האדם ובשרו מתעכל בעפר ונפרדת ממנו הקלי' שנדבקה בו ע"י חטא אדם וחוה.

ובזה תבין ענין חיבוט הקבר והוא כי אחר מיתת האדם ואחר שנקבר אז תכף ומיד באים ר' מלאכים ומשפילים קרקע הקבר ומעמיקים אותו למטה

רוחות מספרות

ה

ונעשה חלל הקבר כשיעור קומת האדם הנקבר שם. ואז מחזירין נפשו בגופו כמו בחייו. והמעם הוא לפי שהקלי' היא דבוקה עדין וקשורה עם הנפש ועם הגוף ואינה נפרדת מהם. ולכן צריך שיחזרו נפשו בגופו ביחד. ואז מלאכים הני' אותים בו כל א' מקצה ומנערים אותן מן האלכ הנדבק בהם עד שנפרדת מהם הקלי' ההיא לגמרי. ולכן נקרא חיבוט הקבר. ועל כן צריכים המלאכים להעמיק את הקבר כדי שיהיה מקום חלל לנערו ולחבמו.

אמנם לא כל האנשים שוים. כי הצדיקים אשר בחייהם נתרחקו מיצת"ר והיו נחבמים ע"י היסורים הבאים עליהם והיו מכניעים עצמם ומקבלים אותם. וגם ע"י התורה והמצוות שמתישין כחו של אדם אינם צריכין חיבוט גדול כי בחבמה כל שהוא מספיק להם להפרידה מהם. משא"כ ברשעים שאדרבא ע"י תענוגיהם בעוה"ז הם מקשרים ומחזיקים יותר את הקלי' בגופם ובנפשם. ונמצא כי זה סוד למה אין אדם ניצול מחיבוט הקבר אפי' הקטנים ואפי' אותם שמתו בעמיו של נחש. לפי שאין להם תקנה להפרידה מהם זולתי ע"י המיתה וחיבוט הקבר. זולתי אותם שע"י המצוות המסוגלות לזה הדבר כגון סעודה רביעית של מצואי שבת. וכגון הנקבר בערב שבת אחר שעה ה' דהיינו מתחלת שעה י' ומעלה שאינו רואה חיבוט הקבר כי קדושת שבת מפריד ממנו הקלי' בלא צער חיבוט הקבר אבל מזכרת הוא שימות כענין ד' שמתו בעמיו של נחש.

ובזה יתבאר למה הרשעים אינם יודעים את שמם לפי שאין שום נשמה בעולם שאין לה מלבוש א' של קלי' ואותה קלי' הוא היצת"ר הנכנס באדם מיום שנוקד כי הגה ע"י. תמאו של אדה"ר נשתרש ונדבק עמו היצת"ר והקלי' עד שכמעט הנשמה והקלי' שניהם נעשו כעיסה א' מעורבת מסולת וסובין קשורים יחד. וכמו שנשמות הקדושות כל א' וא' יש לה שם ידוע כך שמות כל ניצוץ שבקלי' יש לו שם ידוע בפ"ע. ונמצא שכל אדם יש לו ב' שמות א' מצד הקדושה וא' מצד הקלי'.

והנה אם האדם בהיותו בחיים היה יכול להשיג ולדעת שם הקלי' שלו היה יכול לחקור מהיכן נחצבה מהקלי' וע"כ היה יודע מקום הפגם ומציאת תיקון הצריך לו והיה יכול לתקן הפגם שלו בנקל וע"כ היתה הקלי' התיא נפרדת ממנו בנקל בחייו ולא היה צריך להפרידה ממנו ע"י חיבוט הקבר כלל.

ולכן כשנפטר הצדיק אינם שואלים ממנו מה שמו מסמ"א כי כיון שבחייהם טרחו וסבלו יסורין להפריד מעליהם הקלי' התיא ובקלות גדול נגמרת להפרד ע"י חיבוט הקבר. (אבל מדברי הרוחות נראה שאין אותן המלאכים החובטים יודעים שיעור החביטה עד כמה חבימות נפרדת הקלי' מאותו המת כי לא כל המתים שוים. והסימן שביד המלאכים הוא אם יוכל

רוחות מספרות

להגיד המת את שם הקל"י שלו זהו סימן שנפרדה ממנו הקל"י ואין חובטין אותו עוד. וא"כ לפי"ז גם לצדיקים הם שואלים את שם הקל"י שלהם כדי לידע אם כבר נפרדה מהם הקל"י שלהם ואז מושכין את ידם מלחבוט) אבל הרשע שאדרבא שע"י חטאו גרם לקשרה בו עוד בחזק גדול לכן צריך מכות ועונשים גדולגם להפרידה ממנו בחיבוט הקבר. ואלו היה יודע בחייו את שמו דמספ"א היה מתקן הדבר בחייו בקלות גדול לכן מכין אותן הכאות נמרצות על שאינם יודעים אותו השם (דבריו צ"ע א"כ למה הקפנים ואפי' אותן הרי שמתו בעמיו של נחש אינם ניצולים מחיבוט הקבר. אבל למה שכתבתי לעיל מזה בסמוך שמדברי הרוחות נראה שאין אותן המלאכים החובטים יודעים וכו' ניחא) ע"כ לשון שער הגלגולים בקיצור יעוש"ב.

ואחרי נמר חיבוט הקבר הולכים להם אותם המלאכים ועוזבים את המת ואת נפשו בקבר. ואז תכף ומיד בא מלאך א' אכזרי איום ונורא מבהיל מאד ונוטל את הנפש מהקבר ומניחה בכף הקלע וקולע אותה בפעם אחת עד פתח שער החצר של בי"ד העליון. ואז יוצאים ב' שלוחים מבי"ד ומנישים את נפשו הערומה לפני הבי"ד הגדול ליתן דין וחשבון על מעשיו הרעים אשר עשה בהיותו בחיים בעוה"ז. ונפש האשה הערומה מכסים אותה השלוחים בכלווי הסחכות מתחת מתניה עד סוף הערוה ומכניסין אותה לפני הבי"ד לתת דין וחשבון.

ומעתה הם אוניך ושמע מה שספרו לי הרוחות בהיותם עומדים שם לפני בי"ד הגדול. ואעתיק אותם לפני הקורא אחת לאחת. ומהם יבין האדם את דרכו ואת הנעשה בו אחרי ימי חלדו. וכדי שלא לדלג מענין הרוחות שבאו לידי כדי לתקנם נכתוב תחלה את הרוחות שבאו לידי עם שלא שאלתי מהם את אשר נעשה בהם אחרי פטירתם לפי שהיו מצערים מאד את הנפגעים מהם. ולכן כל השתדלותי וכל מנמתי היתה להציל את הנפגעים מהם שעה אחת קודם.

א. מעשה חנה בת עקיבא.

בשנת סת"ד באה אלי האשה חנה בת עקיבא שהיה מנוגלג בה נפש אשה אחת הנקראת גחלה בת עמאם אשת איש ומנאפת עם ישמעלי א' המוחזק בניאוף ונשמעת לו בכל עת וגם נוהגת כמנהג הישמעאליים ואחרי כמה יגיעות וקיבוץ עם רב בבתי כנסיות ובהוצאת ז' ספרי תורות וז' שופרות וצעקות יצאה ונתייפת חנה לגמרי.

ב. מעשה חביבה בת רחמה.

יום ה' כ' אדר א' תרס"ב באה אלי חביבה בת רחמה אשת יעקב יוסף דיידא והיה מגולגל בה נפש אהרן נסים כהן שהיה חשוך בנים ועם הארץ ואחרי מעט יגיעות יצא ממנה.

ג. מעשה נועם בת לאה

יום א' יד כסליו באה אלי נועם בת לאה שנכנס בה רוח הנקרא יעקב בן גזאלה שהיה נביר מפורסם בעיר בצרה וחם על כבודו ועל כבוד משפחתו ויצא תוך נ' ימים. אמנם ב"י לחודש הנו' חזר ונכנס באשה הנו' וע"י היחודים יצא ביום זא"ו י"ט כסליו.

ד. מעשה ראובן בן משה.

יום ב' כ"ב כסליו שנת התרס"ג הנו' בא ראובן בן משה מני בן רחמה שנכנס בו רוח הנקרא דוד יוחנן המתקן מנעלים הבלויים ושם אמו עויזה והייתי עוסק עמו עד יום ו' ט"ז שבט וביום ט"ז שבט כאשר הייתי מיוחד עליו רעדו כל עצמות ראובן הנו' ופשמ את רגליו במשימות חזקה מאד וברעדה והרגיש כאלו נתלשו ונעקרו אצבעות רגליו לגמרי ואח"כ יצא הרוח מגודל רגלו ולא הויקן כמו שהשבעתיו וכל מעשה אלו הרוחות ומה שדברתי עמהם הכל נכתבים אצלי בארוכה.

ה. מעשה רימה בת פרחא.

בשנת תרס"ו בחזרתי מעית"ק ירוש"ת באה אלי רימה בת פרחא והיה בה רוח הנקרא יצחק בן כהן. והוא רשע ואוהב זימה ועם הארץ גמור. ויגעתי עמו כמה שנים ולא יצא ועודינו עד שנה זו שהיא שנת התרצ"ג בתוך רימה הנו' וסימה את שני עיניה רח"ל:

ו. מעשה אפרים בן נסים.

בשנת תרע"א בחודש אלול נכנס רוח בבחור א' הנקרא אפרים בן נסים חנניל (ז"ל) והיה מצער אותו מאד ודרשו אביו ואמו בפליל ישמעאל ולא הועיל. והיה תרות מקלל את הפליל ואת אלהיו והכה את הפליל על לחיו. והיה תרות צועק במרה הוציאו את המטא הזה מעלי כי אינני יכל לסבול לראות את הנכרים המטאים האלו. רק רחמו עלי וקראו אלי את יהודה ואני שומע לכל אשר יצוה עלי כי הוא יתקן אותי.

ובאו אלי אביו ואמו וכל קרוביו. ובבואי לביתו ראיתיו שהוא מושכב על מטתי וגלגלי עיניו עולים למעלה ואינו שפוי בדעתו והרות מדבר בגרונו, ואמרתי לרוח מה שמך. ולא רצה להגיד לי שמו, ואחר כמה יחודים אמר שהוא אפרים בן עאבד נצר אלהה. (פי' שמריה) ואמו אסתר אשר הם היו דרים בשכינותינו (והוא בבית שאני דר בו עכשיו) והוא לא נשא אשה וימת בן ארבעים שנה.

וסיבת גלגול היתה כי מלאכתו היתה מחמר ומוליך סחורות לכפרים. ופעם א' הוליך אשה א' להשתתח על מצבת אדונינו יחזקאל הנביא עם שיירא גדולה והוא עיכב עצמו באחורי השיירא ועיקם את הדרך והפחידה במיתה אם צעוק תצעק ואנס אותה. ולהיות היא אשת חיל אסרה את עצמה על בעלה ונתגרשה מאתו. שוב פעם אחרת בהיותו במדבר מוליך סחורות רבע את הפירה שלו. גם ביום שב"ק בא על הזכור בפרדם של כפר בעקובה. ואחר כמה שנים נפלה לו קמטה עם חמרים ישמעלים ובעת שהיה מוליך סחורה לכפר בעמובה נתקבצו עליו אותם הישמעלים והרגוהו והולוכו את גווייתו אל מחוץ לכפר וקברתו שמה ולא הניתו שום סימן על קברו. ועזבו את חמוריו ומשאם נמושים בדרך ולא לקחו מהם מאומה ולבסוף הלך שאול אחי ולקח את כל העזבון ולא החזיר לבעלים מאומה. גם לא חיפש על גווייתו. גם לקח את כל המעות ואת כל אשר לי בבית ולא שילם להנושים בי מאומה. גם לא עשה לי שום נחת רוח כדרך הנוהגים לעשות למתים בתוך הי"ב חודש. ולפי שנצטערתי מאד ע"ז לכך גרמתי לו מכשולים רבים ואיבד את כל הונו ולבסוף נפטר בענין רע וחולי קשה מאד. ודע כי במקום שאני קבור שם קבורים ג"כ ב יהודים אחרים. וזה לי י"ז שנה משנהרגתי.

שאלתי לרוח האם לא שב בתשובה בעת שנהרג. אמר לי כי נבהל מאד ולא עלה על דעתו לעשות תשובה ובפרט שהוא עם הארץ שאינו חושש לתשובה. גם לא הניח ציצית ותפלין כל ימיו רק ג' פעמים בלבד. גם לא היה מתפלל כ"א ביום חכפורים בלבד. ולא זו תחלת ביאתי לעולם כי תחלת ביאתי היתה באיש א' מילדי צפת'ו הנקרא שלמה בן יחזקאל ולפי שהרבתי לחטוא לכן נגזר עלי להתגלגל בדצח"ם. (דומם. צומח. חי. מדבר) ובהיותי מגולגל ברימון א' נודמן שאיתו רימון קנה אותו א' זקן וחסיד הנקרא שמעון ואכלו בסעודת שבת וברך עליו עץ ושהחיינו וע"כ נתקנתו.

ואח"כ נתגלגלתי בעיר אומיר באיש א' הנקרא חיים ואכל לא היצדך להתגלגל בחי בלתי מדבר כמו שגזרו עליו יען כי שמעון הזקן העלה אותו בי מדרגות מן הצימח אל חי המדבר כמבואר בשער הגלגולים הקדמה כ"ב (דכ"ב ע"ב יעו"ש) והיה האיש ההוא חומד לאכול חלב כי שמע מאנשים

בורים שהחלב מכריא מאד. והיה מתיך את החלב ואוכלו בפני עצמו ובסוף ימיו עלה לירושת"ו ושם נסגר יומו.

אח"כ נתגלגל בי אני אפרים יליר כבל ולא תקנתי מאומה אלא הוספתי עון על עונו. וקלקול על קלקולי ומעת פמירת שלמה הנז"ל עד הזמן הזה יש ארבע מאות וחמשים שנה ובכל זה הזמן היתה הנפש מתגלגלת ממקום למקום בענין זה, ואחרי פמירתי באו עלי חמשה ושלושים מלאכי חבלה והיו מלקין אותי בכל יוב מ"ו שעות. ומ' שעות הנשארים מהיום היו מוליכין אותי למדבר שמם מלא נחשים ועקרבים והיו נושכים את בשרי ואוכלים אותי ואת"כ אחזור לתיות. ונמשך חשבון זה ארבעה שנים. ואחר ד' שנים אלו היו דנים אותי בגיהנם מ"ו שעות. ושאר היום מורידין אותי חוך בור עמוק מאד חשך ואפלה וסותמין את פי הבור באבן גדולה ועומדים על האבן.

וענין זה היה מתמיד והולך עד זמן שנתנו לי רשות להכנס בזה הכחור לפי שיש בידו חמאת נעורים. כי בהיותו קטן הלך עם אביו לכפר בעקובא ונכנס ביום השבת לאותו הפרדס אשר שם באתי על הזכור ותלש ביום השבת מאותו האילן עצמו אשר תחתיו באתי על הזכור. ולא נתנו לי רשות ליכנס בו על היותו קטן. אבל עכשיו היה לי שליטה עליו מסיבה אחרת. (ולא רצה הרוח לגלות לי הסיבה עד אשר הכרחתי אותו ביחודים. וא"ל כי אסור לגלות מסתרי בני אדם לפני העומדים. ולחש לי באזני שנשק לבת א' בבית הבושת) ונתנו לי רשות ליכנס בו. ונכנסתי בו בערב בעת שהיה מתקומם עם אמו על סעודת הערב. ונכנסתי מקדקדו והרגיש כאלו דקירת מחם עב של שק נכנס בקדקדו והתחלתי לצער אותו. את הצער הזה שאתה רואה. ועתה הנני מבקש ממעלתך לתקן אותי למען ה'.

שאלתי לרות האם שמע או ראה או ידע מענין נתן העותי (הנז"ל בישעיה ס"י ל') האם נכנס לגיהנם או עורנו בכף הקלע אמר לי לא ראיתי בעיני. רק זה מ' חודשים בהיותי בתוך הבור שמעתי קול המולה גדולה כמו שמחת חתן וכלה ושאלתי את פי הממונים עלי מה קול זה ההמולה. וא"ל כי נתן העותי היום נגמר דינו מכף הקלע ועכשיו הוא הולך לגיהנם.

בתוך דברים אלו הנישה לו אמו בשר צלי לאכול. ובעת שנמל חתיכה א' לאכול אמר ליושבים הביטו וראי איך בחתיכה פלונית מגולגלת אשה זקנה בת פ"ו שנים מסיבת שהיתה סורקת שער ראשה בחצר נגד הפתח הפתוח לרשות הרבים. גם בחתיכת הרימון שבקערה הב' מגולגלת בת אחת. גם בצפור זה היושב על ענף האילן שמצד הימין מגולגלת בו ריבה א' בהיותה בת ג' ימים וכ"ו. אני רואה בעיני ותמיה אני עליכם איך אינכם רואים. ולכן

רוחות מספרות

י

צריך שאחד מכם יברך על חתיכות אלו בכוונה וכל העומדים יענו אמן כדי לתקנם. וכן עשינו כדבריו.

אמרתי לרוח האם תבחר לצאת בשופי ובנחת. או בהכרח וחרפה ובוז. כי עכ"פ צריך אתה לצאת היום חזה. ואם תקשה לצאת אני מוציאך בעל כרחך וקולר שמות הקדושים והשבועות תלוי על צווארך. א"ל הן אעשה כדברך כי גם אני רצוני לצאת אמנם לא אצא כי אם בשעה י"ב ושליש כעת הכנסי בו.

אמרתי לו מן הנמנע הוא זה. יען כי היום הזה הוא ערב שבת וערב ר"ה וצריכין אנתנו לעסוק בצרכי שבת וצרכי ר"ה ואי אפשר להתעכב אצלך יותר טוב לצאת עתה שהוא זמן עליית הנשמות לג"ע כדי שתזכה לעלות עם הנשמות.

השיב הרוח כל השבת הוא קודש ואוכל לעלות בכל עת שארצה. והתחלתי להכריחו ע"י היחודים וצעק בקול מר ואמר א"כ אצא בשעה י"א ותצי מהיום. א"ל גם זה לא אוכל שאת אלא עכשיו תצא. א"ל אם כן לך קנה צרכי שבת ושוב אלי בשעה ח' וירחם ה' ונראה מה נעשה. אמרתי לו א"כ אין לך שום רשות להזיק את אפרים או לעלפו עד שובי אליך. והודה לי בזה. והזרתי אצלו בשעה ח' והתחלתי ליחד עליו ותקעתי אצל אוזני י"ב קולות. והרעים הרוח וצעק ואמר רצוני לצאת בלא הכרח. אמרתי לו מאיזה אבר אתה יוצא. א"ל מעיניו. ונערתו בו שלא יצא מעיניו יען כי ביציאתו הוא מסמא את עיניו. אמר לי א"כ אצא מפיו. ונערתו בו. אצא משיניו ולא אעקור לו רק את המתלעת שאצא מדרך שם. ונערתו בו. אמר לי א"כ מאיזה אבר רצונך לצאת. אמרתי לו מאצבע קסנה של רגל שמאלית מבין הצפורן לבשר. השיב כי זהו צער גדול אלי לצאת מסיום חגוף שהוא מקים אחיות הקלי ומקום סמא.

והכרתי אותו ביחודים ובהשבעות ובגזירת נח"ש שלא יצא כ"א מאצבע הקסנה של רגל שמאלית ולא יזיק בשום אבר אפי' באותה אצבע הקסנה שהוא יוצא ממנה. ולא יכנס עוד בשום אי מישראל ולא יזיק לשום אי מישראל. ונתרעם מאד ואמר כי איך אפשר שלא יעקור או לפחות יכמל את אצבע הקסנה שיוצא ממנה. והוצרתי לדבר עמו בלשון רכה כדי שלא יצא בכעס וזיוקיהו ואמרתי לו כי כפי הנראה שנשמתך היא גדולה מאד רק מסיבת העונות הוכרחה להתגלגל. ואתה עניו וביישן ואוהב את התורה ומוקיר רבנן. והואיל וכן אין רצונך להזיק לבחור זה כלל כדי שלא תכנס בכלל מ"ש רז"ל נשמות הרשעים הם הם מוזיקי עולם ותהיה גם אתה כאחד מהם.

אז נכנע הרוח והשיב דברך טובים ונכונים מאד ואני מזומן להכריח

את עצמי ולהתגבר על מדתי שלא אויבנו כלל. אבל עכ"פ ישאר חולה מ"ו ימים ואח"כ יבריא אמרתי לו ענין זה לא יתכן להיות יען כי ימים אלו הם גשגבים ויקרים מאד ורובי המצות תלויים בהם שהם ר"ה ושבת ותקיעה ועשרת ימי תשובה ויו"ט וסוכה ולולב והושע"ר וסיום התורה ואתה גורם להפריעו מכל אלו המצות וגם ממצות ציצית ותפלין ופן התפלה וזה מוקש לנפשך בעולם הנשמות. אמר כי זה צער גדול הוא לי אם לא אעשה לו מאומה רע.

אמרתי לו ראוי לך לסבול הצער הזה לכבוד הקב"ה ולכבוד מצותיו. אמר הרוח אוי לי אם אעשה כדברך. אבל מוכרח אני לסבול כ"ו לכבוד הקב"ה. ובתוך דברים אלו אמר הרוח עתה הניעה שעה עשירית מהיום ואני רוצה לצאת. בבקשה ממך שתלמוד כדי שתצא נפשי מתוך דברי תורה ותתתקן. והתחלתי ללמוד מומור יענך ה' כיום צרה וכו' יושב בסתר עליון וכו' בקראי עניני וכו' אלפא ביתא שם אפרים בן אסתר דברי עונות גברו מני' זכו' עד קדוש היכלך. מרכבה יחזקאל. מי אל כמודך וכו'. אדרא רבא מן פתח ר"ש ואמר ווי מאן דאוישט וכו' עד סוף י"ג תיקוני דיקנא. זוהר ויקהל דר"ט ע"ב מן ר"ש ור"א בר"ה הוו יתבי וכו' עד הקיצו ורגנו שוכני עפר. פיטום הקמורת. שמע ישראל. אנא בכח וכו' ואחר כך אמרתי יהי רצון וכו' הכתובה לעיל בישיעה ס"י ל'.

ובהיותי לומד אמר הרוח הרי אני יוצא ואמר שלום עליכם ויצא לפי דבריו מהבחור ולא עשה לו מאומה רע. ותכף ישב הנפגע וחזרה דעתו עליו כי לא הרגיש מכל הנעשה בו. ותמה ואמר על מה קבוצת האנשים והנשים אלה פה. ועל מה אבי ואמי בוכים. אמרו אין דבר כי נתעלף מעט מוער ובאו לבקרו. ותכף נתפזרו אותם האנשים וילכו איש לדרכו. וננשו אביו ואמו ונשקוהו. ואמר להם תהי ל שאין בו מאומה רע. ואני כבר הזמנתי קמיע לנפגע לנושאו עליו אחר יציאת הרוח כמ"ש האר"י ז"ל. וכן אמר הרוח קודם צאתי כי הממונים אשר עליו אומרים שצריך להומין לאפרים קמיע ולכתוב בו די שמות הנודעים לך ותחלה אותם בצוארו כדי שלא יחזור הרוח ליכנס בבחור. ותכף מיד תלינו הקמיע בצוארו.

אמנם לפי דעתי שיערתי שלא יצא הרוח מהבחור רק ערום הערים ונחבא בניפו. יען כי לא עשה הנפגע שם תנועה כנופו או ברגליו כנהוג. אבל העלמתי עין והראיתי את עצמי כאלו גם אני סובר שיצא הרוח לנמרי. יען כי נמה היום לערוב וצריך לילך לבית הכנסת. וגם כדי להמעות את הרוח שיסבור שאנחנו מאמינים שיצא ועי"כ יזהר להסתיר את עצמו בכל יכולתו ולא יזיק את הנער לפחות בשני ימים של ר"ה ואח"כ ירחם ה'. והנה אחרי שני הימים של ר"ה התחיל הנער לחלות מעט מעט עד

רוחות מספרות

והובטים אותה ב' ימים ונ' לילות באין הפסק כלל במקלות של אש. עד שעלה אח' כ' בדעתה לומר להם שם זה ואמרה להם שנקראת נהרים ותכף עזובה והלכו להם.

ואחרי הליכתם בא מלאך אחד אכזרי כמו משחית אַעפ"י שהוא אינו משחית והוציא את הנפש מהקבר והכה אותה מכה חזקה ומאותה ההכאה נקלעה ונזרקה עד פתח בית דין הגדול שברקיע והיא מועמרת שם ערומה כיום הולדה. ותכף יצאו מבי"ד ב' מלאכים אכזרים והביאו סמרטוט של בנד בלוי ושחור והקיפוה למטה ממבורה לכסות את הערוה והכניסוה לפני הבי"ד והבי"ד היו נ' הגדול הוא באמצע והשנים הם א' בימינו וא' בשמאלו וזוהר פניהם כמו החמה. ושאל אותי האבי"ד מה שם איך ואמך. ולא רציתי להשיב לו. והכוני הממונים מכות אכזריות עד שלא יכולתי לסבול כי במכה הא' נעשיתי כאוד מוצל מאש. ובמכה ב' נעשיתי נחלת. ובמכה ג' נעשיתי אפר. וגם הבי"ד הלקוני עמהם ואח"כ חזרו והחיו אותי. עד שהוכרתי לומר להם ששם אבי הוא יעקב ושם אמי פרחה (עיקר שם אמה היא צלחה והיא אשת יעקב בן גואלה הנז"ל בתחלת דברינו בפעם הג' דשנת התרס"ג שהיה מנוגלל בנועם בת לאה והוא הגביר המפורסם שהיה דר בעיר בצרה ושמו יעקב כמארה. וגם בנו יצחק המכונה חוני היה רע ובליעל ולא הניח שום זימה ותועבה שלא עשה ובסוף ימיו המיר דתו ונעשה ישמעאל ואחרי מותו נעשה רוח רעה ונכנס באשה א' ובאה אותה האשה אצלי לרפאותה. ונחזור לדברינו) כי אבי ואבוי למי שיכפור לפני הבי"ד כי לפניהם נגלו כל תעלומות לב ואין דבר נסתר מהם. אח"כ נתנו לי פנקס א' ואינו כפנקס עוה"ז ואין לו דונמא בעוה"ז ופתחו אותו לפני ואמרו לי קראי בו. אמרתי להם איני יודעת לקרוא. (ואפשר שעל זה ארז"ל תחלת דינו של אדם על דברי תורה שנאמר פומר מים ראשית מדון. כי כשנותנין לו פנקס לקרוא אם אמר שאינו יודע לקרוא או אומרים לו למה לא למד תורה.

והנה הנשים אינם חייבים בלימוד התורה. וא"כ צריך טעם למה אנשי דורינו הם מורחים ומאכזרים ממון הרבה על בנותיהם ללמדם כתב ולשון. והלא אחר הנשואים הם עוסקים בצרכי הבית ואין להם פנאי ללימוד ומה גם שיש להם צער העיבור וצער הלידה ומסופלים בנידול כניהם וא"כ מה תועלת בלימודים. אבל יתכן שכוננתם ללמדם ספר כדי שלאחר פטירתם יזכו לקרא כפנקס הבי"ד את כל עונותם ותועבתם אשר עשו בהיותם בחיים כמו חילול שבת ואיסור נדה ואכילת בשר בתלב ואיסור נבילות ומרפות ונגבה של נכרים שבעוה"ז נעשו היתר אצלם. ולא יסריחו על הבי"ד לקרא לפניהם את עונם וגם אולי ח"ו יאמרו הבי"ד דבר שאינו כתוב בפנקסם.

וגם יוכל לומר בפה מלא את עונם הכרוב בפנקסם לפני הבי"ד. וגם כתי להכיר את חתימת ידם אם היא אמיתית או לו. ונחזור לדברנו

אמרו זה הבי"ד אם לא תדעי לקרא אמרי את מה עשית איסורים מימך. אמרתי להם לא עשיתי מאומה רע. וכפרתי בכל מרוב הבושה והכלימה. וחזרו ונתנו לי מכות נמרצות כבתחילה. והוכרחתי לומר להם כי דיברתי דברי חשק עם הבחור סלמאן שכננו. אמרו לי ולא עשית עמו איסור ומריב יראתי מן המכות אמרתי להם ששכב אותי. אמרו לי כמה שנים שכב אותך אמרתי להם שנה א' בלבד. ויוסיפו להכות אותי עד שהודעתי לפניהם ששכב אותי ה' שנים. אמרו לי כמה פעמים שכב אותך באותן הה' שנים. אמרתי להם זה לא ידעתי אולי חמשים או ששים פעמים. ולפי שידעו שבאמת איני יודעת מספרם לא הכוני. רק אמר לי האב בי"ד כי מאה פעמים שכב אותך ומן השמים המיתו אותך כדי שלא יבוא עוד בעליך לידי איסור ואת למה עשית זה האם לא יש לך בשר היתר. ועלה בדעתי לומר לפני הבי"ד וכי אני היה בדעתי לנאוף והלא סלמאן שכנו הוא אשר פתני. ולא עוד אלא שלא ידעתי שזה הוא איסור תמור רק מנהג בעלמא וגם מימי לא שכבתי עם אחר רק עם סלמאן לבד. וכאשר התחלתי למעון הכוני שלוחי הבי"ד העומדים מימיני ומשמאלי ואמרו לי שתוקי ואל תדברי שום דבר אחר רק תשיבי תשובה על מה ששואלים אותך הבי"ד בלבד.

אח"כ אמר לי אב בי"ד פסק דינך הוא להנתן ביד המשחיתים מאה שנה (מבואר מזה שאם חטא האדם באיזה חטא ושנה ושילש בו צריך לו תיקון על כל פעם ופעם ולא די לו בתיקון א' בלבד שהרי כאן גורו הבי"ד לק' בעילות ק' שנים. וכן נראה מלשון שער הכוונות דרוש ז' דלילה שכתב וז"ל ויש אדם שגדול כח כוונתו עד שיוכל להמית בכל לילה אלף וקב"ה ויש אדם שלא יוכל להמית אלא דבר יום ביומו. וכמספר הימים שחמא כך צריך ימים אחרים לנדם לתקן עון זה וכו' יעני"ש וכן נראה משער רוח הקודש ד"א שכתב שכל לילה הוא פומר מכרת א' לבד. גם פרק קמא דסומה אמרינן על אבשלום בן דוד העי"ה ולפי שבא על עשרה פילגשי אביו וגנב ג' לבבות נתנו בו עשרה לומביות וג' שבטים וכו' ולא הספיק לו לומביא א' ושבת א'. וכן בענין הקרבנות אם אכל ב' פעמים חלב בשוגג אין די לו בחמאת א' בלבד. ובכל יום מכין אותך כ"ז מלקיות ביום וי"ז מלקיות כלילה (אפשר שהם בגי' דם כי ניאפה גם בימי נדתה) ובכל לילה תחמבי עצים וישרפוך בהם לעיני בי"ד שלשה שעות בכל לילה גם תלקי לעיני הבי"ד שעה א'. ובאלו הק' שנה תלכי עם המשחיתים אשר נמנה אותם עליך לכל מקום אשר יצו עליך ללכת שמה. והזהרי שלא תעברי ושלא תמרי את דבריהם. ואחר הק' שנה תחורי לפנינו פה לרון אותך

על עונות אחרות, וקבלי עליך את הדין. והשבעי לפנינו בשמו הגדול שלא תעבירי על דברינו אלה. והרימותי ידי ונשבעתני בחי העולם שלא אעבור על דבריהם. ואח"כ קראו לד' משחיתים ואמרו לי כי אלו הם הדי' משחיתים אשר הפקדנום עליך אי' בימין ואי' בשמאל ואי' לפניך ואי' פקיד עליהם. ופטרנוי מב' יד. ונמשכה עמידתי לפני הבי"ד ג' שעות.

ותכף לקחוני המשחיתים והוליכוני למדבר גדול איום ונורא מלא נחשים ועקרבים וחיות רעות מינים ממינים שונים וכלבים גדולים כולם רוחניים המחרידים את כל הנפשות העוברות דרך שם (ועי' התפלל דוד העי' הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי) כי אעפ"י שלא היו נוגעים בי כלל. מ"מ מפתדם רחפו כל עצמותי. ואני אעפ"י שכחי גדול כמו המשחיתים ממש. כי תמיד אני פורחת ובורחת מלפניהם והם רודפים אחרי ואין מרחק ביני וביניהם רק אמה אי' בלבד עכ"ז אני כפופה להם מפני שהם ממונים עלי. והשיגוני והלקוני במדבר ההוא כ"ז מלקיות ביום. ובשעה ג' מהלילה מוליכין אותו למדבר אחר שלא שזפתו עין וגם אני לא ארע ללכת שמה לבדי וגוזרים עלי לחטוב עצים בשיעור מוגבל והוא כרוחב אמה על אמה ברום אמה ולשאת אותם על שכמי העירום ולהביאם לפני הבי"ד השני שמקומם הוא בסוף חצי העליון של אזור הרקיע. ובית דין הנו' הם ממונים על העונש (מלשון זוהר פקודי דרמ"ה ע"ב משמע שאלו הבי"ד הם מסמרא מסאבא) והם בי"ד אחר מלבד בי"ד הראשון שברקיע אשר נתתי דין וחשבון לפניהם. ובבי"ד הבי' יש ג"כ ממונים אחרים שמשמשין לשניהם והם מלאכים אכזריים רק שאינם כמו הדי' משחיתים הממונים עלי. והדי' משחיתים מסרו אותי עם משא העצים ביד אותם הממונים והם הכניסוני לבי"ד ולקיתי שם שעה אי' ולא יכולתי לכונן ולדעת את מספר המכות כמה הם ואח"כ הושיבו אותי על אלומת העצים וביערו אש תחת העצים והסיקו אותי ג' שעות עד שנעשתי אפר. ואח"כ חזרו והחיו אותי. ואותם הבי"ד אז תכף כותבים בפנקסם כי ביום פלוני בחודש פלוני באה רוזה לפנינו ועשינו בה דין כך וכך. ואח"כ מוציאים אותי הממונים של הבי"ד ומוסרים אותי ביד המשחיתים המחכים מחוץ לבי"ד. וחוזרים ומוליכין אותי אל מדבר החיות הנזיל ושם מלקין אותי י"ז מלקיות של הל' לה. כה נהגו עמי שתי שנים של מות.

ותבכה רוזה לפני ודמעתה יורדת לארץ. ותאמר מה אומר לפני אדוני אוי ואבוי עלי ועל אותי הצער שאני בו כי היו עוקצי העצים עוקצים בבשרי כמחט בבשר החי (פי' כמחט בבשר המכה שחיתה שמבאבת יותר) כי אין אותם העצים כעצים של עוה"ז ובכל פעם ופעם יתפח הבשר של כתפי עד שיהיה כנוד מלא מים. ועוד אחרת שכתפי היא עירום ואיני לובשת מאומה. ולא עוד אלא שאם אני מחסרת מאלומת העצים אפי' קיסם אי' בשיעור מחט

היו נזורים עלי הבי"ד לשוב בחזרה למדבר הרחוק שהוא ולהוליך עמי גם אלומת העצים עד- שם ולהוסיף עליה שם קיסם א' ולחזור אח"כ לבי"ד להשרף בה. וגם המשתיתים הם הולכים ובאים עמי. וכבר נסיתי ענין זה ג"פ שחסרתי קיסם א' במתכוין וקנסו אותי לחזור לשם עם משא העצים ולהוסיף עליו קיסם א' כי גם אנחנו יודעים השיעור. ומשם והלאה נזרתני שלא לחסר כלום.

ובתשלום כל שנה ושנה של פסק דין של בי"ד הגדול שברקיע אתרי צאתי מבי"ד הב' היו מנישים אותי הרי משתיתים לפני בי"ד שלישי שגם הוא באויר לממה מהרקיע ושם כותבים בפנקסם כמה שנים נסתלק מעונש שלי וכמה שנים נשארו עלי. ובאותו הבי"ד אין בו לא עונש ולא מלקות כלל. ובכל ימות השבוע אין לנו מנוחה רק שביום הששי מתחלת שעה ששית ומעלה אוסרים אותנו בשלשלאות ועומדים עלינו המשתיתים לשמור אותנו עד מוצאי שבי"ק. ויש רוחות שיושבים בכנופיא ומספרים זה לזה את מעשיהם הרעים ואת ערמתם הרעה שהיו עושים בהיותם בחיים ואת פסק דינם ואת עונשם אשר שמו עליהם הבי"ד של מעלה וכיוצא בזה. ובדרך כלל שאפי' ביום השבת לא נמצא נחת רוח. יען כי אנחנו זוכרים את הצער שעבר בימות ההחול על ראשינו ואת העונש והצער המעותר לבוא עלינו במוצאי שבי"ק. רק אני רווה אוהבת לישב גלמוד בלא חברה. ויש רוחות שהם כבן מ"ו וכבן י"ד שנים. (כי אעפ"י שארז"ל שאין ביד של מעלה מענישין פחות מכן כי שנה כבר כתבנו לעיל בפ' דברים את ס"ו שזה הוא בעוה"ז אבל בעוה"ב הם מענישין יעו"ש) וכאשר אומרים החיים קדיש על נשמותינו נקה מעט נחת רוח כמו רגע א' בלבד. כי בעונות אין עכשיו אומרים הקדיש כהוגן וכראוי. אלא בהבלעה ובחיסור אותיות ופסולים הם. ומה גם האומרים קדיש הם רשעים ומחללי שבתות. כל הרוחות הם ערומים ויחפים ופרועי ראש כיום הולדם ממש (ולכן נקראים בזוהר בשם נשמות ערמלאין) ואינם מתכוששים זה מזה כלל (כי אין שם יצה"ר) ורוב המנאפים הם נשים. ובכל מקום שפרחתי לא מצאתי רק כתות כתות של נואפים וכולם יהודים אנשים ונשים ובחורים.

אמרת לרוח והלא אמרו רז"ל הבעל נכרית קשורה בו ככלב כמי"ש לשכב אצלה בעיה"ז להיות עמה בעוה"ב. אי"כ לא יבצר שלא יש בהם בועלי נכריות ני"ב ואיך את אומרת - שכל הנשים הם יהודים. אמרה לי לא ידעתי כי אולי הקב"ה הוא נקרא רב חסד וכדי שלא יתביישו הרשעים זה מזה. הפריש לכל מין עבירה ועבירה נוקים מיוחד ומגבל בפני עצמו באויר הרקיע. ולא יקרב זה אל זה רק העובר בשתי עבירות של זו ושל זו היא נכנס ועובר בשני המקומות (כן נראה מלשון זוהר ויקרא דמ"ז ע"ב

רוחות מספרות

ברעיא מהימנא אך אני שלא נאפתי כ"א עם סלמאן לזה לא ידעתי ממה שנעשה במקומות אחרים ואין הדבר ברור אצלי. (אמנם בשו"ת ריה"ק תיקון ב' ד' י"ח ע"ב כתב שם וז"ל דע כי אמרו רז"ל הבא על הגויה קשורה עמו ככלב וכוונת רז"ל הוא כי הבא על הגויה יתגלגל אחרי מותו ככלב וכו' עיי"ש. וא"כ לא קשה מדי אם לא מצאָה רווחת קשורים עם הנכריות לפי שאותם הרוחות עדין לא זכו להתגלגל ככלב. אמנם בוודאי בהר סיני דק"א ע"א ברעיא מהימנא משמע שהבא על הגויה יתגלגל בנכרי).

ונחזור לענין שהיינו בו. כי אחר שהייתי פירחת ב' שנים במקום חיות רעות גזרו אח"כ עלי לפרוח על חוף הים שבע שנים רצופות. ושתי שנים על קברי המתים של עיר מולדתי בנדאר. וזהו תמורת מקום חיות הרעות. ודע שאין שום צער בעולם כמו צער הפורח על קברי המתים כי עולה באשם וסרחנים וצחנתם באפינו יותר מנבלה סרוחה ויש לנו צער גדול אשר לא ישוער. ובעברי דרך שם ראיתי את נפשי (הוא הכלא דגרמי שמצר האם החופפת למעלה כמבואר בעץ חיים באמצע פ"ה דש' מנתי"א יעו"ש) עומרת על הקבר ותתבונן בי ותקרא אלי בקול גדול אנה את הילכת. ואני לא השגחתי זה ולא השטתי לדבריה כי אני בצער גדול של הריה רע ואפילו אם תתבטל הנפש לגמרי לא אכפת לי כלל. ושאר השנים עד תשלום המאה שנה גזרו עלי לעוף למעלה באויר הרקיע בנוכה ארבעים שנה מן הארץ כי ער שם מגיע עציפת הרוחות ולא למעלה מזה כלל רק בזמן שדגן אותנו בכ"ד הגדול שברקיע אנחנו עולים עד שם כדי לידון. אמנם כאשר אנחנו פורחים על חוף הים או הקברות אנחנו פורחין בנוכה ב' קומות או ג' קומות מהארץ ולא מכשיון כח כי יש לנו כח וידינו מנעת לעוף מן הקרקע עד הרקיע ברביע שעה אלא שכך גוזרים עלינו ואין לנו רשות להיבית יותר. גם מתיראים אנחנו להגביה יותר פן נכוה באש הרקיע כי עדין לא נדככנו. גם אנחנו פורחין מעומד ולא כשמיין על המים ודע כי כשנוזרים עלינו לפרוח במדינתינו אנחנו מוצאים קורת רוח מאד. אמנם כאשר רוצים המשחיתים להכביד את עולינו נוזרים עלינו להתרחק הלאה למדינות אחרות וזה קשה עלינו מאד. (אולי מסיבת שאינם מבינים לשונכ) ואעפ"י שתמיד אנחנו בורחים ונשמטים מהמשחיתים מ"מ אין אנו יכולים לצאת הלאה מהנבול אשר גבלו לנו רק נשמט מהם ממקום למקום באותו הנבול ואם יצאו נצא מחוץ לאותו הנבול עונש גדול מוכן לצלעותינו כי מנים אותנו מכות אכזריות בלא קצבה מלבד סכום המלקות שגזרו עלינו הב"ד.

גם דע כי אחר שמלקין אותנו המשחיתים שיעור שקצבו לנו הב"ד. אין להם רשות להכות אותנו עוד ביום ההוא. וגם אין להם רשות למנוע אותנו מכל דבר רע אשר נעשה אם להזיק את בני האדם או להכנס בתוכם כדי

להנצל ממכות המשחיתים עצמם עם שאין אנחנו נמלטים מעונש המופל עלינו ליתן לפני ב"ד ה' הנז"ל כי בזמן החיוב צריכים אנו לילך ולהביא עצים ולהשרף וללקות לפניהם. ואז הממונים שעל אותו הרוח מוציאים אותו מתוך הבעל חי או מהאדם החי בעל כרתו ומוליכין אותו לפני הב"ד ושם הוא נשרף ולוקה ואח"כ חוזר ונכנס תוך הבעל חי או האדם ההוא. ואינו מרויח רק להנצל מהכאת המשחיתים בלבד.

ודע כי בזמן שתיהר היחודים על הרוח. אם יודמן שידך מונחת על הרוח יכאב לרוח מאד יותר מהכויה של אש. (גם למדתי כלל אחר מליבוי עסקי הרוחות שבאו על ידי. והוא אם איזה רוח נכנס באשה ואי אתה יודע אם אותו הרוח הוא איש או אשה. שאל תשאל את הנפנעת אם רואה בחלום איש עומד לנגדה או שוכב עמה או שמכניס בלבה תאות תשיש או אם מחכך לה בית הרחם או פי המבעת. או שאין מניחה לעסוק במלאכת הנשים. או שאין מניחה להזקק לבעלה. ידוע תדע כי אותו הרוח הוא איש ולא אשה ולכן הוא מואס במלאכת הנשים וגם מונעה להזקק לבעלה כדי שלא יהיה גם הוא נבעל. ובסימן א' או ב' סימנים מאלו די להתיחד. כי יש רוחות מקפידים בא' או בשנים ואינם מקפידים בכלום. ולכן אפילו אם נשבע לך הרוח שהוא אשה ולא איש אל תאמן בו.

וכן הענין באיש המתלבש בו רוח אשה שתמיד הוא רואה בחלום שהוא משמש עם אשה ורואה קרי ומוציא זרע לבטלה אבל אם רוח אשה נכנס באשה או איש באיש אין להם מנהג זה. וזה הסימן הוא דווקא ברוחות המנאפים אבל אם אותם הרוחות לא היו מנאפים בחייהם אין סימן זה נוהג בהם. וזה בדוק ומנוסה).

ואם לא תדע איזה מקום הקבוע לו לישוב שם. או אם ישמט מתחת ירך ומדלג ממקום למקום או תדביק את פיך על אוזן הנפנע ממש כדי שיכנס כל הבל היחוד תוך חלל הגוף וזה יפעול יותר מאשר תניח ירך על האבר שבו יושב הרוח כי זה יכאב לרוח יותר ממלקות המשחיתים ומחיבוב הקבר. (ולכן נתחכמתי וקנתי לי קנים של ברזל מאותם שמניחים הרופאים באזניהם בעת שרוצים לשמוע את דפק הלב. שצד א' שהוא כעין משפך מניחין אותו על לב החולה. וצד ב' קנים מעוקמים מכניסים הרופא בשתי אזניו ושומע את דפק הלב. ואני הייתי נותן את ב' הקנים באזני הנפנע וראש הב' שהוא כעין המשפך הייתי נותן על פי זמייתו (בו) גם אם תכה בידך על הנפנע יכאב לרוח כמו הגחלים וכמו היחודים אלא שאין המכות מתקנים את הרוח. רק היחודים בלבד.

ואני רוזה לא הוכרתי לדבר אתך רק מרוב המכות אשר היית מכה בי עד שלא יכולתי לסבול. גם אם לא תתמיר ליחד על הנפנע כיא לפרקים

אינו מועיל לכלוא את הרוח מיגיעו ויחזור ויקשה ערפו ומצחו לנגד רק ליתר הרבה פעמים זה אחר זה ולהכותו ולבזותו וזהכעיסו כדי שתקצר נפשו בזה ויצא.

גם יש רוח קשה וכעסן ואם תכעיסהו יזיק לנפגע וצריך תחבולה לזה למושכו בדברים ולא בחוקה ובפרט אם הרוח ההוא הוא למרן ותי"ח נמשך בדברים רבים ולא בתרופים וגדופים וצריך המיוחד לשקול בפלס שכלו ולכלכל דבריו במשפט איך יתנהג עם הרוחות. גם דע כי אין כמות הרוחות שוים בגודלם כי יש רוחות ששיעורם גדול כשיעור כף איש. ויש קטנים מזה ויש קטני קטנים עד שיעור פול הלבן (הנקרא בערכי פסוליי) ורוח אשר הוא קטן בכמותו יכול לעלות עד גרון הנפגע וניכר שם בלזו קטן ומדבר עם המיוחד. אבל רוח הגדול בכמות אינו יכול לעלות עד הגרון. כי הגרון הוא צר מהכיל אותו ואם עלה יעלה עד שם יחנק הנפגע ההוא לכן הוא מדבר בלבו (הנה מ"ש רווח שיש רוח גדול ויש רוח קטן כשיעור פול הלבן. זהו אמת שכן מבואר בשער הגלגולים הקדמה י"א כי יש נשמה כלולה מכמה ניצוצות קטנים של ששים רבוא ויש שאינה כ"א ניצוץ קטן שהוא א' מששים רבוא כי פחות מזה אינו נקרא נשמה יעו"ש"ב. אבל מ"ש רווח שנשמה הגדולה אינה יכולה לעלות להגרון שמא יחנק הנפגע וכו' דבר זה אינו אמת כי הרוח יוכל ליכנס אפי' בנקב קטן כחידו של מחט. שאם לא כן איך הוא נכנס באדם מדרך הגרון ואיך יוצא בכל יום לב"ד של מעלה ללקות שם. ועוד למה הוא צריך להעלות את כל קימתו בגרון והלא הוא יכול להעלות בגרון את ראשו בלבד ולדבר. אלא העיקר הוא כמ"ש בענין הרוח של שבתאי צבי שהוא כדי שלא יכירוהו ולא יתבזה בין החיים יעו"ש. וע"ש בסמוך שאמרה רווח עצמה מעם אחר שהוא כי בהיותם בחיים מדתם היא למעט בדיבורים יעו"ש).

גם מטבע הרוח שלא ינית לנפגע לעשות דבר שהרוח היה מואם בו בחייו או אינו רגיל בו. כגון שהרוח שאינו שותה שכר או אינו שותה סיגארא או אינו מנית לנפגע לעשן סיגארא או לשתות שכר כי יימר שכר לשותו ואם נכנס באשה אינה מניחה לתפור ולכבס כ"א בקושי כי תקוין ותבחל נפשו בדבר שאינו רגיל בו. גם ב"ים השבת תוכל ליתר לנפגע אם הוא נצרך לזה. ואם בני אדם ישתדלו לתקן את הרוחות יגרמו ביאת המשיח.

ודע כי אין הרוחות מכירים בעבירות בני אדם כ"א בעבירות שגם הרוחות היו עוברים עליהם בהיותם בחיים. ולפי שהם מכירים את מומי נפשם לכן הם מכירים גם במומי נפשות החיים הדומים למומיהם. גם נדע כמה פעמים חטאו באותו העון. כגון אם היה הרוח ההוא מנאף בהיותו בחיים הנה עתה כשיסתכל באדם ידע אם נאף או לא. ואת מי נאף בתולה

או בעולה, אלמנה או גרושה ארוסה או נשואה. שומרת יבם - אי חלוצה. כדרכה או שלא כדרכה, יהודית או נכרית. וכמה פעמים קלקל. וכן הבא על הזכור שוכב או נשכב וכמה פעמים חטא בחטא זה. כי כל זון ועון הוא עושה פגם בנשמתו ומעלה עליה חלודה וכתמים. או עושה בה גמבים נקבים כנגד אכלו עש. רק אם זכו לחזור בתשובה ולעשות תיקון על חטאם אז מתחילין הנקבים להסתם והכתמים להמהר. ועל ידי עסק התורה והתפלה תחזור נשמתם להתרפא מחולי שבה ותבריא לגמרי ותהיה בריה חדשה כילד קטן. ואז אין אנחנו רואים בהם שום חסרון.

גם אנחנו יודעים ומכירים שמות הנואף והנואפת ושם אביהם ואמם ומשפחתם ועירם וחצר שלהם וחרר שנאפו שם והזמן שנאפו בו אם הוא ביום או בלילה ובאיזה חודש ובאיזה שנה ואם היתה הנואפת נדה או טהורה או מעוברת הכל אנחנו יודעים בין אם הם חיים בין אם הם מתים. אמנם כאשר יתקן הרוח המתלבש באדם ע"י היתורים ויטהר מן החלודה שבו יוכל להכיר גם בעונות אחרים אעפ"י שלא חטא בהם אותו הרוח. ואפילו אם אין אותם האנשים עומדים לפניו. והכל הוא לפי שיעור תיקונו כי כל מה שיוסיף להתתקן כמו כן יוסיף דעת להכיר בכל ענין וענין. ובעוה"ז בזמן הזה חצי הנשים מזונות תחת בעליהן. מלבד הפתולות ומשכב זכור שאין אני מדברת בהם. לולי רחמי יתי' בהביטו בצריקי הדור הדרים בעיר זו שישכמו חמשים צדיקים שעברו יותר מחצי ימיהם ולא פגמו בריתם כל עיקר. וגם לימוד התורה והמעשים טובים הם הם המגינים על הרור שכל צדיק וצדיק מהם תלויים בזכותו כמה רשעים והרשעים שגזונים בזכותו הם מחרפים ומבזים לאותו צדיק.

ומלבד זה יש ביניהם עון חמור. שהנשים מקמרים לשדים ועושים להם תקרובת מים ומלה וכו'. נתמלא האויר של עיר בגדאד שדין ומזיקין והם הם הלוקחים השפע והטובה והברכה של העיר ואין משאירים להם כ"א התמצית אוי ואבוי להם כשאננם שומעים לדברי החכמים המזהירים אותם על ככה. ובזמן שדרשו בציבור והזהירו מלעשות עוד מים ומלה. נודע הדבר אצלינו ושמתנו מאד מאד כי נפשינו היא גועלת מאד במי המלח. ומה גם שלא נסכול להביט בשדים והמזיקים כי הם מאוסים ומשוקצים ונתעבים מאד. כי אעפ"י שאנחנו רעים וחמאים ונפשנו פגומה וממאה עכ"פ עיקרה היא חלק אלוה ממעל חצובה מתחת כסא הכבוד רק שע"י העונות עלה עליה חלודה ואינה מן הפסולת כמו השדים. והטמא היותר גדול שבכל הרוחות יוכל לסכול לדבר באיזה פעם עם הו"ך והמעולה שבכל השדים כי קרובים הם במדרגתם זה לזה. (ועי' בוז' תזריע דמ"ג ע"א שהרבה לדבר בענין הקסמים והנחשים שאיך הקלי' הם מתלבשים בצלם האדם עצמו יעושיב ונלע"ד שהוא הדין שמתלבשין בצלם מי שעושיין מי המלח ומאברין את נשמתו מן עוה"ב רח"ל).

גם כאשר נכים באיזה אדם שנכנס בו רוח, תכף ומיד נדע שיש בו רוח של איש או אשה וכמה שני חייו וכמה שנים היה לו משנפטר ושמו ושם עירו ושם אביו ואמו וכמה שנים היה לו משנכנס באדם זה, ומאיזה אבר נכנס ביום או בלילה ובאיזה אבר הוא יושב ועל איזה סיבה היה לו שליטה ליכנס, ועל איזה חמא נעשה רוח, ומה טבע שלו אם הוא קשה או רך ואם הוא ת"ח או ע"ה וכיוצא בזה, ולא עוד אלא אפי' אם כבר יצא הרוח מן האדם ההוא עכ"ז מקומו הוא ניכר.

ואני הכותב כבר סיפר לי איש א' כי פעם נודמן לידו מצויה גדולה ואמרו לו בחלום כי כבר היה מלובש בו רוח והיה שוכן בין ירך ימינו לבין הגיד היום י"ד שנה ולא היה יכול להזיקו מסיבת שהוא עוסק בתורה ובגמילות חסדים ולכן לא הרגיש ברוח ההוא כי לא היה הרוח ההיא יכול להגביה ראשו ולפרכם ולכן היה נחבא בין הירך לגיד אשר שם מקום המנופת ויכול לסבול לעמוד שם, וע"י שעשה אותה המצויה הגדולה לא היה עוד בת ברוח לסבול ריבוי הקדושה וברח ויצא לו משם לגמרי. ע"כ סיפר לי אותו האיש.

וכדי לנסות את רווח הנז' חליתי פני אותו האיש לבוא ולעמוד לפני רווחי כדי לראות אם כנים דבריה שהיא יודעת את מקום הרוח שהיה עומד שם קודם יציאתו, וכאשר נסתכלה רווח באיש ההוא תכף ומיד אמרה לאותו האיש כמו שאיל בחלום ממש.

עוד אמרה רווח כי כל רוח הנכנס באדם מסיבת שאותו אדם עבר איזה עבירות הוא נכנס ברשות הממונים שעליו כדי ליסרו, וחואיל והוא נכנס ברשות לכן תהיה הכנסתו בנקל שלא יהיה שום צער לרוח בעת הכנסו בו, ובעת יציאתו צריך יגיעה רבה להוציאו משם, אכן אם הוא נכנס שלא ברשות וכ"ש אם הוא נכנס באדם שלא עבר איזה עבירה כמו שנכנסתי אני רווח בכתון הנז' הוא נכנס כנגב וצריך לו מורח גדול ליכנס, ולהפך בעת יציאתו אין צריך לו מורח גדול, גם דע כי אין הרוחות מכירים בדבר שעדיין לא הגיעו אליו כגון אם תשאל אותם על גיהנם היאך הם המדורים שלו או על ג"ע וכל שכן על עוה"ב, ואפי' על חנועת גלגל חמא ולכנה ועל מהלכם אינם מכירים בזה כלל כי לא יוכלו לעיף ולהגביה למעלה לרום הרקיעים רק עד שיעור ארבעים שנה ולא יותר כי הם נשרפים מזיכך האויר, ומה גם שהם תמיד שרוים בצער והמשחיתים רודפים אחריהם ומכים אותם ולכן אינם נותנים לב להתכונן ולהסתכל במעשה בראשית שהוא דבר שלא יהנה להם מזור.

ודע כי יש מין רוחות שיש להם כנפים שעורחין בהם אבל רובם אין להם כנפים (כמבואר בש' הנלגולים הקדמה ל"ה דל"ח ע"ב כי יש נשמות שיש להם כנפים והם מעולם האצ"י ויש שאין להם כנפים והם מג' עולמות

כריאה יצירה ועשיה יעריש) וכולם הם פורחין מעומד כדרך הילוכם בעוה"ז. גם כל הרוחות אינם אוכלים ומועמים מאומה כלל לא רוחני ולא נשמי. רק הממונים אשר עלינו הם אוכלים מין מאכל הדומה לעדשים האדומים והוא נבלע באיבריהם. ולא ידעתי את מעם המאכל ההוא כי אין מפילים ממנו אפי' עדשה א' כדי שנמעים אותם (פשוט) הוא המן שהיו ישראל אוכלים במדבר וממנו נזונים הצדיקים. שבגיע וגם המלאכים כמיש באדרא רבא. וזומא והוא מנא דמחנין לצדיקייא לעלמא דאתי ואתחוי סומק בנויה דכתיב ועינו כעין הברזלה. והפוסלת של אותו המן אוכלים המשחיתים כי בירידתו למטה הוא מתעבה ומתגשם יותר ונעשה סומק כמו העדשים) גם בכל מוצאי שביע' מתירין אותנו מן השלשלאות אשר אסרונו בהם ביום השבת. ונותנים לנו רשות לשוטט ולפרות כרצונינו זמן ג' שעות, ואחר ג' שעות יעמוד כל רוח ורוח תחת ממשלת הממונים שעליו. ולכן רוב הרוחות אינם נכנסין בבני אדם ובבעלי חיים כ"א במוצאי שביע' כי יכולים ליכנס אפי' שלא ברשות. ומעם מן המעט הם הנכנסין בשאר ימות החול ברשות הממונים שעליו.

גם דע כי יש רוחות שכאשר נכנסין באדם אינם עושים מאומה רע בעת הכנסם בו, רק אחר ששקמו ונחו וקנו את מקומם או הם מתחילין להרעיד את גוף האדם ולעקוץ איתו בלבו ולכפות אותו וכיוצא בזה, ומינים אלו כאשר תיחד עליהם תוכל להכריחם לדבר אתך כי לא יוכלו השקט. ויש רוחות שאינם מרעידים את גוף האדם. רק גורמין לו כאב ראש או חולי עינים או חולי אחר ונלאים ממנו הרופאים, ולא יועיל לו שום מזור ותרופה. ויש רוחות אחרים שיושבים בלב האדם ומביאים לו מחשבות רעות וכפרנות או מחשבת גיאופים ודיאבון וקוצר רוח, ורוחות אלו אפי' אם תיחד עליהם כמה יתודים אינם מדברים, וצריך יגיעה רבה וזמן ארוך כמו ב' שנים כדי להכריחה לדבר אתך. באופן שלא תדע שיש בתוכם רוח כי אינם רוצים לגלות את עצמם כי מרתם בהיותם בחיים למעט בדיבורם ולעשות מעשיהם בהצנע גדול והם מדברים שלום עם ריעיהם ובקרבת ישימו ארבם כדי להפיל ריעיהם לבאר שחת, ואחרי מפלת ריעיהם הם באים ומנידים עליהם ועושים את עצמם כאלו הם מצמערים על צערם כדי שלא ירגישו בהם, כן הם עושים גם עתה בהיותם רוח כי לעיני בני אדם אין מראין בו שום חולי או רעדה או עילוף, וכל אדם שיש לו מחשבות כאלה ידוע תדע כי רוח עברה בו בלא ספק כלל, אבל רוח שתיתה מדתו בהיותו בחיים להרבות דברים או שאינו יכול לכמוס הדברים בלבו, גם עתה אחרי פטירתו לא יוכל להתאפק מלדבר עם המיחד ולא יוכל להתעלב, ע"כ היו תשובות רוזה על שאלותי.

בליל א' ו' סבת לנה הנערה כתון היא ואמה בחדר שלנו. וצויתי לרוזה שלא תלך לביד עליון כ"א בשעה י"א מהלילה וכן עשתה, ובשעה י"א

רוחות מספרות

מהלילה היתה הנערה כתינ נרדמה כשינה יאני באתי אצלה לראות האם עלתה רוזה לביד או אם עידינה תוך הנערה וקראתי (רוזה רוזה רוזה) ואין קול ואין עונה, אכן שמעתי קול מצד אחד כמו קול שומר הפתח הנקרא בלשון ערבי (אנוואני) משיב לי בלשון ערבי ואומר, רֶאֶח רוֹזֶה, רֶאֶח רוֹזֶה. רֶאֶח רוֹזֶה, רִיל הלכה לה רוזה, ואח"כ דיבר אתי בקול נמוך מאד ואמר כמה פעמים „יצחק רימה“ „יצחק רימה“ יצחק רימה ואני שמעתי ולא אבין את כונתו, כי מה יש קישור ליצחק רימה על קראתי לרוזה, ואמרתי לקול מי אתה המדבר, אמר לי אני הפקיד העומד לשמור את מקום רוזה עד שוכה מביד, כי עתה לא נשאר עם רוזה רק פקיד אי העומד בשמאלה הנקרא צאלח בן רחמא, והוא אשר הלך עמה לביד העליון וכדי שלא ישאר מקום רוזה בלא שומר קרא אותי לשמור את מקומו עדי שובי מביד, כי אנתנו גי חברים אוהבים זה את זה ונמלים הסד זה עם זה, אני יצחק בן רימה, וצלאח בן רחמה וששון בן רבקה, ובתחלה הייתי אני וצלאח וששון ממונים על רוזה זה בימין וזה בשמאל וזה לפנייה והלל בן סרח שכבר נפטר אחרי שהגידה לך רוזה את שמה בחמשה ימים הוא היה פקיד עלינו ובעת שהגידה רוזה את שמה תכף הלך ששון בן רבקה ונעשה ממונה על איש אחד הנקרא צאלח בן יוסף אעזיג ליסרו בחולי העינים ושה תודשים ואחר שתקנו איסור ונגזר עליו להיות תולה בחולי העינים ששה תודשים ואחר שתקנו הביד בגדים להלביש לרוזה (כמ"ש בסמוך) גם אני הלכתי אצל ששון ושנינו היינו עומדים על צאלח יוסף אעזיג ובתשלום הששה תודשים נלך לנו מעליו ויביא מלאך רפואה לרפא אותי, ואני הכותב לא ידעתי אם יש איש בבגדאד הנקרא צאלח יוסף אעזיג, וביום ההוא שאלתי את פי חיר שמעין אנסי ז"ל שהיה עודינו כתיים וא"ל כי יש אדם זה וזה לו די תודשים נכאב עינים, ואני ספרתי לו הענין והפקיד אשר היה עלינו מכבר הנקרא הלל בן סרח כבר מת ונתבטל מן העולם כי מליל ז' כי כסליו אשר הניחה רוזה את שמה (ובא להפחידני בחלום והכתינו מכה רבה) הוסר מפקדתי ונפל בחולי גדול ואחר עבור ה' ימים בכ"ה בכסליו מת ונצטו לו המשתיים מספר גדול כי הוא היה נכבד אצלם, גם אנתנו שלא נתבטלנו מן העולם נתמתקנו מעט מעט וסרה מעלינו רוח הרעה שהיא מות האכזריות ונעשינו כאנשים צריקים, ואנתנו לא נדע סיבת הדבר למה הלל נתבטל ואנתנו לא נתבטלנו, והן עתה נקראו נקראתי מן צאלח לעמוד לימין מקום רוזה לשמור את מקומה.

אמרתי לו מפני מה כאשר קראתי על רוזה אתה השיבותה לי דבר מעצמך שאיננה פה, אמר לי כי אמרתי אין מן המוסר להתייך קרא ולא

אשיב לך דבר. כי לא יכולתי לסבול יען כי גם אני נתמתקתי על ידך תבורך מפי עליון ונשק אותי בפני ע"י הנערה הנרדמת בשינה.
אמרתי לו היאך אתה מדבר עמי ומנענע את פי הנערה האם אתה נכנס בתוכה כמו הרוח ומדבר מתוך גרונה. אמר לי אין זאת. אלא אני דוחק ומדבק את עצמי בנוף הנערה ומכניס את כחי באבריה ומנענעה כי אין לנו רשות ליכנס בתוכה.

כל אלה הדברים דברתי עם יצחק הפקיד במרם שוב רוזה מב"ר.
ובתוך כך חזרה רוזה מב"ר. ואני הרגשתי בחזרתה כי נענעה הנערה את ראשה שתי תניעות דקות תכופות זה לזה ושאפה רוח ופתחה את עיניה. וא"ל רוזה עתה חזרתי מב"ר. וא"ל הב"ר לא נשאר עליך מהקי שנה כלום. ובשבת הבאה י"ב סבת בשעה י"ב וחצי מהלילה שהוא נקורת השחר תשובי אלינו להלבישך בנדים. אכן לא ראיתי את הבגדים.

שאלתי לרוזה האם יש הפרש למעלה בין היום ובין הלילה והלא למעלה הלילה כיום יאיר כחשיכה כאורה ואיך יוכר עלות השחר. אמרה לי עם שהלילה כיום יאיר עכ"ז יש הפרש בצבע האור כי אור הלילה הוא תכלת ואור היום הוא לבן. גם שיעור השעות הם כשיעור שעות עוה"ו באין הפרש.

אמר הכותב כי בחזרת רוזה מב"ר תכף ומיד הלך לו יצחק הפקיד למקומו הראשון ובא צאלח לעמוד אצל רוזה ואני שאלתי את פי צאלח האם גם הוא לא ראה את בנדי רוזה. ואמר שראה אותם והם מכנסים. וזכונת ומעיל וכובע. גם א"ל כי יצחק הפקיד הוא יותר טוב ממני ואני יותר טוב מן ששון חברינו. ולא אדע מה יהיה בסופי אחר שתלך רוזה לגיהנם ולגיע. האם גם אני אלך עמה לגיהנם ולגיע ואהיה שמש אליה. או אם אלך ואהיה ממונה על איש אחר.

שאלתי לצאלח האם יודע ללמוד. אמרה רוזה אפילו אבג"ד אינו יודע ואין נפשו מתאוה לשמוע בלימודים (ומה שאמרו רז"ל כי מיום שחרב בהמ"ק נמסרו רזי תורה לחיצונים. תיצונים הנו"ם הם הסמ"א הנקראים קליפות ואינם אלו המשתיתים) עוד שאלתי לצאלח האם יש לכל אי ואי מהם אשה מיותרת. אמר לאו כי הנקבות שלנו הם מועטים מאד מאד אי משמונה באנשים רוב האנשים אינם נושאים כלל. גם אני ויצחק וששון לא נשאנו אשה עם שכבר ששיבה זרקה בנו. כי אין למשתיתים תאות אשה. רק כל תאותינו וחשקינו לרדוף אחרי רוחות בני האדם ולררות וללקות אותם ולא נראה נחת רוח כי א. בדבר הזה. גם אין לנו איסור ערוה ויכולים לישא איש את אמו ואחותו ולכן מספיק לנו נשים מועמות. גם אין האב והאם אוהבים את בניהם ובנותיהם וגם הבנים אינם אוהבים את אביהם ואמם ואין להם קירוב דעת זה

רוחות מספרות

עם זה כי תכף שנולדים הם פורחים באויר והם חושקים ומשתדלים להשיג איזה פקודה על הרוחות. אבל מ"מ אנחנו מכירים את איבנו ואמנו רק שאין לנו שום קשר עמם.

שאלתי לרווח כמה אורך ורוחב הצר הכ"ד. א"ל כי גודל שיעור הצצר הוא כגודל עיר בגדאד. כולו מלא חדרים בכל ד' רוחות חדר אצל חדר וגודל החדר היא כגודל החדר שלנו. והם ג' סדרים זה על זה תחתים שניים ושלישים. ובכל חדר וחדר יש בו ג' דיינים בפ"ע ובתחלה נידון האדם בחדרים התחתונים על עבירות החמורות שבידו. ואחר שנפסק דינו וקבל עונשו ונגמר. חוזר ונידון על עבירות הקלות שבידו בחדרים האמצעיים שעל גבי חדרים התחתונים. ואחר שנפסק דינו שם וקבל את העונש שפסקו עליו ונגמר. חוזר ונידון על קלות שבקלות בחדרים העליונים שעל גבי חדרים האמצעיים. ואחר שנגמר דינו וקבל את העונש הראוי לו ונגמר. אז מגישים אותו לפני סופר הכ"ד שהוא למעלה מכולם (הנקרא ספריאל) והוא חוזר ובודק את הנשמה כמו האתרוג וגוזר מה שגוזר (אפשר שגוזר עליה להתגלגל בדצחים או לילך לניהנם) כי אם לא יחתום עליה סופר הכית דין לא יגמר שום דבר. ולא עוד אלא כל דבר שיהיה בעולם הוא יוצא מתחת ידו הן טוב והן רע.

גם דע כי כאשר האדם נידון באחד מג' סדרי חדרים הנז' הוא נידון בכל החדרים של אותו הסדר כולו ואין די לו להיות נידון בחדר א' בלבד. כיצד כגון שהדליק את הנר בשבת הנה בתחלה הוא נידון בחדר הראשון של חדרים התחתונים ואח"כ חוזר ונידון על אותו עון עצמו גם בחדר הב' וגם בחדר הג' וכן בכל החדרים התחתונים כולם. ובחדר האחרון שם יגמר דינו וימסר ביד המשחיתים לעשית בו דין.

עוד שאלתי לרווח האם התבוננת במתכונת מלבושי ב"ד העליון היאך הוא. א"ל לא ראיתי דוגמתו בעוה"ז. כי בראשם לובשים מגבעות לבנים צנופים כפל למעלה מכפל עד שמכסה כל ראשם מבלי שום כוכע כלל. ולפי הסימנים שנתנה לי רווח הוא ממש כמלבושי הכהנים הלובשים בבהמ"ק בשעת העבודה.

עוד אסרה רווח שהרוחות אינם ישינים כלל לא ביום ולא בלילה. אכן אחר שהתחלתי להתתקן התחלתי להתנמנם מעט מעט. גם קודם פטירת ח"ר יוסף חיים בן ח"ר אליהו ז"ל בשלושים יום יצא כרוז והכריז ואמר כי הרב של בבל בקרוב יבוא. וכל הרוחות שמעו והומינו את עצמם לראות בעת ביאתו. אמנם לראובן נפשינו לא הלכה נשמתו דרך אויר מקומינו. ולא זכינו לראותו. רק שמוע שמענו מרחוק את קול ההלולא והשמחה שעשו לו מלאכי השרת.

ביום ו' י"א סבת אמרה רוזה כי אתמול בשעה ב' מהלילה בא אלי רוח א' הנקרא רפאל ממשפחת יצחק צאלח והוא נפטר בעיר במבא"י זה לו כ"ב שנים ונפטר אחרי ג' שנים לנשואיו והניח אחריו בן א' והוא רע מאד. ויאמר אלי צאי וראי בפטירת צדיק א' הנקרא ח"ר שמעון אהרן אגסי (כ"חש לת' בדבר זה. אך בעוה"ז הלך הוא למנוחות באותה השנה עצמה היא שנת התרע"ד בסדר דברים בליל ו' שעה ב' ח' לחודש אב תנצ"ה.

ליל שבת י"ב סבת עלתה רוזא לרקיע לביד ואחרי חזרתה מהרקיע אמרה לי שהביד קראו להמלאך הנקרא סאלם הממונה על הלבשת ערומים ולעיני הביד הלבשיני מכנסים לבנים וכתונת ארוכה ולבנה. ומעיל ארוך כשיעור קומתי לבן נוסה לצבע הירקות. וכיפת צמר כירק עשב מגעת עד המצח. וכל אלו הבגדים אינם רחבים כבגדי עוה"ז אלא הם אדוקים ומדובקים על גוף האדם. רק שעדין אני יחפה שלא נתנו לי אנפילאות ומנעלים. וצווי עלי הביד כי אמתין עד ליל ה' י"ז סבת ואצא בשעה שביעית וחצי מהלילה לביד שברקיע עם הפקיד יצחק ושם ידונו אותי על שאר מעשי ולא אשוב עוד ליכנס בגוף כחון הנז' ואמרו לי הזהרי פן תזיקי אותה בצאתך ממנה והשביעוני הביד שלא אויב אותה. גם ברכו אותך על מרחק הגדול וקראוך בשם אחר ולא בשם יהודה ולהיות שם זה הוא זר לכן לא יכילתי לשמור אותו בוכרוני כי הוא קשה מאד על הלשון. ואחר שלבשתי את בגדי הוסר צאלח הפקיד מפקודתו אשר עלי ומינו הביד את יצחק עלי במקומו ועמד לימיני כד' להוליכני בליל ה' לביד שברקיע.

ליל ה' י"ז סבת הלכתי עם הבחולה כחון לבית המדרש ששם היה ישיבה א' של ת"ח הלומדים בלילה ואחר חצות לילה למדנו כולנו על נשמת רוזה והתפללנו עליה שתצא מן הנערה. וכל יגיענו נשאר מעל כי לא יצאה בשום אופן. ואח"כ חזרתי לעסוק עמה ביהודים עד יום ד' ר"ח שבס' זב"ם ד' ר"ח שבס' אמרה רוזה כי לא אכפת לי עוד מביד כלל כי מה יוכלו לעשות לי מאחר שאין להם עוד שום תיוב להעניש אותי. גם לביד הגדול שברקיע אין אני מחוייבת לילך עכשיו עד תשלום מאה שנה. ואין אני רוזה לצאת מהנערה כי אם בליל חופתה בזמן הביאה. והביד הכריזו עליה ברקיע כי היא מותרת. כ"ז אמרה לי רוזה ולא בושה. והייתי עוסק עמה ביהודים עד יום ה' כ"א אדר. ואח"כ הלכה היא ואמה לעיר פרס אצל יוסף אחיה ושם נשאת. ושמעתי מן האנשים אשר באו משם שעי' הנשואים יצא הרוח ממנה לגמרי.

ח. מעשה כתון בת יונה

בשנת תרע"ח בחו"מ של פסח באה אלי אישה אחת ושמה כתון בת יונה יוסף. וא"ל כי זה שנתים ימים עוקן אותה לבה כמחט ולפעמים היא נופלת לארץ בעל כרחיה. ואחוז אותה חולי קשה ומגלגלה בקרקע פנים ואחור כשיעיר די אמות ויתר בהולכה וזוכאה כמה פעמים תכופים זה לזה בגלגול נמרץ וחזק עד שמתפרקן אבריה. והיא צועקת למען ה' תפשוני כדי שלא אתגלגל כי נתפרקו אברי. ואינה ניהת מהגלגול עד שיתפסוה בבח גדול והן עכשו היא מעוברת והיא יראה שמה ימית העובר במעיה מרוב הגלגול והיא גם כן אפשר שתסתכן. גם רואה בהיום בכל לילה ולילה שאיש שוכב עמה.

ואני בדקתי אותה וזמאתי בה רוח. ואחר כמה יגיעות דבר עמי ואמר שהיא יהודה בן יונה הנביא אחי האשה הזאת כתון. וזו עמאם היא אמי. והוא כי בעת מלחמת מלכי הברית שהתחילה ביום עשירי לאב של שנת התרע"ד שלקחי התוגרמים את כחורי בני ישראל שכל המקומות לצבא לא נלקח הוא עמאם יען כי הוא היה יפ"ת ויפה מראה יאהוב לכל שרי הצבא. רק בשנת תרע"ז נשתוקק גם הוא לילך למלחמה והלך לו בחירש שבט ובהגיעו לירושלים היה עובד שם באוירון. ובלא מתכוין נסגר פתח האוירון בעוד היות רגלו אחת מהיין לרלת. וברגע חתך הרלת את רגלו בעת הסגרו למעלה מן הארבעה ינותה למרחוק. ומרוב הכאב היה מתגלגל בארץ פנים ואחור וכל רפיאה לא הועיל לו עד שלבסוף הבאיש מקים החתך וידום תילעים. וימית מיתה משינה רח"ל. ולא חסה עין בני ישראל עליו לקברו יען כי קרקע הקבורה מכירים אותה הציבור בירושלים בדמים יקרים עד שראו שיש באצבעו טבעת זהב ולקחו אותה וקברוהו. והוא היה בן כ"ד שנה קמון בשנים וגדול בעינות ובפשעים כבן מאה שנה. כי הוא היה יפ"ת ויפ"מ ולכן היו שרי הצבא אוהבים אותו כי הוא היה ממלא רצונם ורצון נשותיהם. והיה לוקח שבר מרחו מבי הצדדים ים כמה נשים זונות אוהבות אותו ומשחדים אותו שיעשה רצונם כרצונו מכל צד שירצה ובכל זמן שירצה אפי' בעת הוסת. גם איסור נלוה עמם כי כל איסורי התורה כהיתר נחשבו לו. ובזמן מועט לא כבר הצביר לו כעפר איסורים ועינות ופשעים עד אשר נלכד ברובו עינותיו ופשעיו וימת באותה מיתה משינה רח"ל. ואחרי מותי שב חלק הנפש של רגלו הנחתכת למקומה ועשה רוח. ונכנס באחוזו כתון בעת שנבחרה על בתה שנפלה מן הגג. ולכן הוא מגלגלה בקרקע כמו שהיה הוא מתגלגל בעת שנחתכה רגלו. ולפי שהוא מלומד לזנות ולנאוף תמיד. לכן גם

עתה לא יוכל השקם ושוכב עם אחותי בכל עת שירצה והיא מרגשת שאיש זר מתעלל בה ומצטערת הרבה מאד וכי' וכי' עיב היו דבריו עמי. ואמו ואחותו הנזיל היו סמים אזניהם ושומעים את כל דברי הרוח.

ותאמר לו אמו שקר אתה אומר על יהודה בני כי איננו מת ח"ו אלא עודנו בחיים ואני מצפה שבזמן קרוב יבוא לי אגרת משלומי. ואם אתה בני באמת תנה לי סימן על זמן שהיית קמין. והשיב לה כי בהיותי קמין היינו ישינים בחורף בחדר פלוני ואת היית שוכבת על הרצפה בצד פלוני ואבי יונה שוכב על המטה בצד השני וכאשר הייתי מתעורר בלילה ובוכה את היית משוררת לי שיר הערס שהוא כך וכך. ופעם א' הייתי בוכה ולקחה אותי אחותי בתוך הזאת והשכיבה אותי על זרועה והיתה מספרת לי סיפור פלוני עד שחמפתני השינה. כל זה אמר הרוח. וכתן ועמאם הוודו לדבריו.

שאלתי לרוח האם היא עירום. א"ל שהוא עירום כיום הוודו. ולא עוד אלא שכל גופו מלא שערות ארוכים כדמיון העז. ושם המשחית העומד על ימינו נקרא נחמן.

וכדי שלא להאריך אני כותב בקיצור כי יגעתי עמו ביהודים ובתיקון גפשו כמו שתי שנים עד שנת התרפ"א עד שנעשה חלק מהשערות שבו. יען כי כל מה שהייתי מורח עמו ביום היה חוזר ומאבדם בלילה בשכבו עם אחותו. ולבסוף כאשר עזר ה' את אחותו ולא היה יכול לשכוב אותה כי תקף היתה מתעוררת מהשינה ומקללת ומנדה אותו. היה יוצא ממנה והולך ושוכב עם חתול או עם כלבתא וכיוצא. ועליו ועל כיוצא בו אמר שלמה העייה נפש רשע אותה רע (משלי כ"א).

ואחר שתי שנים שהתחיל להתתקן ופסקה ממנו הזוהמה מעט וגם תאוות המשגל התחילה להקל. אז נתחלף המשחית העומד לימינו במשחית אחר שהוא יותר טוב מן הראשון. וכן היה גם אח"כ שכאשר היה הרוח נתקן יותר היו הביד מחליפין את הממונה בממונה אחר היותר טוב, ושכחתי את שמות הממונים המתחלפין רק שאחרון שבהן הוא היה נקרא בשם יוסף ואחר שתי שנים הנו' זכה ללבוש מכנסים, ובשבוע שלאחריו לבש גם כתונת עד שלבוף לבש גם כובע ומעיל ואנפילאות ומנעלים ופניו השחורים נתלבנו ונעשה מכובד.

אח"כ גזרתי עליו ללכת למקום הרוחות ולהכריז שמה שכל מי מהרוחות שרוצה להנצל מהצער שהוא בו ולהתתקן כדי שיזכה ליכנס לניהנם, בא יבוא אצל יהודה בתלים תלילה ויגיד לו את שמו ושם אמו ואת פשעו וחמאתו ויהודה הנו' הוא ימרח בעבורו ויתקנהו כפי אשר תשיג ידו, והרוח מ"אן ללכת שמה ולהכריז עד אשר הכרחתי, וכאשר חזר הרוח מן התכרות

רוחות מספרות

בא אלי בעצבון לב ובדאגה. ואמר לי שאין די שלא הועילו דברי כלום. אלא הייתי כמשוגע בעיניהם וישחקו וירקדו ויטפחו כף אל כף ויאמרו. זה נעשה חכם. זה נעשה חכם. זה נעשה חכם. ער שנחפזתי ללכת ולהמלט מהם.

אמרתי לרוח מה שם הפקיד שעתה הוא ממונה עליך. א"ל יוסף שמו. אמרתי לרוח עתה אתה עמוד מהצד ואל תדבר מאומה כי רצוני לדבר עם יוסף פקידך. ותכף נתעלפה כתון כמו רביע דק בעת שנדבק בה הפקיד כדי לדבר עמי ע"י לשונה. ויען ויאמר הנני.

אמרתי לו מי אתה המדבר. אמר לי אני יוסף הפקיד מה לך כי קראת לי. אין אני יודע אותך מתמול שלשום כי זה לי שלשה ימים מעת בואי ועדיין לא ראיתך. ואין אני מדבר עמך כי לא היתה כזאת שידבר החכם עם הפקיד רק עם הרוח בלבד ואין לך עסק עמי. אמרתי לו ואם יתנו לך רשות הביד, אמר לי אם יש יכולת בידך טוב.

או נשאתי עיני למרום והתפללתי תפלה קצרה ואמרתי רבשע יהרימ שתתן רשות ליוסף הפקיד לדבר עמי. ובדברי את הדבר הזה ראיתי את יוסף שהטת את אזנו בלפי מעלה וענה ואמר בלחש הן. ואח"כ אמר לי ימחול כבודו כי לא ידעתך מקודם זה ומעתה אני מוכן להשיב על שאלותיך. אמרתי לו האם נתנו לך רשות. א"ל הן כי אמרו לי אל תמנע ממנו דבר.

ומכאן ואילך אני כותב את תשובות יוסף על שאלותי ולא אכתוב את השאלות כי מן התשובות יובנו השאלות וכל השאלות והתשובות הם היו בלשון ערבי הנהוג בין היהודים וכן כל הפקידים היו מדברים בלשון ערבי צח וברור ואני כותב אותם בלשון עברית:

ואלו הם התשובות.

אין אנחנו ישינים כלל לא ביום ולא בלילה. ואנחנו עומדים יומם ולילה כי אין לנו ארכובות רק רגל ישרה. וכף רגלינו כמו כף רגל החמור ואין אנחנו יגעים מן העמידה. ואנחנו אוכלים ב' סעודות בכל יום אחת בבקר ואחת בערב. והסעודה היא מעצמה באה ונגשת לפני כל א' וא' ועומדת באויר כנגד חזה שלו מונחת בתוך קערה. והם כמין עדשים אדומים מתוקים ושיעורם כמלא כף איש. ונאכל את כל הסעודה כולה ולא נשייר אפיו עדשה אחת והוא כשיעור ספוקינו. ואח"כ נעלמים הקערות מכנגד עינינו ולא נדע מי אוספם. אבל הרוחות אינם טועמים מאומה רק שואפים רוח ועל ידו הם מתמיימים. ובעת שאנחנו מלקין לרוחות יתהווה בידנו מקל או רצועה וירינו היא מעצמה מכה את הרוח ההוא אם בחזק ואם בנחת אם מעט ואם הרבה ואח"כ תתעלם המקל או הרצועה מדינו.

אמרתי ליוסף רצוני שתגלה את עצמך לנגד עיני ואראה אותך פנים

בפנים ואבימה בתמונת גופך. אמר לי זה לא יתכן כי חושש אני מן תפחד ותבהל, אמרתי לו אל תחוש לזה אין אני נבהל מראיית פניך כי רגיל אני בעניינים האלו. אמר לי אני בוש ונכלם לגלות את עצמי כי תואר פנינו הוא משונה מתואר בני אדם העשויים בצלם ודמות, אמרתי לו איך הודיעני נא את תואר פניך, ונאנח ואמר כי פנינו הוא מצד הכתף, והחוסם שלנו הוא ארוך מאד מניע עד החזה וגם הוא עקום מאד.

ט. מעשה במסעודה בנת אל סיואדי

אמרתי לו הגידה נא לי את החדשות אשר אירע בימך בהיותך פקיד על רוחות אחרים, אמר לי אני תמיה על דבר אחד אשר אירע בימי כי פעם א' נכנס רוח א' בהגבירה מסעודה בנת אל סיואדי ואני הייתי פקיד עליו, ואותו הרוח קבע את מקום מושבו בגרון כי שם אוה למושב לו כדי לצער אותה מאד, והיה מצער אותה בשאיפת הנשימה ובדיבור ובאכילה ובשתיה, והיתה סוברת שזה הוא חולי וכן עלה על דעת בעלה וקרוביה והוליכוה לבית החולים, וכל עמל הרופאים היה לריק, פעם א' נתאו ג' בניה הקטנים לבוא לבית החולים לראות את אמם, וכראותם אותה בכו מאד, והיא גם היא בכתה עליהם מאד. כי היו בניה יפית ויפה מראה ושערי ראשם ירוק כוהב מסודרים בסדר נכון, וכאשר יצאו בניה ואישה מבית החולים קצתה בתיה ולקחה סם המות יותר מהשיעור ובלעה אותה, וכשראה הרוח כן תכף קפץ ויצא והרגישה בעצמה שנתרפאה ונתחרמה על בליעת סם המות. אבל כבר נד זלד כי תכף נקרעו בני מעיה והדקים ומתה.

וכאשר באה לפני הביד אמרו לה איך שלחת יד בנפשך ותרגת את עצמך. ותכף הפילה מסעודה את עצמה לארץ לפני הביד ובכתה בדמעות שליש ואמרה לפנייהם מודה אני לפני הקביה ולפני בית דין הצדק כי חטאתי ושלחתי יד בנפשי ושפכתי את דמי ארצה. ואני ראויה לכל ענש אשר תגזרו עלי ויותר עוד ממה שתגזרו עלי, ומקבלת עלי דין שמים באהבה וברצון. אבל גלוי וידוע לפני הקביה כי מרוב הצער שהיה לי על עצמי ועל עוללי לא יכולתי לסבול ועשיתי דבר זה. ואין מי שמכיר בשיעור צערי כיא המקום ביה. ועם כל זה אני מזוונת ומוכנת לקבל עלי דין שמים. ע"כ היו דבריה. ונצטערו הביד עליה ועל דבריה ונראה בעיניהם רמיבות של דמעה. אמנם מה יש בידם לעשות כי אינם יכולים להקל מן העונש הראוי לה אפי' כמלא נימא. ויצא קול מעולם העליון, מחול לה על אותו עון בלבד. ועל זה אני תמיה כי לא נהיה כדבר הזה שהביד עצמם יצטערו ותרטיב עיניהם מדמעה.

או אמרתי ליוסף די בזה, מעתה נש הלאה כי רצוני לחזור ולדבר עם

הרות. ותכף נתעלפה מעם כתון הנני וחזר הרצה של יהודה בין יונה למקומו.

שאלות מבי"ד של מעלה

אמרתי לרוח הן עבשיו זכית תהלות לאל ללבוש מחלצות ונעשית אדם מכובד. בא ואשלחך לבי"ד הגדול שברקיע השאול מבי"ד דברים שאני מסתפק בהם. אמר לי מתירא אני שמא יענישו אותי. אמרתי לו בודאי לא יענישו אותך בני אתה הילך בשליחותי. אמר לי אי אפשר לי ללכת שמה כי שומר הפתח לא יניח אותי ליכנס. אמרתי לו בוא לפני השומר ואמור לו אני שלוח מאת יהודה לשאול דברים מפי הבי"ד האם יש רשות ליכנס. אמר הרוח זה אפשר להיות. ואני נתתי את כרז הכניסה ואת השאלות שמתני בפיו כמו שנבאר בסמוך. יעלה הרוח בתחלת הליכה לבי"ד יגיש אצל שומר הפתח לשאול רשות ליכנס. והשומר אמר לי הבה פה עך שארץ ואישאל את פי בי"ד האם אויחך ליכנס. והשומר שאל לבי"ד והבי"ד אמרו לו ייחנס. ונכנס הרוח והשתחוה מלא קימתו לארץ. וחזר ועמד ואמר הנה עתה אני משתחוה לפני מלך המלכים הקב"ה במקום יהודה כי בן היא ציה עלי וכאשר אמר שהוא משתחוה לקב"ה זה קמו יעמדי הבי"ד על ימיהם בעת השתחוות הרוח לפני הקב"ה. וירד אור מלמעלה עד מקום הבי"ד להורות כי נתקבלה אותה ההשתחויה. ואח"כ חזר הרוח והשתחוה למשיח במקומו. וחזר והשתחוה פעם ג' לסופר בי"ד במקומו. וסופר הבי"ד הוא הנקרא ספריאל והוא ממונה על כל הכתי דינים והוא החותם על כל פסקי דינים ועל כל הדברים הנעשים בעולם. וכל זמן שלא חתם אין אותו דבר יוצא לפועל. ונזר חזר והשתחוה להבי"ד עצמם במקומו.

ואח"כ קראו הבי"ד לרוח ונגש אצל השלחן ושאל שאלות אלו (א) אם גורו הבי"ד על הרוח להיות בכף הקלע כך וכך שנים. ואני מתקן את הרוח ע"י היתורים וע"כ מתכסלות גורת הבי"ד מעליו. האם ירע בעיני הבי"ד כי הייתי גורם לבטל את מה שגורו.

תשובה. אין כוונת הבי"ד להנמק מעושה רע רק כוונתם לנקות את הכתמים שנעשו מסיבת העונות בהנר"ן שלו כדי להכניסו לג"ע. והם יודעים את הכתמים כמה שנים צריך ובאיזה מין עונש יתנקו ויטהרו. ואם אתה ממחר ומנקה אותם בזמן מועט מה אפשר להם לבי"ד. אח"כ ראיתי שכן היה בזוהר בראשית דמ"ה רע"ב וז"ל זכ"ה גזיר ואיהי מבטל סלקא דעתך דאיהו מקמרגא במאריה לאז הכי וכתי יעו"ש

שאלה כי אם אדם נכנס בו רוח וכיום הטבת הוא מעזר אותו האם

מותר לי ליתר לו יתורים ואין בזה משום בנור את הקלי מן הרוח שהיא חלק אלוה ממעל.

תשובה, אם הוא מצמצב מותר.

שאלה ג' בענין התענית של ל"ו שעות של שנת העיבור הנזכרת באמת ליעקב דק"ו ע"ב האם אמת הוא שיעלה לו במקום ת' תעניות.

תשובה, אין רשות להודיע, אבל תאמר לציבור שישארו בתעניתם עד עבור חצי שעה וחמשה דקים מזמן המולד (נ"ל לפי שעיקר המולד הוא על חשבון ארץ ישראל ולא על עיר בבל ויש הפרש בין בבל לא"י חצי שעה וה' דקים, ולכן אמרו הב"ד שישארו בני בבל בתעניתם עד זמן המולד של ארץ ישראל.

שאלה ד' היא עמ"ש בספר עץ חיים בפרק א' דשער כ"ה וז"ל אם כן יהיה הסדר מצ"ל שהם חכמה דעת בינה וכו' יעריש. שאיך יהיה הסדר מצ"ל היפך אותיות צ"לם.

תשובה, דברים אלו אינם נמסרים ביד שליח ואנחנו ניתן דעת בלב

יהודה להבין אותם.

ושליחות זה היתה ביום א' כ"ד אדר ב' של שנת התרפ"א. ובליל ב' כ"ה אדר הנז' בעוד שהיה הרוח עומד ושואל לפני הבית דין אני הייתי מציין באותה הסוגיית וזמור עליה כמה פעמים עד שעה הרביעית מן הלילה. ובשעה ד' פתאום עלה במחשבתי פירוש הגון וישר והוא הפירוש שכתבתי בענייני בסמרי הנקרא בית לחם יהודה יעריש בד"ת וכבר נתבאר לעיל וכו'.

ואחר כך בבוא הרוח ביום אצלי להתחזר לי תשובת השאלות כאשר כתבתם למעלה. שאלתי אותו באיזה שעה מן הלילה היו שאלות ותשובות הנז', וא"ל שהיו בשעה רביעית מן הלילה. ואיך לפי"ז נמצא כי בשעה שאמרנו הביד אנחנו ניתן דעת ליהודה להבין אותם. באותה שעה עצמה הם נתנו לי בינה להבין כוונת הרב ז"ל.

אחרי הדברים האלה אשר נשתדלתי עם הרוח לתקנו וקרוב היה לצאת מאחותו לא עצר את עצמו מלממא אותה. והלך בלילה ושכב עם כלבתא ופרחו ממנו כל המלכושים והתחיל שער ראשו לצמח כאשר גולח, והתחיל ביום לדבר אתו קשות ושאלתי את פי יוסף פקידו שעל מה חזר הרוח לסורו הרע. ואמר לי כי שכב לו אתמול עם כלבתא. ומבלתי והתחלתי ליתר לו היחודים כמו חמשים פעמים תכופים זה אחר זה עד שלא נשאר בי כח ליתר עוד. וגם הרוח נצטער הרבה עד שלא היה יכול לסבול עוד והיה צועק מרוב הקאב ולא הייתי משניה עליו.

י. מעשה יונה אבי יהודה

אחר שפסקתי מליחד אמר הרוח אלך לי לקבר אבי יונה ואקבול עליך לפניו. ותכף הלך לו על קבר אביו ונתעכב שם כשיעור רביע שעה. ובחזרתו אמר לי כי לא ידע אביו מפטירתו וסבר שעודינו בחיים וכאשר סיפר לו אופן מיתתו. נצטער אביו מאד ונתנגלגל לארץ פנים ואחור וצעק וביכה על בנו. ואח"כ אמר לו אביו אבל עכ"ז עכשיו אתה מתוקן יותר ממני כי זה לי מ"ו שנה מעת פקודתי ועדין לא זכיתי להיות מתוקן כמוד. שאלתי לרוח היאך ראת את אביך אם הוא עירוב או לובש בגדים. אמר לי לא רצה לגלות את עצמו לעיני כי יכולים הרוחות להעלים את עצמם זה מזה.

ואני הכותב הבינותי מזה כי גם אביו היה עירום ומפני הבושה העלים עצמו מבנו. ולכן שאלתי את פי בתון אחות הרוח האם תרצה להרשות את אביך שיבוא ויתלבש בה כדי לזכות בו לתקנו. אמרה רוצה אני. אמרתי לרוח לך נא קרא את אביך. שיבוא ויתלבש בנוף בתון בתו כדי לתקנו. והרוח שמח מאד בזה כדי שע"כ אמשוך את ידי ממנו בהיותי עוסק עם אביו הוא ימצא מעט נחת מן צער היחודים.

ותכף הלך וקרא לאביו ונתלבש בכתון ובהכנסו בתוכה נתעלפה כתון מעם. ואמרתי לרוח מי אתה. ואמר אני הוא יונה. אמרתי לו אני רוצה ליחד עליך כדי לתקנך. אמנם כאשר אפסוק מן היחודים. תכף תצא מבתך כתון ואל תבגוד בה להשאר מתלבש בה. ואח"כ כאשר ארצה עוד ליחד עליך פעם אחרת אני אקרא עליך יונה ואתה תהיה מוכן ומזומן לקול הקריאה ותבוא להתלבש בבתך עד גמר היחודים ואחר כך תחזור ותצא ממנה. וכן עז"ה תעשה תמיד עד אשר תתקן לגמרי בעז"ה.

אמר כן אעשה מבלי מצותיך כי איך אהיה מצעוי את בתי. וכי קסון אני כמו יהודה בני. בבקשה ממך התנהג עם בני בנחת כי ילד שובב הוא ולא ידע בושת. והגדיל נא חסדך עמדי להניד לי את שם כבודך האם אין אתה יהודה בן משה פתייא אחיו של ראובן. אמרתי לו הן. אמר לי ה' יגמלך טובה בעד מפעלך וחסדך הגדול הזה שאין לו ערך כלל והוא יקר מכל הון שבעולם. אמרתי לו גם אתם ה' יתברך יגמול לכם חסד על החסד שאתם עושים עמדי. ויונה היה תמיה על דברי ואמר לו היאך אנחנו גומלים לך חסד. אמרתי לו אמשול לך משל לתינוק היונק חלב משדי אמו והרי היא עושה עמו חסד גדול להניק אותו שאם אינה מניקה אותו הרי הוא מת. אמנם גם התינוק הוא גומל חסד לאמו להריק החלב מדדיה שאלמלא כן היה החלב מתייבש בדדיה ויהיו דדיה נפוחים וקשים כעץ וצריך הרופא לחתכם. כן

הדבר בענייננו כי אני יגעתי זמן מרובה עד שזכני הי' להתלמד יחודים אלו ואם לא ימצא להם קונה איכ נמצא שכל יגיעי היה לריק חיי. אבל עתה שמצאתי להם קונה נחה דעתי עלי שלא היה יגיעי לריק.

אמרתיו ליונה קודם כל דבר הגד נא לי ואל תכתד ממני מאומה במה היתה המאתך כי נשארתי היום מיו שנים בכף הקלע. ומי יודע שכמה שנים תהיה עוד בכף הקלע על אותו העון. אמר לי המאתי מימי רק פעם אי בלבד. וכה נפל הענין כי אני הייתי מסרסר בין הסוחרים המוכרים גלומי משי ותכלת וארגמן להיות אמצעי בן המוכרים והקונים ומה היתה פרנסתי ופרנסת ביתי. ולפעמים יודמן איזה דבר, נחוץ וצריך להשכים לבית הסוחרים עצמם ולדבר עמהם. ופעם אי אירע שלא היה הסוחר בביתו ואמרה לי אשתו שב מעמ עד שאשלח אחריו לקראו. והיא שלחה את אמתה לקרוא את בעלה. ובשלחה את אמתה באה ונשקה את מנעלי ואמרה לי בבקשה תנה לי את אהבתך כי אין אתנו מי בבית. והושימה ידה לחיקה והוציאה עשרים שקל כסף והניחה בחיקי. ואני לא יכולתי לכופ את יצרי ועשיתי בקשתה. וזה היה עוני וזה לי מיו שנה בכף הקלע ולא אדע עד מתי אהיה בצער הזה כי לא הודיעו לי הביד. (אולי לפי שגרם לאסור אותה על בעלה לכן בכל פעם שמתחבר עמה בעלה נחשב ליונה עון בפיע ומוסיפין ליונה עוד כמה שנים להיות בכף הקלע כי עוון זה הוא עושה פירות ולכן לא הודיעו הביד ליונה כמה שנים יהיה בכף הקלע) ומפני זה העון לבד אני לוקה. אמרתיו לו לא עשית תשובה בחיך על עון זה. איל לא כי בושתי ונכלמתי להגיד פשעי וחמאתי לחכם ולא עשיתי שום תיקון. והתחלתי ליחד עליו והיה כואב לו היחוד מאד מאד והיה סובל הכל בדומיה. ואחר גמר היחודים תכף יצא והלך לו.

וביום הב' קראתי ליונה ותכף בא ונכנס בבתי ואמר לי כי אתמול אחר גמר היחודים קראוני הביד ואמרו לי כי נשאר עליך שש שנים. אמרתיו לו איכ איחד לך היום יותר מאתמול אולי ירחם הי' עליך וימחול לך את שש שנים הנשארות ותוכה ליכנס לגיהנם. ואותו היום חזרתי על היחוד כמה פעמים ואחיכ יצא והלך.

ביום ג' קראתי ליונה ותכף בא ונכנס בבתי ואמר לי כי אמרו לו הביד שנשאר עליו שנה אי בלבד. אמרתיו לו בעוהי ביום הדי ילבישוהו הביד כתונת תכלת כפי סדת אורך קומתו וילך לו לגיהנם שזהו מלבוש חמיוחד לרשעים יורדי גיהנם.

אמר לי יונה בבקשה מכך הודיעני נא מה יש בגיהנם ובמה אני נידון שם. אמרתיו לו יש ז' מדורין בגיהנם זה למטה מזה. ומדור העליון הוא של אש והוא נחלים כל אחר היא גדולה כתר גדול ומשיבין.

רוחות מספרות

עליה את הרשעים וזה המדור הוא קל ונח מכל המדורים. כי מדור הב' הוא קשה ממנו והג' הוא קשה מן השני. עד שמדור הו' הוא קשה מכולם. אבל הנלע"ד שאתה נידון במדור העליון.

אמר לי בבקשה ממך שתאמר קדיש עלי. אמרתי לו כן אעשה כדברך אח"כ יחדתי עליו כמה פעמים ואחר גמר היהודים יצא מכתו והלך לו. ואני אמרתי קדיש בביהכ למנוחתו ולא קראתי אותו ביום ד' וביום ה' ליחד לו כי לפי דעתי כבר הוא נכנס לביהנם ואין לו רשות לבוא אלי.

וביום הששי הזמנתי את עצמי קודם שעה חמישית לרחוץ וללבוש בגדי שבת כדי שאהיה פנוי לעסוק עם יונה הנזי. גם ציית לכתון כתו שתמהר ותחיש להכין את צרכי שבת כדי שתהיה פנויה לעסק אביה. ובבואי לבית יונה באה כתון וישבה לפני. ואני התפללתי לפני ה' תפלה קצרה בנוסח זה יהר"ם ה' שתשלח לי את יונה כדי לתקנו. ועוד לא גמרתי תיבת לתקנו הנה יונה בא ונכנס בבתו והוא יגיע ומושך נשימות תכופות זו אחר זו. ואמרתי לו יונה, והוא הוריד ראשו למטה. כלומר כן, ורמז לי בידו שאמתין מלדבר עמו עד שינוח ממורח הדרך שהיה לו ואחר רביע שעה אמר לי דבר. אמרתי לו האם הלכת לביהנם. אמר כן. באיזה מדור הורידוך. במדור של אש אבל לא כמו שאמרת כבודך שהם גחלים גדולים אלא הוא ים של אש וגליו הם עולים ויורדים כמו גלי הים וגם המלאכים אינם יכולים לגשת אליו רק מקלעים אותנו בקלע מרחוק וזורקין אותנו שמה אחר שנפשוט את הכתונת שעלינו ונניח אותה על שפת ים האש. אמרתי לו אי"כ איך יצאתם משם מאחר שאפי' המלאכים אינם יכולים לגשת שמה. א"ל רוח יצאה מאת ה' ורחפה ע"פ המים והפריחה משם בפעם אחת את כל הנשמות והשליכה אותם על חוף הים כל אחד אצל הכתונת שלו. ובעת עלותי ועודני לובש את הכתונת בא אלי שליח מביד וא"ל קוראים אותך הביד. ואני זחלתי ואירא ואחזני חיל ורתת ורעדה כיולדה והלכתי לביד. ואמרו לי מי מכירך בעולם התחתון. אמרתי להם יהודה משה אפתייא. אמרו לי לך אצלו כי הוא קוראך ואחר גמר עסקו עמך תחזור לבוא לפנינו.

אמרתי ליונה כמה יש מרחק מפה עד מקום הביד ומביד עד גיהנם. אמר לי יש מרחק עד הביד ארבעים שנה ומביד עד גיהנם ארבעים שנה. ואני הכותב הייתי תמיה מאד מאד ונשאתי תהלה ורנה לאל יתי שמו לעד שאיך בשעור תפלה קצרה זו שהתפללתי לפניו ואמרתי שישלח לי את יונה לתקנו נתקפל זמן מאה וששים שנה שהם של עליית התפלה עד הביד ושליחות השליח על יונה עד גיהנם וביאת יונה עד הביד ומביד עד עויהו. וזה מלבד המשך זמן דיבור הביד עם השליח ודיבור השליח עם יונה ודיבור הביד עם יונה וידידיו לא ימרתו את תפילתי. וי"ל זה נאמר והיה מרת יקראו וכו'.

אמרתי לו כמה חודשים נזרו עליך להשאר בניהנם אמר לי מי חודשים. אהא עלי ואוי ואבוי על נפשי. כי בשני ימים אלו לא יכולתי לסבול הצער ההוא שהוא קשה מהמות. ואיך אני צריך להשאר שם מי חודשים. אמרתי לו האם לא מצאת נחת רוח מצער גיהנם בעת שאמרתי קדיש על נשמתך שבגיהנם. אמר לי לא. אח"כ חזר ואמר כן כן זכרתי כי בהיותי בתוך ים האש היה כל גופי נצלל בתוך האש. והייתי מפרכם בידי וברגלי כאדם הנמכע בים עד היותו קרוב למות ואח"כ יעלה ראשי לבדו כדי למשוך נשימה וחוזר ונצלל בתוך האש. ולפעמים ראיתי שיש בי יכולת להציף את כל גופי על פני האש שיעור קמן ואח"כ אחזור ואצלול. והייתי תמיה על עצמי איך היה לי כח לשום על פני האש אבך יתכן שזה היה בעת אמירת הקדיש.

אמרתי לו איזה הוא קשה כף הקלע או דינה של גיהנם. אמר לי יש בזה מה שאין בזה. כי כף הקלע הוא קשה מגיהנם אבל אינו נמשך כל כיד שעות של היום כי יש בו איזה שעות של מנוחה אך דינה של גיהנם אעפ"י שהוא קל. מכף הקלע אין בהם שעות של מנוחה. ותתחלתי לעסוק עמו ביחודים עד מנחה קמנה. ואח"כ שלחתי מעלי ולא קראתי אותו עוד כי אם בע"ש הבאה ובערב שבת הבאה התפללתי לפני הקביה שישלח לי יונה ותכף ומיד בא יונה כנזיל.

אמרתי לו שנים היום חרדה גדולה נפלה עליך בעת בא שליח ביד אליך. אמר לא נבחלתי כי ידעתי שהמטר הזה הוא מהעב שלנו.

אמרתי לו האם שליח ביד בא עמך עד הלום. אמר הן והוא עומד מה. האם ידעת את שמו. הן, ישועה שמו. אמרתי לו מעית לא ישועה שמו אלא יתושע שמו, א"ל אתה יודע יותר. אמרתי לו תבט נא וראה מה יש בידו. אין בידו מאומה. לא המבת לראות כי יש ביד ימינו שעות. וחוק יונה והביט בכוונה ואמר כן הוא האמת והוא מחבא אותה תחת כנפי והעלימה ממני. אבל היאך ידעת את כל זה. אמרתי לו שכן כתב ח"ר יוסף חיים ז"ל באדרת אליהו בפי קורח משם רבי שמשון האסמפולוי ז"ל. ולמה העלימה ממני. לפי שאינה צריכה רק לצדיקים כדי שלא יזקו בזמן הליכתם ע"ד גיהנם. מה אָמרו אליך הכיד באותו ערב שבת העבר בעת חורתך אצלם. אמרו לי נשאר עליך ג' חודשים בניהנם.

אמרתי לו שמח יונה ותן הודאה להשי"ת שמחל לך ששה חודשים מדינה של גיהנם. אמר לי אדוני יודע לך כי ג' חודשים שנשארתי הם הקשים שבתם. והם שקולים כצער ששה חודשים ממש. א"ל אל תדאג כי ע"י היתודים גם אלה יעברו מעליך בעה"ז. בא ואיחד עליך אולי יחנן ה' ויעבירם מעליך. ותתחלתי ליחד עליו כמה פעמים זה אחר זה. ובעת היותי עסוק ביחודים נרתע לאחוריו וחרד ונתעלף, ושאלתי אותו על מה זה חרד ונתעלף ולא היה

רוחות מספרות

בו כח להשיב לי, ואחר ג' דקים אמר לי כי באו ב' מלאכים וכל אחד תלש ושטם ביצה א' מביציו ותכף ומיד חזרו וחיברו אותם במקומם ומרוב כאב התלישה פרתה נשמתו ונתעלף עד אשר עבר הכאב מעט מעט, ואני עסקתי עמו ביחודים בע"ש ההוא עד שעה עשירית ומחצה מהיום ואח"כ פסרתיו ויצא והלך למקומו, וביום השבת קראתי שוב ליונה ותכף בא אלי, אמרתי לו מה אמרו לך הביד, אמר כי אמרו לי שנשארתי עליו להיות ג' ימים בניהנם, והבינותי מדבריהם כי תקנו לי מלבושים אחרים המיוחדים ללבשם בעת הליכתי לג'ע, ושם אשב מחוץ לג'ע זמן מוגבל לא ידעתי כמה, ואח"כ חוזרים ונותנים לי מלבוש אחר אשר אכנס בו לג'ע, ואמרתי ליונה עד כאן תחום שבת אין לי עוד עסק עמך, וקראתי עליו מקרא זה וישלח את היונה ולא יספה שוב אליו עוד.

ונחזור על ענין הרוח הנקרא יהודה בן יונה הגוי כי כבר כתבנו למעלה שחזר לסמא את עצמו ולהקשות את ערפו, ועסקתי עמו זמן רב, וכאשר יהיה קרוב להתתקן ולצאת הוא חוזר ומטמא את עצמו עד שנלאתי נשוא, ומרוב צערי התפללתי לפני ה' ואמרתי לפניו רבש"ע יהר"מ שאם הנשמה של יהודה זה היא כלולה משני ניצוצות של ששים רביא ניצוצות ואפשר לחלק אותה לשני נשמות של בני אדם (כנ"ו) בשאר הגלגולים הקרמה י"א) נא ייטב נא חסדך שתפריד את חלק הטוב מחלק הרע שבה ותעשה אותו לשני נשמות כדי שלא יתקלקל חלק הטוב עם חלק הרע ויבא חלק הטוב בגלגול באדם בפ"ע כדי שיתוקן לגמרי, וחלק הרע ישאר ליהודה ואני מוכן לסרוח בלי נדר עם חלק הרע שבו כדי לתקנו בעוה"י.

ואמרתי לרוח הזאיל ואתה מטמא את עצמך, התפללתי לפני הקב"ה לחלוק אותך בלילה הזה לבי' חלקים חלק א' מטמא ולמעלה וחלק ב' מטמא ולמטה, ומעתה אינך אדם שלם כי לא ישאר לך כ"א שתי רגלים וראש הגויה, ואמרתי לו כן כדי לצער אותו אולי יכנע לפני, ועכ"ז עדיין הוא עומד במרדו ומחזיף פניו ואינו חושש לדברי.

ואמרתי אני אל לבי אם הביד יסכימו לחלוק את נשמתו מי יגיד לי כי בודאי הרוח אינו רוצה להגיד פן אשטח לאידו, לכן צויתי את יוסף הפקיד ליכנס עמו לביד לראות את הנעשה בו ולבוא ולהגיד לי, וכשגלה הרוח בלילה ליתן דין וחשבון נכנס הפקיד עמו, והביד הכניס את הרוח בחדר א' והוציאו את הפקיד מב"ד ולא ראה הפקיד מאומה, ובעת בואי ביום אל הרוח ראיתי את פניו והנם זועפים ולא רצה להשיב על שאלתי האם התכו אותו הביד לשנים, ולבסוף דיבר בכעס גדול ואמר שמח על שחתכו את אברי' לחתיכות דקות וחלקו אותי לשני נשמות והרי אנו חצי נשמת, אבל לא נשמעה תפלתך כמו שאמרת שאין מניחין בי רק שתי הרגלים

רוחות מספרו .

וראש הנוויה, אבל גם את זה לא רציתי להגיד לך אך מה אעשה כי בן צוו עלי ביד שאם לא אניד לך יענישו אותי ואני מתירא מן העונש.
אחי"כ אמרתי ליהודה גשה נא אלי ליחד עליך ויגש והתחלתי ליחד עליו כדי לתקן את שארית חלק הפגום של הנפש, והייתי עוסק עמי ביחודים כמו שנה א'.

בתוך כך דפקו עלי הדלת בלילה ואמרו לי כי ילד יולד לנו ולמחר היא המילה ואבי הבן נתקומם עם היולדת על כי הוא רצה להזמין בנות הערלים לרקד ולשורר במסערת המילה ואשתו מיאנה בדבר המכוער הזה והוא נשבע שלא ישוב על כסא אליהו וכעס ונכנס לחדר וסגר הדלת בעדו ואנחנו באנו להזמין אותו לישב על הכסא במקום אביו, ואני כשהלכתי ביום לבית היולדת אשר שם היו מלין התינוק דברתי על לב אבי הבן להתיר לו שבועתו ולישב על הכסא והוא למ את פניו בשמלה ולא רצה לראות את פני ולא השיגח על דברי, וישבתי אני על הכסא והייתי סנדק ובעת המילה נתפללתי לפני הקביה שלא יפגום תינוק זה את בריתו ולא יהיה נשכב או שוכב עם הוכור כמו יהודה בן יונה ותכף עלה במחשבתי שזה הילד הוא חלק הטוב הנברר מן נשמת יהודה בן יונה, ולכן נעשה קמטה בין אבי הבן ובין אשתו כדי שעייכ אוכה להיות סנדק ביום מילתו, ומי כחכם ומי יודע משר דבר כמותו יתברך ששלח חולי האבעבועות על הילד הזה ונשחת תואר פניו כי כולו נעשה גומות, גם נתעוורו שתי עיניו היפיפיות ולא נשאך מאור בבת עינו כ"א מעט מוער שעיי הדחק יוכל להכיר צורת האותיות כדי שלא יצלה לא למשכב זכור ולא לניאוף ועדין הוא חי ועתה בשנת התרצי"ג הוא בן עשר שנים.

ואני בכל אותם הימים וגם אחי"כ לא משכתי את ידי מליחד על יהודה הנזי, וכמה פעמים א"ל יוסף פקידו למה ימריח כבודו עוד עם יהודה הנזי כי הוא קליפה גדולה לא תוכל למחר אותו אבל אני לא חששתי לדברי הפקיד והייתי משתדל בכל כחי בכל יום ויום אולי אוכל לתקנו ולא הועיל בו מאומה ומשכתי את ידי ממנו ועד היום הזה עודני הוא עצור באחותו רק שפירש לו מן הבעילות לפי דבריו.

יא. מעשה עזרא בן אשר

ראיתי בחלום ביום השבת של שנת התרע"ג בחודש שבט בהיותי ישן שנת הצהרים שאני הולך בשוק המוכרים בו תבואה הנקרא שוק אל שורנא והנה שם בי כלבים עומדים זה נוכח זה והם רוחקים זה מזה כמו די אמות, והיו הכלבים נובחים זה על זה, והתבוננתי בכלבים וראיתי שבכל אי מהם מגולגל איש אי, בכלב הגדול מגולגל אופה אי בן חמשים שנה ושער

זקנו מחורך מאש התנור, ובכלב הבי' הקטן ממנו מגולגל אופה בי' בן מיה שנים וגם שער זקנו מחורך מאש התנור. והם מרגישים בעצמם שהם בני אדם היושבים בתוך הכלבים. וכאשר רוצים לדבר זה עם זה אינם יכולים לדבר כי אם ע"י תנועת אברי הפה והלשון של הכלב ולכן הם נובחים. וכאשר הביטו אלי ידעו בבירור כי אני ראיתם והכרתים ולכן בושו ונכלמו מאד וכבשו את פניהם בקרקע והלכו כל א' מהם למקומו, אמנם לא ידעתי כמה היה עונם שנתחייבו להתגלגל בכלב ואח"כ ראיתי בש' רוחיק תיקון כי ד"ח ע"ב שכתב שם ז"ל דע כי אמרו רבותינו ז"ל הבא על הגויה קשורה בו ככלב וכוונת רבותינו ז"ל היא כי הבא על הגויה יתגלגל אחרי מותו ככלב וכו' יעו"ש.

ובעודי ישן חזרתי וראיתי איש אחד אופה הנקרא עזרא בן אשר. אשר הוא היה חבר אלי בהיותנו תינוקות של בית רבן בשנת התרכ"ה כל א' כבן שש שנים ומן אותו הזמן עד שנת התרע"ג נתפרדה החבילה ולא ראיתיו עד הנה. ובאותו שבת ראיתו בחלום הוא ועשרה אנשים עמו כולם לובשים כתונת תכלת כמדת קומתם ועזרא אשר הנז' בא והתנפל עלי ואמר לי הנה היום כולנו מזומנים לילך למחר לגיהנם כי כבר נספר לנו עונש כף הקלע מעלינו ואלו הכתונות שאנו לובשים הם מלבושים המיוחדים ליורדי גיהנם. ואנחנו יראים וחרדים מדינה של גיהנם. בבקשה מכבודך אולי תוכל להצילנו מגיהנם או לפחות יקל מעלינו הצער אשר הוא שם. אח"כ ראיתי את עצמי שאני במרתף שבו בית המבילה ואני יושב על מפה מוצעת ובסמוך לי מצד ימיני הוא בית המבילה והוא עמוק מן המרתף כמו עשרה מדרגות ובכולם אין מים רק בסופם שם היו המים של המבילה. וראיתי שבא: אותן הייוד אנשים כדי למבול. ובהגיעם אצל הבאר עלו המים לקראתם ומלאו את כל המדרגות ועוד שפפו בקרקע המרתף בגובה חצי אמה וברגע סבלו כולם ולבשו כתונות לבנים ונתעוררת. וכ"ז היה בשבת בשעת המנחה והלכתי לבתכ"ג ואחר התפלה שאלתי על בית עזרא אשר הנז' ומצאתי את אחיו ואמר לי כי היום ששה חרשים משנפמר עזרא הנז'. ואני הכותב עשיתי להם תיקון אחר השבת כפי מה שהשיגה ידי לפי שעה.

יב. מעשה מנשה בן משה שאשא הכהן

בשנת התרע"ט ביום ו' בה' באב נסעתי ברכבת אל כפר בעקובה הסמוכה לעיר כבל ובבואי שמה נתארחתי בבית הר' ראובן נסים דור קצאב הי"ו וביום השבת א"ל בעל הבית הנז' ימחול כבודו לבוא עמי לבית משה שאשא הכהן הי"ו לנחמו על הריגת בנו יחידו מניחה שנהרג ע"י הארמל הערלים אשר באו לגנוב את ממונו בשבוע שעבר, ולבסוף לא השיגה יום לגנוב

רוחות מספו הו.

מאומה, ולמשה שאשא הנוי אין לו עוד בן או בת, גם מנשה הנהרג לא הניח אחריו בן או בת.

ובבואי לבית משה שאשא הנוי התחילו הוא ואשתו לבכות כי זקנים הם לימים כמו בני עי' שנה, ואמרו לי אולי כבודו יכול להגיד לנו סיבת הריגת מנשה על מה נהיתה, ואם הוא מגולגל ומחוייב בגלגול האי' הרג, אנתנו מה פשענו שאנחנו סבלנו את כל צער הגדול הזה, וכדי להפיג את צערם ויגונם אמרתי להם בשובי בשלום לעיר בבל שם אבינה בספרים ואחזיר להם תשובה על זה, וביום ב' בשבת בחי' לחודש אב חזרתי לבבל.

וביום מ' באב, שחרית כאשר היינו אומרים קינות בבה"כ נתגמגמתי בעת אמירת הקינות וראיתי כי נער א' הלך מעיר בבל עד כפר בעקיבה ועמו מאה דינרי זהב לישא וליתן בהם שם כדי לפרנס אביו ואמו הזקנים שהניח בעיר בבל, ובבואו לבעקיבה שכר חדר א' בפונדק, ואיש אחד זקן הרגיש שיש להנער ההוא ק' דינרי זהב ורצה לגנוב אותם ממנו, אבל לפי שהוא זקן ותש כח לא יוכל לעשות דבר זה לכן הלך וגלה סוד זה לגנב אחר יהודי בחור והתנו ביניהם שהבחור יגנוב והזקן יעמוד לו למשמר והזקן יקח לו חלק מן הגניבה ההיא. והמינו מפתח לפתוח בו את החדר ששכר לו אותו הנער.

ויהי בלילה ההוא והנער היה ישן והדלת סגור עליו מבפנים, ובאו ב' נגבים הנוי ופתח נגב הבחור את החדר בלס, וקודם כל דבר נעץ סכין בלב הישן ושפך את דמו ארצה וכאשר היה מחפש אחי"כ על הקי' דינרים, באו שירא גדולה אל הפונדק ויראו הנגבים על נפשם ויברחו. להם ולא נטלו מאומה, וכאור היום נמצא הנער הרוג לא נודע מי הכהו, וסוף דבר קברו את הנער ושלחו את הקי' דינרים לאביו ולאמו שבבבל, וזה הנער היה בן יחיד לאביו ולאמו ומכלכל את שיבתם, ואותו החדר שנהרג בו אותו הנער היו יראים בני אדם לשכור אותו ונסגר על מסגר שנים רבות.

ואחר שנקבר עלתה נשמתו לביד של מעלה ותחבע את דמה מן הרוצח ומן אותו הזקן ואמר כי כאשר עשה לי כן יעשה לו, שגם הוא יהרג ולא יטלו ממנו וגם יהיה מכלכל את שיבת אביו ואמו וגם לא יניח ויע אחרי.

זהבי"ד שים שאלו' את מי הנהרג האם אינו רוצה למחול להם, והשיב שאינו מוחל להם כל מאומה, וזהבי"ד עשו כדבריו כי אחרי מיתת נגב הזקן גלגלו אותו במשה שאשא הנוי שהיה דר בבבל ולא נפקד בזרע עד היותו בן חמשים שנה, ובהיותו בן חמשים שנה הלך הוא ואשתו לכפר בעקיבה הנוי, ובא ללון באותו פונדק עצמו, ונודמן כי בלילה ההוא היו אורחים רבים בפונדק ונשכרו כל התדרים ולא נשאר בלתי אם אותו החדר הסגור שבו נרצח הנער

ואותו החדר היה בנין ישן נושן כי לא חששו בעלי הפונדק לבנותו כשאר החדרים מאחר שאין אדם רוצה לשכור אותו. ואמר הפונדקי בלבו עד מתי יהיה החדר הזה סגור. מיטב לפתוח אותו עתה להשכירו למשה שאשא ולאשתו הנ"ל לפי שהם אינם יודעים שנהרג בו אדם ואינם מקפידים ופתח להם את החדר ולנו בו.

ובלילה ההוא קראו הכ"ד לנער הנהרג ואמרו לו הגיע העת שתולד נפש החרוג בעולם. האם אתה מוחל לו או לא. אמר איני מוחל לו כלל. אמרו לו אי"כ רד ועמוד בפתח החדר אשר נהרגת בו. וירד הנהרג ועמד שם עד ששמש הזקן ההוא את מצתו ובאה נשמת ההורג ופתחה וחרדה ורגזה מלהכנס בטפת הזיוג ההוא. ועמד הנהרג והכה אותה ואמר לו רשע הכנס במיפה כדי לקבל עונשך. ועל כרחה של אותה הנשמה נכנסה בטפה ההיא וזהו בן משה שאשה אשר נהרג ע"י הארמל ולא נמלו מממונו כלום. ע"כ ראיתי בעת היותי מתנמנם בעת אמירת הקינות. וכל דברים אלו הראו לי בעיני ולא בסיפור לבד וכאלו הייתי עומד ורואה את כל הנעשה מתחלה ועד סוף. וכתבתי דברים אלו לכפר בעקובה להרי' משה שאשה הנז' תשובה על שאלתי הנז' :

יג. מעשה יחזקאל עזרא בן ישראל

בא אלי יחזקאל עזרא בן ישראל הסכונה בשם בכור. וא"ל כי היום כמה שנים באים לי הרהורים רעים בלבי בפתע פתאום בעת היותי בתפלת לחש או בזמן שאומר קדיש או קדושה וכאלו אחד מדבר בלבי ואומר לי המיר את דתך בדת הפורדסמני ח"ו. וכל כך היה הרהור קשה עד שהיה מפריע אותי ופוסק אותי מלומר קדיש או עמידה וזה לי כמו עשרים שנה מעת שהלכתי אצל ח"ר יוסף חיים בן ח"ר אליהו נר"ו (ו"ל) וספרתי לו ענין זה. וח"ר יוסף חיים נר"ו שלח אגרת לח"ר אליהו סלימאן מני נר"ו (ו"ל) לעיר חברון תובב"א והשיב לו כי קלי' גדולה מלובשת בתוך לב בכור הנז' אין לך עסק בה. ע"כ היתה התשובה. וח"ר יוסף חיים יעין לי לכתוב מזוה ולישא אותה על לבי אבל לא הועילה לי כלום. בבקשה ממך בדוק אותי אם רוח נכנס בקרבי. ולפי שבכור הנז' הוא אדם ישר וירא ה' נענת לבקשתו והתחלתי ליחד אצל אזנו היחוד של הרוח כדי שיכנס הבל היחוד תוך אזנו ותוך אבריו כי הבלא של היחוד מפיק הבלא של הרוח.

ובהיותי מיחד לו באזנו התחיל בכור לצחק אח"כ אמרתי לו על מה אתה מצחק. א"ל כי כמו בן אדם מדבר בלבי והוא מקלל אותך קללות נמרצות ואומר הלא יוסף חיים רבו של זה האיש יעין עליך לישא מזוהה. נוח מזוה היה לו להניח את המזוהה בבית הבושת (ח"ו). וזה תלמידו

נעשה רב ומחצה מערך רבו יוסף חיים. ועיז התחיל לקללך קללות נמרצות ובזויים רבים.

ואני כשמעתי זאת חזרתי ליחד באזוני כמה פעמים תכופים זה אחר זה בלא הספק עד שנלאתי והוא היה מקלל ומחרף ומגדף בלבו של בכור ולא השגחתי עליו. לסוף אמר לי בכור המתן עד שאשמעה מה שידבר בלבי.

אמר לו הרוח לבכור אמור ליהודה מה רוצה ממני. אמרתי לו רצוני לדעת מאיזה עיר אתה ומה שמך ולא תהתל ולא תשקר בי כלל. ואם תתרים לנגדי אני אראך את נחת זרועי עד אשר אשביעך מרורים ויסורים קשים השׁיב הרוח לבכור כי כמה אנשים כמו יהודה זה היו רוצים להגיד להם את שמי ועלו חרס בידם כי אני חוק מצור ואיני ניתת מפני כל.

אמרתי לו א"כ אנסה נא עוד ונראה דבר מי יקום. ואם איש חוק אתה ומלומד ביסורים הכין עצמך מעתה לסבול צער היהודים שהם כמו אש בנעורת זהם קשים מצער ניהנם כי לא אעזבך עד אם תגיד לי שמך ושם עירך באמת. וכל צער היהודים אלו אתה תסבול על חנם על שאינך נכנע מלפני ואתה הוא הגורם צער זה לעצמך ולא אני.

והתחלתי ליחד תוך אזוני כבתחלה ולתקע בשופר סמוך לאזוני בכונות הנודעים כמה פעמים תכופים עד שנלאה נשוא. והיה בכור צועק די די כי הוא נכנע ורוצה להגיד שמו ושם עירו ולא הייתי משגיח לדבריו כי ידעתי את מנהג הרוחות שהוא כמנהג פרעה כי כאשר יראו הרווחה חוזרים להקשות את ערפם לכן רציתי להראות לו את כח שמות הקדושים ואחר שפסקתי מן היהודים אז היה הרוח עיף ויגיע ושאל זמן מה כדי להנפש מיגיעו.

ואח"כ אמר לי למה אתה שואל על שמי ועל שם עירי מה כוונתך בזה. אמרתי לו כדי לתקן נשמתך שחכנס לניע ולא תהיה עוד בכף הקלע. אמר אי אפשי לא בכך ולא בתיקונך ואיני רוצה ליכנס לג"ע.

אמרתי לו עדין אתה מתרים כנגדי. והגשתי את פי אצל אוזן בכור כדי לחזור וליחד. וצעק הרוח בלב בכור ואמר שיגיד את שמו ואמר ששמו דוד בן סבתי בן רבקה מעיר אומיר. והוא היה מומר ובא על נשים נכריות ולא הניח דרעי אחריו. וזה לו יז שנים משכנס בתוך בכור הזה: ואמר לבכור מה לך כי נועקת והרעשת את העולם עלי. וכי כלום אני מויקך או עושה לך מאומה רע. ואם אתה מקפיד על מיעוט מחשבית האלו אני נוהר מכאן ולהבא שלא אביא לך עוד מחשבות רעות. והנח אותי במקומי כי אנה אצא ואלך ואיזה הוא מקום מנוחתי. אמר לו בכור לך לניהנם.

אמר לו עדין אין אני ראוי ליכנס לגיהנם כי אני מחוייב משום נדה וגויה וזונה. ואם תבוא עוד אצל יהודה אמותה הפעם. אך הנח אותי במקומי ולא אויך לך עוד והמות יפריד ביני ובינך וכו' וכו'. כל הדברים

רוחות מספרות

האלה דיבר הרוח בלב בכור ובכור היה מגיד אלי. אך לפי שלא היה רצוני להטפל ברוחות לכן עשיתי לו התראה שאם יתוור להביא הרהורים רעים בלב בכור יד אשלח בו.

והנה לא עברו עוד כי אם ימים מועטים וחזר הרוח לסורו הרע והתחיל להביא מחשבות רעות בלב בכור ובא בכור וסיפר אלי. והתחלתי ליחד אצל אזנו וגורתי עליו להגיד לי שמו באמת ואמרתיו לו כי המלאך הממונה על היהודים הוא הגיד לי את שמך ושם עירך (התלתי ברוח) ולכן אני מיחד אצל אזניך פעמים רבות עד אשר תאמר לי את שמך כמו שאמר לי המלאך. ונבעת הרוח מדבר זה ואמר לי כי שמו צבי ושם אמו רבקה והוא מעיר אזמיר.

אמרתיו לו אמור באמת כי תתלה אמרת שאתה דוד בן סבתי ועכשיו אתה אומר צבי האם אין אתה שבת צבי הנודע שהיה מעיר אזמיר אשר עשה את עצמו משיח אמר לי כן הוא באמת. אמרתיו לו איך הלא אתה נפקדת בשנת תכ"ו מעלה מטה. וזה לך רל"ו שנים מפטירתך איך הגידה לי באיזה מקומות היית מתגלגל ובמה היית נידון. ואמר לי בלשון לעג לך קנה לך תכריך אי של ניירות ואגודה אחת של קולמוסים ושם וכתוב את הדברים שעברו על ראשי. וכי אין לך עסק שאתה רוצה לעסוק בדברים כאלו. והלא עבר זמן בית המדרש. והתלמידים מחכים ומצפים על ביאתך ועד מתי אתה מתעכב עמי. וראיתי שהאמת אתו וקמתי לביהמ"ד והנחתי גמר הדבר למחר. וכאשר באתי לבית המדרש שם מצאתי את ח"ר שמעון אהרן אגסי הי"ו (ז"ל) וספרתי לו על ענין שבתאי צבי איך הוא נתגלגל באיש אחר הנקרא בכור. וח"ר שמעון הנזכר הלך וסיפר הדברים לפני ח"ר יוסף חיים גר"ו (ז"ל) ושניהם הזוהירוני שלא אעסוק עוד עם שבתאי צבי פן אנזק ח"ו.

ביום ה' כאשר בא בכור אלי התחלתי ליחד לשי"צ ושי"צ חזר לקלל אותי קללות נמרצות בלב בכור ובכור היה אומרם אלי. ואני פסקתי מן היהודים והתחלתי לדבר עמו דברים רכים דברים המושכים את הלב. אמרתיו לו אשאלך והודיעני על מה תריבני. האם רצוני להנקם ממך על שהריעותה לי בהיותך בחיים או על שזערת את אבא. א"ל לאו וכי האם הייתם בעולם בימים ההם. וגם לא מאנשי עיר אזמיר אתם. אמרתיו לו אמור לי האם רצוני לצער אותך ביהודים לפי שמקוה ליטול שכר טוב בעמלי מבכור. אמר לי אין זאת. כי הלא בכור הוא איש עני ואפי' פרוסה לא יתן לך. אמרתיו לו איך שער ברעתך למה אני מסריח את עצמי ומתבטל מעסקי ומלמודי אם לא שאני חס על נשמתך כי היא חלק אלוה ממעל והיא מזהירה כמרגלית רק שע"י העונות עלה עליה חלודה. והקב"ה שהוא עילת העילות וסיבת הסיבות סיבב את הדבר להכניסך בגוף בכור הגז' כדי שע"כ יהיה קץ וגבול

לתיקון נשמתך על ידי שאמרה לתקנך. אי"כ מה פשעי ומה חמאתי לקלל אותי קללות נמרצות

אמר לי מפני שאינני יכול לסבול צער היחודים.
אמרתיו לו והלא מנהג העולם אם איש יהיה לו מכה בחלל הגוף והרופא רוצה לקרוע את בני מעיו אפי' אם יש לו צער גדול הוא סובל את כל הצער ההוא כדי שיתרפא ואינו מקלל את הרופא כלל ומה גם אם הרופא הוא עוסק עמו בחנם. ואני אין דרכי להכביר מלין עם הרוחות יען כי רובם ככולם הם עמי הארצות ואינם מבחינים בין המטיב להם לבין המזיק להם. אבל אני ידוע ידעתי כי תיח גדול ורשום אתה ויודע לשקול בדעתך בין המטיב לך לבין המזיק לך לכך אני מצמדק לפניך. ואני אין לי שום תלונה על קללותיך כי ידעתי שאין נשמתך רוצה לקלל אותי בְּרַק הקליפה החופפת עליה הם המכריתים אותה לקלל ולכן אני מוחל וסולח לנשמתך. כה היו דברי עם שבתאי צבי בדברי ריצוי וכבוד. כי יראוני חיר יוסף חיים וחיר שמעון ז"ל להתגרות בו.

וכאשר נמרתי את דברי הוא השיב לי דברי פי חכם חן שפתים ישק וגם אני לא אכחד ממך כי אעפ"י שאני מצמער מן היחוד כדמיון אדם שיש לו בקעים גדולים בבשרו ובא הרופא ושפשף את הבקעים ההם בחומץ ומלח עד כמה יכאב לאיש ההוא עכ"ז בנמר היחוד אני מרגיש בעצמי כי נתרכך עורי והתחילו הבקעים להסתם ונעשה לי קורת רוח. והן עתה מסכים אני לדברייך ואני רוצה ליתר עלי כמה פעמים וגם אם אועק ואשווע אל תתן לבך אל זעקתי כי אני צועק מרוב צער המכאוב. אמרתיו לו אין די לי בזה. אמר לי אם כן.

אמרתיו לו הלא אם אדם שכור ומערו קרסוליו ונפל במים חוצות. והוא צועק וקורא לעוברי דרך להקימו הלא בלא ספק שגם הוא ישתדל להקים את עצמו עם העוורים לו. ולא יניח את כל משאו על העוורים. כדמיון הזה אני שואל ממך שלא תניח את כל משאך עלי רק אני מבער את הקלי' מעל נשמתך מצד חוץ ואתה תתחוק עליה לבערה מבפנים. והי' הוא יעזור לנו. אמר לי טוב טוב עשה והצלח. ואני התחלתי ליתר כמה פעמים והוא היה צועק צעקות גדולות. ולא הייתי משגיח לקול צעקתו. עד אשר נתייגעתי מן היחודים. וגם הוא נעשה עייף ויגיע מרוב הצער. ולא יכלנו לדבר דבר עד עבור זמן מה. אח"כ שאלתיו האם מצא קורת רוח מאלו היחודים. אמר חן חן לכבודך כי אני מרגיש שהוקל משא הקלי' מעלי.

אמרתיו לו הנידה נא לי כמה הוא עובי הקלי' שעליך. השיב לי כי

בלא גוומא הוא עובי אמה.

אמרתיו לו שאלה אי' אני שואל ממך הודיעני את כדור חשמש אם היא

רוחות מספרות

מתגלגלת על גבי הרקיע ככדור או אם היא מנסרת ובוקעת את הרקיע או אם היא תלויה תחת הרקיע באויר עוה"ז. אמר לי רצונך להכניס את ראשי בין החרים (ר"ל בין התנאים) הגדולים כדי שירצצו את מוחי. מה שתמצא כתוב למור ואין לי עסק בזה.

עוד שאלתיו כמה מיני שאלות ואין אני כותב רק את התשובות בלבד כי מן התשובות יובנו השאלות, וכה היו תשובותיו. אני הוא שבתאי צבי ומיתתו היתה בחנק, ולא עשה תשובה ונקבר בקברי הנכרים, ובהיותו בחיים היו הקלי' נגלים לעיניו, והסיבה שנרמה לו להרשיע לפי שלא היתה הורתו בקדושה, ונתגלגל בכמה גלגולים לאין מספר, והוא זכה לנפש ורות, וכאשר התחילה להתנוצץ בו הנשמה אירע מה שאירע, ועכשיו הוא מודה שמרע"ה הוא אמת ונבואתו אמת ותורתו אמת, אמנם אין דברי אלה עושים פירות כי כיון שמת האדם נעשה חפשי מן המצות, גם מתן שכרי של המצות כבר זכה בו צדיק אחר, ומה שהוא מדבר כלב ואינו מדבר בפה הוא מטעם שבכור הנו' הוא עוסק בתורה ועי"כ הוא כופה להרוח שבו ומצער, ולכן הרוח הוא משתדל להפריעו מלימודו ומביא לו מחשבות זרות.

כיתש לי בזה כי אע"פ שעסק התורה הוא כופה לרוח הרעה מ"מ אינם גורמים להרוח שידבר כלב ולא בפה, אלא המעם שאינו מדבר בפה הוא כדי שלא יהא ניכר ויהיה ללעג ולקלס בפי הבריות.

ועי' בשער הגלגולים הקדמה כ"ב דכ"ב ע"א שכתב שם וז"ל ואמנם זה הגלגול המתגלגל באדם הוא בא' משני פנים, הא' הוא ענין אלו הנשמות של הרשעים שלאחר שמתו ולא זכו ליכנס לגיהנם הם נכנסין בגופות בני אדם החיים בעוה"ז ומדברים ומספרים את כל הקורות אותם שם כנודע רח"ל והב' כי מתעברים באדם בסוד עיבור כנו"ל בדרושים שקדמו ומתדבקים בו בהסתר גדול ואם האדם ההוא יחטא מתגברת עליו הנפש חתיה המתעברת בו ומחטאיו ומסיתו לדרך רע וכו' יעו"ש, ואפשר שמה שכתב הרכ ז"ל שמתדבקים בו בהסתר גדול וכו' הוא מטעם שכתבנו כדי שלא יהיה ניכר מי הוא ויהיה ללעג ולקלס בפי הבריות.

ופה בכבור הנו' הוא סגולגל חלק רוחו אבל גפשו עדין היא בחייתו יער, ורצונו לצאת מכאן ולא יכנס עוד בגוף ישראל וילך ליערים, וכשמת היה בן ל"ה שנים.

ועוד שאלתיו שאלות אחרות ולא רצה להשיב רק אמר לי שעכשיו הוא מלוכש בסמ"א כעובי אמה, ואחר ה' ימים חזרתי ודברתי עמו בלשון רכה וראיתיו כי הוא נכנע מאד והיה מתאונן מאד על חטאתו אשר חטא, והפציר בי מאד להשתדל לעשות לו תיקון וברוך איתי ואת אנשי ביתי ברוב ברכות, ואמר כי לכבודי אינו מדבר רק אמת, ותחלת חטאו הוא נכשל באשת איש.

רוחות מספרות

ל

ואמת היו הדברים אשר שמעת שבא על הזכור מעומף בציצית ותפילין, וגם שלח בחור א' לונות עם שרה אשתו וצוה עליו במפגיע לאמר כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה, ויב שנים נמשך חיבתם הקבר שלו, ועד עכשיו היה מגולגל בחייתו יער, וזה תחלת גלגולו באדם והוא בבכור הנז, וסיבת הכנסו בו על שנשק נערה קמנה בהיותו נער קמן והיום שלושים שנה מעת הכנסו בו, וקודם לזה היה מקיף על ראש בכור לפי שהוא משורשו (כמ"ש בספר הלוקמים ירמיה ס' ח' וז"ל ואתן להם יעברום ר"ל אתן להם רוחות שיעברו תוך גוף הקרוב אליהם בסוד או דודו או בן דודו יגאלנו וכו' וע"י עילה וסיבה של הנשיקה הנז' נכנס בו, ואני נידון משעה שניה של יום הששי עד שעה רביעית ומחצה אצל הנוצרי בצואה רותחת.

גם עלי אני הכותב אמר שעכשיו אני מגולגל פעם שניה וזה לי מ"ז שנה שכבר זכיתי לרוח והקביה הזמין אותי לידך כדי שתזכה לתקן אותי, ואתה בכור למוד בכל יום וזהר לעילוי נשמת שבתאי צבי בן רבקה באשמורת הבקר וכן אחר הסעודה, ותסבול בכל יום ויום, ואל תירא מהרהורים רעים וכשיעלו איזה הרהורים רעים על לבך אמור פסוק רחש לבי דבר טוב וכו' ותכוין בשם רח"ש ועוד תכוין בשם קרע שטן ויתבטלו המחשבות מלבבך. ומאותו היום והלאה היה שבתאי צבי מתחנן לבכור שילמוד איזה דפים יתרים מזהר שלמד אתמול אעפ"י שעיז הוא מתבטל מעסק המשא ומתן, וכאשר היה יורד לבית הסבילה היה מריץ אותו בירידת המדרגות עד שהיה קרוב ליפול במעיין גם היה מעורר אותו באשמורת הבקר לתפלה, גם חילה את פני ליתר לו יתודים בכל יום סמוך לאזנו ולתקוע בשופר וליתן עוד לבכור איזה לימודים אחרים באומרו כי אולי עיז תתקן נפשו ויזכה ליכנס ובניהנם.

אמרת לי אימתי תהיה זמן יציאתך מבכור אמר לי אל תשאלני על זה, כי כאשר אראה את עצמי ראוי והגון ליכנס לגיהנם אני יוצא מבכור באין אומר ואין דברים, ובאמת כן עשה כי לא עברו ימים מועטים והנה אין מעורר לבכור מן השניה ובא אלי וברקתי אותו ולא מצאתי בו מאומה וכל רוח אין בקרבני.

יד. מעשה בת"ח שהי' שנוי שומעני.

בשנת תרע"ה באה אלי בתולה א' בת ל"ה שנים והיא סומה משני עיניה והיה מגולגל בה ת"ח א' שהיה בזמני ויודעו ומכירו ועכ"ז היה מרבר בלבה ולא בפיה אעפ"י שהיא סומה ואינה לומדת דברי תורה ואותו הת"ח היה שנוי שומעניה בהיותו בחיים וגם עתה היה משתדל לפתות את הבתולה הנז' לילך ולזנות עם פלוני ת"ח באומרו אליה שמהם יצא המשיח והיא לא

שמעה לדבריו ואחר כמה יתודים וכמה יגיעות נודע לי שהוא אותו הת"ח שהיה שנוי שומעני ובעת שהיו מרחיצים את גופו ראו הרוחצים כתובת קעקע חקוק על לבו כמין שחי וערב.

טו. מעשה נתן העזתי

ותדרשות אני מגיד כי בשנת תרע"א ליל ב' כ"ה כסליו בהיותי מספר לפני בני ביתי סיפור מעשה הנס של חנוכה הנכתב בספר חמ"י נתנמנמתי מעט באמצע הלימוד וראיתי איש א' כבן מ"ה שנה שמן ובעל בשר ויפה מראה והוא איש חלק ואין לו זקן כ"א כשלושה וד' שערות אחת הנה ואחת הנה בפניו רחוקים זה מזה והוא עומד באחורי צד שמאלי והגיש פניו אצל אזני ולחש לי אני הוא המחבר ספר חמדת ימים ועתה שמע בקולי ונהוג במנהגי (ר"ל שאהיה מאמין בשבתאי צבי שר"י שהיא משיח ה" ח"ו) ואני אלמדך כל ד' חלקי חמדת ימים ברגע א'. אמרתי לו איך אפשר להיות דבר זה שאלמוד ד' חלקי חמ"י ברגע א' (אעפ"י שלא היה דעתי בחלום לנהוג כמנהגו ח"ו) א"ל דע כי כאשר חברתי ספר חמ"י כבר הייתי נצמד לשבתאי צבי ונהוג בצנעה כמנהגו ולפי שהיה רצוני למשוך גם את לבות בני ישראל אחריו דנתי בדעתי שבודאי לא ישמעו לדבריי. ולכן עשיתי תחבולה גדולה וחברתי את ספר חמ"י שכולו מלא מוסר וחסידות ויראת ה' כדי שאם אחי"כ אפתה את ישראל שימשכו אחרי שבתאי צבי יקבלו את דברי באין אומר ודברים באומרם שאיך איש חסיד וקדוש בקי בנגדה ובנסתר כזה יעשה ברה"ה לישראל ח"ו אם לא דקים ליה ששבתאי צבי הוא משיח ה' באמת ועיי"כ יבסלו דעתם מפני דעתי. וזהו מה שאמרתי אליך שאם תעשה כמנהגי אלמדך ברגע א' כל ד' חלקי חמ"י יען כי כל עיקר חיבור הד' חלקי חמ"י אינם כי אם למען שיסכימו הלומדים בו להמשך אחרי דעתי ורצוני ואם רצונך להסכים אי"כ הרי אתה כאלו למדת כל הד' חלקים כי למה לך עוד ללמוד אותם מאחר שנעשית בקשתי בלא לימוד ונסצא כאלו למדת ברגע א' כל סגמת חיבור חמ"י. ע"כ ראיתי ונתעוררתי ;

אחי"כ בליל ד' כ"ז כסליו הגיו ראיתי כאלו זמן מנחת שבת ואני מעוטף בגלימה שר צמר מסיבת הקור ויושב על מצעות של צמר בחדר מיוחד ויושב ולומד בספר עץ חיים וכמו עשרים ספרים אחרים כמו שמונה שערים וספרי המפרשים פתוחים ומנחמים מלפני ומשני צדדי כדי לעיין בהם על איזה דבר נתוץ קשה ההכנה שנוגד לי באותה סוגיית ולכי היה מרוד מאד ונבוכך בהבנת הענין ההוא. ובתוך כך ראיתי עורב א' גדול מאד כפלים משאר העורבים שהיה סבולבל מאד ומתהפך בעפיפתו כאלו היה מוכה בראשו מן הרודפים אחריו ובא ונחבא לו תחת גלימתי מרוב אפחד. ואני חזרתי את פני

לאחורי כדי להביט מי הוא זה הרוחף אחריו. וארא והנה ג' אנשים זבידם מקלות חובלים שהיו 'מכים בהם את העורב ההוא מכות אכזריות אכן לא ראו אנה נמלט העורב מידם. והיו מביטים בכעס וועם אנה ואנה לדעת את המקום אשר ברח שם העורב כדי לרדוף עוד אחריו ולהכות אותו. והנה נראה לעיני איש א' שהוא פקיד על אותן הג' האנשים ואמר להם בנוסח זה 'לעותים לאמר בא נתן הנה' והראה להם באצבעו על העורב הנחבא תחת גלימתי. (ומזה הבינותי כי עורב זה הוא נתן העזתי) וכאשר שמע העורב שידעו הפקידים מקום מתבואו, קדם ויצא לו מתחת הגלימה וברח לו, והאנשים רדפו מהר אחריו וכולם נעלמו מעיני ואיקץ.

ואישן ואחלום שנית והנה הוא יום חול ואני מתפלל שחרית בבית הכנסת הנקראת 'בית אל מצרי' ומקום ישיבתי הוא במקום שאני רגיל לישב שם שהוא מכוון נגד פתח ביהכ. ונתן העזתי בא ועמד מחוץ לפתח ביהכ ופרש כפיו אלי והיה מתחנן ואומר ולך תהיה צדקה לפני היא. כלומר תוכה למצות אם בחסדך תעשה תיקון לנפשי להושיעה ולהרגיעה מכף הקלע שאני מעונה בו כמו שראית בעיניך את העורב ההוא. ואני נענעתי לו בראשי לאות שאם יעזור אותי ה' אעשה לו תיקון :

יום א' ר"ח סבת דשנת התרע"א קבצתי מן הישיבה שלי י"ב בחורים אשר הגדול שבהם היה בן י"ח שנים כי אמרתי שהם הכל שאין בו חטא מדאורייתא. והלכנו וישבנו בבה"כ בהיכל הקודש כדי לעשות תיקון לנרין של נתן העזתי. וקודם כל דבר עשינו לו התרה בצירוף השכינה מן הקללות והנרזיים והחרמות והשמתות שעשו לו חכמי ורבני דורו זיע"א. ואח"כ התחלנו ללמוד ספר 'ראשון של תהלים מלה במלה עד תומן. ואח"כ הקצנו את ההיבה שבה ס"ת. ובעת ההקפה אמרנו מזמור יושב בסתר עליון וכו' יענך ה' ביום צרה וכו' אנא בכח וכו'. ועמדנו נגד ההיכל שגם שם היה ס"ת אחר. ואמרנו הפזמון של אברהם אע"ה הנוהגים לאומרו כליל הושע"ר. שמע ישראל וכו' ה' הוא האלהים וכו' ה' מלך וכו' דעני לאברהם וכו' ואח"כ אמרנו תפלה זו לתיקון הנרין של נתן העזתי. וזה נוסחה.

יהי רצון מלפניך ה' אבי אב הרחמים והמליחות. המרחם על כל העולמות. שתרחם על עמך ישראל ועל כל נפשות רוחות ונשמות הרשעים הנרזנים בגיהנם והמנוגלים בדומם ובצומח ובחי מדבר ובחי מדבר. ועל כל נפשות רוחות ונפש הערמלאין המשזממים בעולם והולכים מדחי אל דחי ביד מלאכי חבלה ונקלעים בכף הקלע. ובכללם תרחם על נפש רוח ונשמה של פ"פ אל מלא רחמים יהמו נא רחמך עליהם. והקל את העונש המוטל עליהם. כי אתה הוא בעל הרחמים והסליחות. ואעפ"י שחטאו ועוון ופשעו לפניך ופגמו בעולמות העליונים ובשרשי נפשם רוחם ונשמתם. הלא

אין מעצור לפניך לחקן פנים שלהם ברחמיך הרבים ובחסדיך הפשוטים ותמתוק את שמרי חובם מעליהם. ותשליך במצולות ים כל חטאתם.

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אורי שתקבל ברחמים וברצון את תפלתנו שאנחנו מתפללים לפניך על נפש ורוח ונשמה של עבדך (אמתך) פב"פ. נא אב הרחמים והסליחות סלח נא לחטאתו ולעונו ומחה והעבר את כל פשעיו מנגד עיניך כגודל חסדיך. ואעפ"י שיש עדין עליו דין וחשבון להיות מחויב להעניש בעונשים קלים או חמורים. הלא לך ה' החסד לתת עליו חסד של הנם ותקרע את גור דינו מעליו. ויעלה ויבוא ויגיע ויראה וירצה לפניך שיה שפתותינו לזכור בזכרון טוב את כל המצות והזכויות והמעשים טובים שעשה פב"פ בהיותי בחיים ולצרפם עם תפלתנו שאנחנו מתפללים לפניך להחטיף ולהשפיע חסד וחמלה וחנינה לנפשו ורוחו ונשמתו להושיעם ולהרניעם מכל מחבלים ומשחתים ומקטרגים הממונים עליו לדונו כפי העונשים אשר הושתו עליו ולא יזכרו לו עוד חטאתיו ועונותיו ופשעיו אשר חטא ופשע לפניך.

ושא נא לחטאים ולעונות ולפשעים שעשה הן על יד עצמו והן שגרם לאחרים לחטוא. ותתקן לו חליק ומלבוש להתלבש ולהתכסות בו נפשו ורוחו ונשמתו ולא יהיה עוד עירום ועריר ויהיה לו מנוחה ושליו והשקט יבוא שלום ינחו על משכבותם לאור באור פני מלך עולם ותהיה מנותתי כבוד בעולם העליון עם הצדיקים והחסידים שבגן עדן. ותהיה חשובה ורצויה ומקובלת לפניך תפלתנו כריח קטורת הסמים הנקטר בהיכלך על מזבח הזהב ומלפניך מלכינו ריקם אל תשיבני. חנינו מלכינו וענינו למען שמך הקדוש (יכוין בשם אראריטא) הרמוז ברית אנא רחמיך את רוג'ך יכבושו תעביר אשמותינו. כי אל שימע תפלות ותחנונים אתה. ויגולו רחמיך על מדותיך בזכרנו לפניך ו"ג מרית הכתובים על ידי משה עבדך כאמור וירד ה' בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם ה' ויעביר די על פניו ויקרא וגו' ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה ברוך שימע תפלת עמו ישראל ברחמים ותקענו ג"פ תשרית. ואח"כ אמרו כל הציבור ביהד מי אל כמוך וכו'. ואח"כ הפרשנו צדקה על הנרין של נתן העוזר. והדלקנו נר אי לכבוד אברהם אע"ה וא"כ חזרנו לישב בהיכל הקודש ואמרני ספר בי של תהלים. וכאשר גמרנו ספר בי חזרנו להקפף את התיבה ועשינו כסדר הנזיל וכן עשינו עד תשלום התהלים בולו עם ז' הקפות וז' בירת ברית וז' פעמים יהי רצון וכו'. וז' צדקות. וז' נרות. וא"כ אמרנו רבי חנניא בן עקשיא וכו' יקדיש על ישראל.

ובליל בי שבט הנזו ראיתי בהלום איש אי שבא אלי בשליחות נתן העוזר. ואמר לי פסוק זה שרופה באש כס חה ע"כ והבינותי כוונתו כאלו אומר אלי שכבר נכנס נתן לגיהנם ולא היה אפשר לו לבוא להחזיק לכם טובה ופגע בי בדרך בעת הליכתו לגיהנם וחיכה פני לבוא ולהגיד לכם כדי

שלא יהיה כפוי טובה. ואני ראיתי את פני השליח כאלו מצטער על שזכה נתן העזתי ליכנס לגיהנם וכאלו אומר אלי ברמו שאין זה הנבל ראוי ליכנס לגיהנם. גם הראה לי השליח בעיני את נתן העזתי כשהיה הולך לגיהנם שהיה הולך לצד דרום העולם והיה הולך בשמחה רבה ומתפתל בהליכות לבדו במרבר הגדול והנורא ההוא כמלך בכיפה עד הגיעו סמוך לשער גיהנם ובהגיעו לשם יצאו כמו חמשים אנשים מניהנם כדי למרדו שלא יכנס לגיהנם וכשהבימו בפניו וראו שברשות הוא נכנס אעפ"י שאינו ראוי לגיהנם תמחו ואמרו לו כמה קשה ורב מעללים אתה שגם פה מצאת עילה ליכנס לגיהנם. והוא צחק ושמח בלבו על עילה זו שהמציא בחכמתו ולא חש להשיבם כלום. ואמר לי אותו השליח כי מרוב הפצרתכם במקום ב"ה לא השיב פניכם ריקם.

שאלתי לרות אפרים בן שמריי האם שמע או ראה או ידע מענין נתן העזתי האם נכנס לגיהנם או עודנו בכף הקלע, אמר לי לא ראיתי בעיני, רק זה מי' חרשים בהיותי בתוך הבור שמעתי קול המולה גדולה כמו שמחת חתן וכלה ושאלתי את פי הממונים עלי מה קול זה ההמולה. ואיל כי נתן העזתי היום נגמר דינו מכף הקלע ועכשיו הולך לגיהנם.

ואני הצעיר הכותב הנה באותה שנה שעשינו תיקון הנז' מצאוני צרות רבות ורעות עד כי קצתי בחיי. אכן תהלות לאל ית' שמו לעד שנבה ממני ממון ויכורים ולא גבה נפשות. הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו :

ענין תיקוני תשובה

וממה שכתבתי פה בענין חבום הקבר ובענין נתינת האדם דין וחשבון על מעשיו לפני ב"ד העליון ובענין הרוחות והמשחיתים, הממונים עליהם ודינם אותם בכמה דינם משונים זה מזה וכן ענין הגלגולים שמתגלגל האדם בדומם ובציומה ובחי בלתי מדבר ובחי מדבר שכל דינים אלו כללם ספר הזוהר, בקיצור וקראם בשם כף הקלע כנוסח שאמרה אביגיל לדוד ואת נפש אויבך קלענה בתוך כף הקלע וזהו מלכד דינה של גהינם הבא אחרון לכולם. מזה יבין האדם את הנעשה בו אחר פטירתו מן העוה"ז. ויחדר האדם יולפת מאימת יום הדין הגדול והנורא ההוא. ויתום ויחמול וירחם על נפשו יתקן את חטאו מאשר חטא על הנפש כמיש בפרקי אבות ויפה שעה אי' בתשובה ומעשים טובים בעוה"ז מכל חיי העוה"ב, וישאל את פי החכמים להורות לו דרכי התשובה על כל עון ועון אשר עשה כפי מה שהוא יודע את חטאתו אשר חטא בה.

ואם הוא בוש ונכלם לגלות את מסתרי עונו למעלת הרבנים הי"ו. יאמר להם שאיש אי' עשה עון פלוני והוא איש בושת לשאול דרכי תשובה ויחלה את פני לשאול בעבורו על תיקון עון זה, או יעשה באופן אחר שיאמר

להם בא אלי אגרת מעיר פלונית מאיש רעי ומוודעי והוא מצוה עלי לשאול ממעלתכם להורות לו סדר התיקון על עון פלוני ופלוני. או יעשה באופן אחר שיכתוב את כל עונותיו באגרת בלי חתימה ויניח את האגרת בתכריך או ישלח אותו להחכם ביד אשה או ילד ויצוה עליהם במפניע להביא לו מהחכם תשובה על דבריו.

י אם כל אופנים הנז' הם קשים עליו. יוכל לעשות באופן אחר והוא שלכל עון ועון אשר חטא יטבול במקוה או במעיין ז' טבילות מבעוד יום ולא יברך על הטבילה ואחר שיוצא מבית הטבילה יאמר בפיו הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום כיום הכפורים והוא על אשר חטאתי ועשיתי עון פלוני. ואם לא יכולתי להתענות כשאפריש פרוטה לצדקה או אוכל לאכול ולשתות, ואח"כ יאכל סעודה המפסקת ופרוסה האחרונה. יטבילה בזעם אפר ויאכלנה. וכן יעשה בגמר התענית כשיבוא לסעוד יטבול פרוטה הראשונה באפר ויאכלנה. ובליל התענית כשישכב על מנתו יניח אבן קטנה תחת ראשו בין המצע להכר, ויזמין לו אזור של שק העשוי מעער של עזים ויתגור אותו על מתניו מתחת בגדיו בלילה וביום של התענית ההוא, וביום התענית מותר בכל מלאכה ויוכל לשתות סיגראא וכיוצא בזה. וביום התענית באיזה שעה מהיום שירצה יכנס לתדר ויסגור החדר בעדו וילך יחף ארבע אמות ובעודו יחף יעמוד כנגד המערב כמו העומד בתפלה ויאמר נוסח זה הודוי.

ענינו אבינו ביום צום התענית הזה. כי בצרה גדולה אני על כי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו מסני טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושכולת שמפתי יראה ורעד יבא בי. בעת עמדי לתתפלל לפניך על רוע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך ה' הצדקה ואלי בושתי הפנים, מה אענה ומה אומר מה אדבר ומה אצמדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושים ולדבריך לא היתתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סוברים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צינורות השפע וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקליפות. ונתתי כח בקליפות להתחזק ולעלות למעלה להתאחו ולניק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקור ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירכתי בור, בורות נשברים אשר לא יכילו המים, אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי, אל מי אנוס לעורה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי, אבל גלוי וידוע לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי כי לא במרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך נתכוונתי. רק יצרי גבר עלי ומעשה שמן הצליח כי היא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני

ופתי לעבור על מצותיך, ונסכלתי ועשיתי עון זה אשר (בהגיעו פה יתוודה
 בלחש על עון אשר הוא צם ומתענה בשבילי) ועתה אני בוש ממעשי ומוכלם
 אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך
 מעודי עד היום הזה, עזבתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקוקלים דכתיב
 יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל ה' וירחמהו ואל אלהינו כי
 ירבה לסלות, ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפוק על
 שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה כי אל מלך חנון ורחום
 אתה וימינך פשוטה לקבל שבים, אנא ה' סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים
 אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל
 תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי, כי אתה ה' טוב וסלח ורב
 חסד לכל קוראך, ואל נא תבוז ענות עני אשר עניתו בצום נפשי ברכי כשלו מצום
 ובשרי כחש משמן ויהיה חשוב ומקובל ומרוצה לפניך מיעוט חלבי ודמי אשר
 נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש, וברוב רחמיך
 וחסדיך הודעתנו ע"י עבדיך לתקן את פנים נפשינו במספר ובמפקד שמות
 הקדושם אשר פגמנו בהם, ולגוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תיקון
 זה בכל לב, אך אין בי כח וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה
 אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו, ותהיה חשובה ומקובלת
 הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התענית, וכל התיקונים וביורוי
 ניצוצית הקדושה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים
 ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות ואתה ברחמי הרבים תטהר את
 הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי רוחי ונשמת, וכל ניצוצות
 הקדושה שנפלו בקליפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים
 כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם הקליפות ויחזרו כל ניצוצות
 הקדושה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז
 ברית הי"ל בליע ויקיאניו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק חלקים בחיים וצפוניך
 תמלא בטנם, ולמען שמך הקדוש (בי"ט) הרמוז ברית בורועי וקביץ מלאיים
 ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (אראריתא) כי אל שומע
 תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה יהיו לרצון אמרי פי וכו'.

והנה זה התיקון של תענית יום א' כיום הכפורים הוא דבר קל מאד
 וכל אדם יוכל עשוהו בין בחור בין זקן בין איש בין אשה, והוא יקר הערך
 מאד כי מציל את האדם מכף הקלע. והקביה הוא מתקן את הפגם שלו ואינו
 נמסר עוד בידי המשחיתים, ואפי' אם יהיה העון ההוא כלול משתי עונות, כגון
 שבא על אשת איש בימי נדותה שאו הוא מתחייב שתיים משום אשת איש ומשום
 נדה כגוי בכריתות פיג' די יד עיב' והוא לא עשה תיקון רק לאיסור אשת איש
 בלבד, ועדין נשאר עליו עון נדה, עכ"ז הואיל ושני האיסורים הם נעשו בנזף

א' ביהר בפעם א'. הנה הוא ית' לא ימסור אותו ביד המשתיתים בכף הקלע
אלא הביד שלמעלה מתקנים אחרי פמירתו את הפגם של עון הנדה באופן אחר
והוא כי מכניסין אותו בחדר מיוחד ושם מחתכין את ברית מילה שלו ומציאין
ממנו את כתמי פגם הנדה שנשאר בו ואח"כ מרפאין אותו.

מעשה זקן שבא על כלהו

וזה למדתי ממעשה שבא לידי בשנת התרפ"ג שבא אלי זקן א' וא"ל
שהוא בא על כלתו בחיי בנו ואינו יכול לעשות תעניות וסיגופים (כגון
ללבוש שק ולישן על האפר וכיוצא בזה שכל אלו נקראים סיגופים) אמרתי
לו האם אינך יכול להתענות לפחות יום א' לילה ויום כיו"ב. א"ל הן.
אמרתי לו לך ופכול ז' טבילות קודם סעודה המפסקת (כי ז' טבילות הם
מסוגלים לטהרת הנשמה מן הצרעת שבה כמ"ש אלישע הנביא לנעמן שר
צבא מלך ארם) וקבל עליך תענית כ"ד שעות על עון הנז' כיום הכפורים (רק
שאתה מותר בכל עשיית מלאכה) וביום התענית בוא אצלי עם מעות פדיון
שכ"ה תעניות ואעשה לך תיקון, וכן עשה, וכאשר בא אלי נכנסנו לחדר
וסגרתי את החדר והלך ד' אמות יתף ויעמוד ויתוודה את דרוי הנז'ל, ואחר
גמר הדרוי, מסר בידי את פדיון השכ"ה תעניות ואמר לי הא לך את אלו
המעות והם פדיון של השכ"ה תעניות ואתה מורשה להלקם לכל מי שתרצה.
וכאשר קבלתי את המעות מידו אמרתי הריני מקבל את אלו המעות
מיד פב"פ שנתנם לצדקה בעד פדיון התעניות שנתחייב להתענות מפני
ששכב עם כלתו, ויהי רצון מלפניך ה' אלהי שתהיה חשוכה ומקובלת לפניך
פדיון אלו התעניות כאלו התענה פב"פ על עונותיו ממש וכל ניצוצות
הקדושה הראוים להתברר ע"י התעניות יתבררו ע"י מצות הצדקה למען
שמך הקדוש היוצא מפסוק חיל בלע ויקיאנו (חבר) מבטני יורישנו אל
ושמע את תפלתנו למען שמך הקדוש אר' אריתא כי אתה שומע תפלת כל
פה ברוך שומע תפלה, ולפי שהבינותי מן הזקן שהוא איש עני ולזה
מעות הנז' מאחרים, לכן החירתי לו את כל מעות הנז' בתורת צדקה ולא
נמלתי מהם כ"א ב' פרומות בלבד.

והנה אחר ב' שנים נפטר אותו זקן, וראיתי אותו בחלום שעומד בכ"ד
של מעלה ונסתכלו בו וראו אותו שהוא בעל תשובה רק שלא עשה תשובה
כ"א על אשת איש לבד ולא גם על איסור כלתו. לא דברו עמו דבר על
איסור זה. והוא בעצמו באין אומר ודברים נכנס בחדר אחד שבצר הצר
הביד והחדר ההוא חושך ואפלה ואין בו אפי' מחצלת ליטב עליה והוא
נכנס לשם וישב לו על ברכיו בזווית החדר ההוא, והביד הגביהו עיניהם
למעלה ותכף ומיד ירדו ג' מלאכים מהרקיע שלמעלה מהביד, ואותן המלאכים
הם נקראים רופאים גדולים הבקאים בחכמת הניתוח ונכנסו לחדר אצל הזקן

וספרו הדלת ועשו לו נתוח בהגיד שלו והסירו משם את החולדה והפנם הנעשה בגיד ורפאו אותו לגמרי ויצאו, ע"כ ראיתי.

ומזה ידע האדם את יקר תפארת התשובה כמה היא גדולה כי הצילה זקן מכמה מאות שנים שהיה ראוי להיות נידון בכף הקלע, ומכמה שנים שהיה ראוי להיות מגולגל בדצח"ם, ואחר גלגולו בדצח"ם היה נכנס לגיהנם, כי דין גיהנם הוא בא אחר נלגולי הדצח"ם כמי"ש בשי' הנלגולים הקדמה כיב דכיב ע"כ וכמו שנעתיק דבריו בסמוך. ולכן אמרו רז"ל שיפה שעה אי בתשובה ובמעשים טובים בעוה"ז מכל חיי העוה"ב.

והואיל ואתא לידן ענין תיקוני העונות נימא בהו מלתא חדא, והוא כי הנה בשי' רז"ה"ק נתבאר שם כמה מיני תיקוני עונות, ובכולם כתב שצריך בעל התשובה להתענות על כל המא- והמא ימים קצובים, כי להבא על אשת איש כתב שצריך להתענות שכיה ימים, ולהבא על הזכור צריך להתענות רגיל ימים, ולמוציא זרע לבטלה צריך מי"ב או פ"ד תעניות, ולבועל נדה צריך ני"ט או פ"ב תעניות, ולבועל בהמה חיה ועוף תיקונו הוא שיתענה ר"יו תעניות, ולהבא על הנכרית או משתמש בקבלה מעשית כתב מהר"ח ז"ל שלא קבל מספר התעניות, ולתיקון שבועת שקר צריך כ"ח או ל"ו תעניות, ולגאון גיה תעניות, ולחומא בכבוד איזא מ"ה תעניות יעושי"ב.

דלכאורה כל אדם יפלא על חיוב תעניות אלו דהיכא הוזכרו בשי"ם ובגדולי הפוסקים הראשונים והא בד' חלוקי כפרה הנזכרים בפרק בתרא דיומא (דפ"ו ע"א) לא נזכר שם חיוב תענית כלל דאמרינן התם שאל רבי מתיא בן חרש את רבי אלעזר בן עזריה ברומי שמעת ד' חלוקי כפרה שהיה רבי ישמעאל דורש אמר לו שלשה הן ותשובה עם כ"ל א' וא' עבר על עשה ושב אינו זו משם עד שמוחלים לו שנאמר שובו בניו שובבים, עבר על לא תעשה ועשה תשובה, תשובה תולה ויוה"כ מכפר שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם מכל המאתיכם, עבר על כריתות ומיתות ב"ד ועשה תשובה ויוה"כ תולין ויסורין מכפרין שנא' ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם, אבל מי שיש חילול ה' בידו (אפי' במצות עשה הקלות) אין כת בתשובה לתלות ולא ביום הכפורים לכפר ולא ביסורין למרק אלא כוון תולין ומיתה ממרקת שנא' ונגלה באזני ה' צבאות אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון, ע"כ לשון הגמרא ופסקו הרמב"ם ז"ל בפ"א מהלכות תשובה הלכה ד', וכן הביא מאמר זה האריי ז"ל עצמו בשי' הגלגולים ריש הקדמה ביא יעושי"ב ומאחר שד' חלוקי כפרה הנז' הם מוסמכים מהשי"ם ומהפוסקים ומהמקובלים ולא נזכר בהם חיוב תענית כלל, אי"כ צ"ע מה ענין תעניות אלו הנזכרים בשער רז"ה"ק הנז', ונלע"ד שענין תעניות אלו שכתב האריי ז"ל הם חלף ותמורת היסורים הראויים לבוא עליו אחרי שובו בתשובה, ורבינו האריי ז"ל ראה וידע כי כפי

שיעור הפגם הנעשה ע"י החטא כך הוא שיעור היסורין הראויים לבוא עליו אחרי שיבו בתשובה ולכן נתן מספר תעניות כפי שיעור הפגם ההוא. וזה עצה טובה להתחמא שהוא עצמו מביא עליו יסורין ע"ד שעשה רבי אלעזר בן רשב"י ע"ה שאמר ליסורין בואו ריעי כנו' במציעא דפ"א כדי שע"י לא יבואו עליו יסורין מאותם היסורין הכתובים בפרשת בחקותי ויספתי ליסרה אתכם וכו' או מלקיות כמ"ש ולקחו זקני העיר ההיא את האישי ויסרו אותו. ומוכרח לומר שהתעניות הם חלף היסורים דאלת"ה אי"כ תקשה על גוף הד' חלוקי כפרה עצמה אמאי לא אמרה שצריך תענית והלא התענית הוא נזכר בדברי קבלה דכתיב (ביובאל סי' ב') וגם עתה נאם ה' שובו עדי בכל לבבכם ובצום ובבכי ובמספר, וכן מצינו שהתענו ישראל על חטאתם כנו' בשמואל א' סי' ו' דכתיב ויקצו המצפתה וישאבו מים וישפכו לפני ה' ויצומו ביום ההוא ויאמרו שם חטאנו לה' וכו', וכן נהגו כל ישראל להתענות על חטאתם כמ"ש בישיעה סי' נ"ח למה צמנו ולא ראית ענינו נפשנו ולא תדע וכו' ושם נאמר הלא זה צום אבחרהו וכו', ובמלכים א' סי' כ"א אמר קראו צום והושיבו את נבות וכו' ויהי כשמוע אחאב את הדברים האלה ויקרע בגדיו וישם שק על בשרו ויצם וישכב בשק וכו' ובאסתר סי' ד' וצומו עלי ואי תאכלו ואל תשתו וכו', ואי"כ אמאי לא חשב בד' חלוקי כפרה תענית יסורין אלא ודאי התעניות והיסורין תדא גינהו וכנראה להדיא מדברי האר"י ז"ל כמ"ש בסמוך רק שהיסורין הם באים עליו בעל כרחו והתעניות הוא מביאם עליו מרצונו כנלע"ה.

ומאחר שכתבנו שהתעניות הם חלף היסורין, מעתה יש לחקור אם נתחייב האדם להתענות בעבור עונותיו שעשה והוא אינו שאינו יכול להתענות מספר הימים שקצב רבינו אר"י ז"ל האם יועיל לפדותם במעות לצדקה דהיינו שיפדה את כל תענית ותענית בשיעור כסף שראוי לקנות בו ולפתן של סעודה א' העשיר לפי עשרו והדל לפי דלותו או אינו מועיל, ונלע"ה שזה הוא דבר פשוט כי מאחר שכל עיקר חיוב התעניות אינם כ"א חלף היסורין בודאי לא יועיל הון ביום עברה יען שאין פדיון זה כ"א צדקה כשאר הצדקות ואין הצדקה נקראת יסורין, ואין פדיון זה מועיל כ"א לדחות היסורין מעליו מזמן לזמן אבל סוף כל סוף הוא מחוייב ביסורין וראיה לזה ממה שמצינו בנבוכדנצר שגזר ה' עליו שבעה ערנים יתלפון עלוהי עד די ינדע די שלים אלהא במלכות אנשא וכו', וא"ל דניאל להן מלכא מלכי ישפר עלך וחטייך בצדקה פרוך ועויתך במתן ענין וכו' שהם הצדקות ועכ"ז לא הבטיחו שע"י יתבטלו היסורין שהם הו' ערנין מעליו. אלא אמר לו בפירושו הן תהוי ארכא לשלותך ר"ל שיהיה אורך זמן לשלומך וזה ימחרו היסורין לבוא עליו, ובאמת כן היה כי לאחר י"ב חודש נאמר כולא ממא על נבוכדנצר מלכא, וכן הביא רבי ישמעאל

ראה לדבריו מזה הפסוק על מ"ש על הסומה יש זכות תולה עד י"ב חודש
 כמבואר בסומה ד"כ סעי' יעו"ש.

ומאי דאמרינן בשלהי גמרא שבת ע"פ וצדקה תציל ממות ואפי' ממיתה
 עצמה וכו' היינו שדוחה את הגזירות ואת היסורין מומן לזמן ומזמן לזמן עד
 גמר ימי חייו וכמ"ש בפרקי אבות תורה ומעשים כתרם בפני הפורענות ואין
 הכי נמי שהוא עתיד ליתן עונש העבירה אחרי מיתתו. וכענין זה כתב
 מהרצ"ח ז"ל בשער הכוונות קודם דרוש א' דר"ה דצ' ע"ג וז"ל גם נלע"ד אני
 חיים כי גם אני שמעתי ממורי ז"ל כי העושים ד' פעמים בכל שנה ג' ימים
 רצופים הם וזלילותיהם שהם קודם ר"ה וקודם יוה"כ וקודם עשרה במבט וקודם
 י"ו בתמוז אף אם לא עשאה רק פ"א בשנה בכל ימיו יספיק ואין צריך
 לעשותה בכל שנה ושנה, אבל אינו מספיק רק לבטל מעליו מה שנגזר עליו
 לבוא בעוה"ז לסיבת עונותיו אבל עונש עוה"ב אינו נמחל בזה עכ"ל, ועוד
 כתב אח"כ שם וז"ל מה שכתוב בספר התשובה שחיבר הרב רבי אליעזר
 מגרמזיה ז"ל הנקרא מורה המאים המתענה ג"פ בכל שנה בד' זמני התקופות
 ג' ימים רצופים בכל פעם מהם מתכפרים כל עונותיו כך הוא האמת,
 אמנם דברים אלו צריכים ביאור והוא כי אין זה מספיק רק למחול
 ולכפר להעביר מעליו היסורין שהם עתידים לבוא עליו בעוה"ז לסיבת עונותיו,
 אבל עיקר עונש עונותיו והוא מה שעתיד ליענש בגיהנם אחר פטירתו אין זה
 נמחל על ידי תעניות הנז' אמנם צריך לתקונים אחרים כאשר ביארנו בספרינו
 אלה עכ"ל יעו"ש ותיקונים אחרים דקאמר הם הם סיכום התעניות הנזכרים
 בשי' רוה"ק שכתבנום למעלה שהם הם המצילים מעונש גיהנם אחרי פטירתו
 כמבואר בשה"כ בריש דרוש ז' דלילה דנ"ו רע"ב שכתב שם וז"ל ואעפ"י
 שכבר נתבאר תיקונו (של המוציא שו"ל) בשי' ה' הנקרא שי' רוה"ק והוא
 תיקון המוציא שו"ל הנה התיקון ההוא יועיל לנקות לו עונו שלא יכנס לגהנם
 ושימחלו לו עונותיו אלו וכו' יעו"ש, (והנה מאחר שעונש גיהנם הוא חלף
 היסורים כמבואר בשה"ג הקדמה ד' ד"ו ע"כ וז"ל כי על כל עון ועון אשר לו
 (להצדיק) שלא נתכפרו לו ע"י יסורין בחייו וגם לא נכנס לגיהנם לקבל עונשו
 עליהם צריך לגגול א' לכל עון בהם לתקנו וכו' יעו"ש, אי"כ מ"ש בשה"כ הנה
 התיקון ההוא יועיל לנקות לו עונו שלא יכנס לגיהנם וכו' שהכוונה הוא על
 התעניות כדאמרן, אי"כ מבואר מזה שהתעניות הם חלף היסורין כי גיהנם
 והיסורין חדא ניהו. באופן שפריון התעניות במעות אינו בר סמכא להיות
 נחשב ליסורין ולא רבינו הארי" ז"ל חתום עליה אבל יתכן שהרבנים
 האחרונים ז"ל הם אמרו שפריון הצדקה יועיל במקום התעניות כדי שלא
 תנעול דלת בפני השבים.

ואחרי כתבי כ"ז א"ל ירידי כמה"ר יעקב אהרן קטן הי"ו כי שאלה זו

של פדיון התעניות במעות נש'לה להרהיג ח'יר יוסף חיים ז"ל בספרו רב פעלים אוריח ח'ג ס' ל'יה ושם הביא מהרב חס"ל שכתב במעיין ד' עין יעקב נהר מ"ה ז"ל כי הריצה לחזור בתשובה זאינו יכול להתענות מ' יום או ג' ימים לילה ויום יכול לפדותם כמ' איסרי כסף מזוקק לצדקה ע"כ לשון הרב חס"ל ועוד הביא הרב פעלים שם מהרב נאמן שמואל סוף ס' ח' שכתב שיש פדיון לתענית שנתחייב בו האדם וסיים שם הרב נאמן שמואל כך למדתי מדברי אדורי כבירי גאוני עולם ואשמע בקולם עכ"ל ועוד הביא רב פעלים הגו' ממש מורים בא"ח ס' של"ד שהביא מן הגאון מהרא"י ז"ל שיש פדיון לתענית. ועוד הביא סמיכות לדבר זה מהגאון היד"א ז"ל ממש בספר יוסף בסדר ס' ג' שקבע בתוך הבקשה בזה הלשון וברוב רחמיך הודעתני ע"י עבדיך לתקן נפשינו על צום מה במספר ומפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם (התענות מ' יום בזה הזמן במספר ד' יודיין דשם ע"כ וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תיקון זה בכל לב. אך אין בי כח וכשל כחי להתענות מ' יום רצויים ולכן אני מפריש לצדקה ד' פרוטות כסף כי כן יסדו עבדך לפדות בהסף כל תענית וכו' יעו"ש ושם ציין על דברי חס"ל ונאמן שמואל הגו"ל והרב הגאון ח'יר יוסף חיים ז"ל גם היא נצמו ברוחב בינתו עשה עוד סמוכות לקיום פדיון התענית במעות לצדקה יעו"ש.

אמנם בכל מה שהביא ח'יר יוסף חיים ז"ל בספר רב פעלים הגו' לא נתקררה דעתי יען שלא ראיתי שהביאו רבנים הגו' שום ראיה ושום הכרח שעולה פדיון התענית בצדקה כמו היסורים ואני הנלע"ד כתבתי.

ובענין אם הטא האדם בתטא א' וחור וחטא באיתו התטא עצמו כמה פעמים אם הוא צריך לעשות תיקון על כל פעם ופעם ואפי' עד ק' פעמים, או אם די לו בג"פ או אפי' בפעם א' כלבד. כתב הרב הגאון ח'יר יוסף חיים ז"ל ברב פעלים אוריח ח'ג ס' ל'יה זגניו כי ספק זה הביאו הגאון בעל חום השני ס' מ"ז בשם הרוקח דיש להקב בפעם א' על כל הפעמים כדי שלא לנעול דלת וכן דייק מדברי רבינו ירוחם. אך הגאון המחבר הסכים שיעשה התיקון ב"פ וכו' ולבסוף העלה ח'יר יוסף חיים ז"ל דסגני ליה בתיקון פעם א' על כמה פעמים יעו"ש, ועיי' בספר ח"י חלק ד' בענין עשרת ימי תשובה פ"ה דמ"ח ע"א שכתב שם ז"ל וכבר נשאלה שאלה זו לפני חכמים על כמה אנשים אשר נגע אלהים בלבם ונתחרטו על חטאת נעוריהם ורצו לנהוג סדר הסיגופים והתעניות כמ"ש הרוקח והארי' ז"ל, ומענה כפיהם לאמר שאם יעשו כפי אשר מסודר לאותם התטאים על כל פעם ופעם לא יתכן אחר שרבו פשעיהם לאין מספר מכמה מיני פשעים שנו וישנו שלשו וישלשו והסכימו להם כי אף אם חטאו חטא א' אפי' ק' פעמים אין צריך לקיים הסיגופים

רוחות מספרות

מטתו בשל מוכס. והיה אותו תלמיד צועק ולא הועיל וקרובי המוכס קברו את החכם ונצטער אותו תלמיד מאד מה חטא גרם ליקבר זה בבזיון ובמה זכה אותו רשע ליקבר בכבוד גדול כזה, נראה לו רבו בחלים ואמר לו אל תצטער. בא ואראך בכבודי בג"ע בכבוד גדול, ובא ואראך אותו האיש בנייהנם וציר של גיהנם סובב באוננו אבל פעם אי שמעתי בגנות ת"ח ולא מחיתי ולכך נענשתי, וזה פעם אי הכין סעודה לשר העיר ולא בא שר העיר וחילקה לעניים וזה היה שברו וכו' יעו"ש.

הראת לדעת שאיך הקב"ה נותן שכר הרשע בעוה"ז ואינו מקפח שכר כל בריה ולצדיק נפרע מעונותיו בעוה"ז כמ"ש הן צדיק בארץ ישולם, והכי נמי אמרינן במסכת קדושין דל"ט ע"ב ה"ל כל שזכותיו מרובין מעונותיו מריעין לו (ופי' רש"י ז"ל מריעין לו בעוה"ז לנקותו מעונותיו שיטול שברו שלם) ודומה כמי ששרף כל התורה כולה ולא שייר ממנה אפי' אות אחת, וכל שעונותיו מרובין מזכותיו מציבין לו (ופי' רש"י ז"ל מציבין לו לשלם לו שכר מצותיו בחייו כדי לטרדו) ודומה כמי שקיים כל התורה כולה ולא חסר אות אחת ממנה עכ"ל הבריותא יעו"ש, הרי מבואר מזה שהרשע הוא מקבל שכרו בעוה"ז והצדיק מקבל עונש שלו כלו בעוה"ז ולכן אחר שעזוב הרשע דרכו הרעה ועושה תשובה או מתמעטין העינות ומתרכין הזכות, ואם לא עשה תיקונים ותעניות שכתב האר"י ז"ל ממילא מתחילין לבוא עליו היסורין כנ"י בדי' חלוקי כפרה ויהיה דומה כמו ששרף את כל התורה כולה כמ"ש בנמרא, וענין זה הוא דומה לרופא אי שבא לבקר את החולה ואחר שבדקו מצא שיש לו מכה בחלל הגוף ומעותר הוא למות על ידה, וכדי שלא להבעית את החולה הוא נותן לו כמים מתוקים לחיך ומתיר לו לאכול כל מיני מאכל אשר תאוה נפשו, כי למה לו לצער את החולה על חנם, אמנם אם אחר כמה ימים חזר הרופא ובדק את החולה ההוא וראה אותו שיצא מן הסכנה ואפשר שיתרפא מחליו, אז הוא ניתן לו סמים אחרים חריפין מרים כלענה ואוסר לו כל מיני מאכל כדי שימלט נפשו מרדת שחת עד שיבריא גופו לגמרי כמו כן מתנהג הקב"ה עם הרשע שכל זמן שהוא רשע אז דרך רשעים צלחה שלו כל בוגדי בגד, וכאשר הוא חוזר כתשובה או שולח הקב"ה את ירו ומחזיק בו ויהי למטה בכפו ליסרו על הרעות אשר עשה כדי שימלט את נפשו מרדת שחת ולשמור את שברו לעוה"ב.

והנה כתבתי לפני בעל התשובה איך יתנהג בתעניות על חטאיו, והוא כי דרך המוכח והמעולה מכולם להתענות על כל מין עון ועון אשר חטא בו סיכום התעניות שקצב האר"י ז"ל, ואם חטא בחטא אי כמה פעמים יעשה סדר התיקון הזה כמה פעמים אפי' עד ק' פעמים וזה התיקון הוא מדרגה אי המעולה שבכולם ואם אינו יכול להתענות כ"כ ימים רבים יוכל להתענות על

כל חמא ועון תענית אי בלבד כיום הכפורים ושאר התעניות הקצובים לאותו העון פדה יפדה איתם בצדקה וכן יעשה סדר התיקון חוזה על כל פעם ופעם אשר כפל ועשה את החמא שהוא עצמו אפי' עד ק' פעמים, ואם אין ידו משנת לפדות את קצב התעניות של אותו החמא בפעם אחת יכול לפדות אותם דבר יום ביזמו קודם שיסעוד, וזה התיקון הוא מדרגה ב'.

ואם אינו יכול לכפול ולעשות את תיקון החמא ההוא כל פעם ופעם אשר כפל וחמא בו, יעשה התיקון ההוא בין בתעניות ובין בפדין שבו שלשה פעמים בלבד, וזו מדרגה ד', או פעם א' בלבד, וזו מדרגה ה', וכסברת הפוסקים ז"ל שכתבתי למר כדאית ליה גיפ, ולמר כדאית ליה פעם א' בלבד, ואם גם את זה אינו יכול בעל התשובה לעשות, יש להורות לו שיעשה תיקון גיפ לאותו האבר שחמא בו אפי' אם הם חמאים חלוקים ושונים זו מזו כמש"ל משם ספר חמי' שכתב וגדולה מזו הקילו וכו' יעו"ש, וזו מדרגה ששית.

והחכם עיניו בראשו שיתן תיקון לכל א' וא' כפי ערכו כמ"ש רז"ל עשיר בפרתו יתום בכיצתו, ואפי' אם רוצה לעשות תשובה על עונות החמורות בודוי דברים בלבד, אין להחמיר עליו כי מן השמים הם יביאו עליו יסורין כנוי' בדי' חלוקי כפרה הנזיל והחכם אינו מחייב בזה, ואם לא הספיקו לבוא עליו יסורין ומת יהיה נענש בגיהנם וכמש"ל משם שער הכוונות קודם דרוש א' דריה ד"צ עיג יעו"ש, וכמבואר גיב בווהר חדש במגלת רות דק"ט ע"א וז"ל רבי יודאי הוא קאים קמיה דרבי עזריה בר סימאי, א"ל צדיקים דאודמן להו חובא מאינן כריתות דאורייתא וחשבי תשובה ומיתו, מיתה מכפרת עלייהו אי לא, איך אין, ולזמנין דאתענשו בההוא עלמא ואתכפר להון וכו' ופירש האר"י ז"ל בשער מאמרי רז"ל דס"א ע"ב שהיה מסופק בצדיק שעבד בעת זקנתו בחיובי כריתות ושב בתשובה ומת, אם לא תועיל צדקתו ותשובתו להיות מיתתו כפרתו ויצטרך לבוא בגלגול (כדי לקבל עונשו) וז"ש מיתה מכפרת עלייהו או לא, ואעפ"י ששנינו עבר על כריתות ומיתות ביד תשובה ויהי"כ תולין ויסורין ממרקין, מי"מ כגון שלא היו לו יסורין מבעי ליה אם תשובה ומיתה מכפרין ולא יצטרכו להתגלגל או לא, והשיב לו רבי עזריה בר סימאי שהמיתה מכפרת עלייהו (כמו היסורין) ואינם צריכים להתגלגל אמנם פעמים שלא עשו הצדיקים תשובה כהוגן לא תספיק להם המיתה לכפר עד שיקבלו קצת עונש אחר המיתה ויתכפר להם ולא יצטרכו לגלגול יעו"ש, והנה אם האדם אינו יכול לכופף את יצרו ולעשות תיקון לעונותיו אפי' באחד מהששה מדרגות של התשובה הנזיל, יעשה לו באופן אחר, והוא כי תחלה ירגיל את עצמו לדחות את העבירה המתאוה לה משעה לשעה עד שידחה אותה מן היום עד הלילה ומן הלילה עד היום וכן ערו' חוור ודוחה ודוחה

עד שידחה אותה ממנו לגמרי. וכן יעשה לכל העבירות ולכל האיסורים שהוא נוהג בהם עד שירגיל לעזוב את דרכי הרעה. ואח"כ בנקל יוכל לעשות תשובה ותיקון על עונותיו הראשונים. וכמיש הנביא כי תחלה יעזוב רשע דרכו יאיש און מחשבותיו ואח"כ ישוב אל ה' וירחמהו.

ואם גם את זה לא יוכל לעשות. לפחות ילך משבת לשבת לבה"ב לשמוע הדרשה מפי החכם גם ישתדל להתחבר עם אנשים טובים וצדיקים כדי שע"כ ירהר בתשובה ובוה יהיה שאם יתגלגל אח"כ בדצח"ם יזמין לו הקב"ה איזה צדיק העובר והולך על דרך גיהנם ויוכל הוא להתלות באותו צדיק וינצל מדינה של גיהנם ע"י הרהור התשובה שעשה בעיה"ו כנודע.

ואל יבטח האדם על הירשים לימר שהם יעשו אח"כ כמה צדקות למנוחתו. כי אולי תפול קטטה ומריבה ביניהם על חילוק הירושה ואבד העושר ההוא בענין רע. והירשים עצמם הם מקללים את המת ההוא ומביאים עליו קללה ולא ברכה. ואפילו אם לא תפול קטטה ומריבה ביניהם עכ"פ אין אותם הצדקות וההקדשות מועילים להצילו מהעבירות שבידו וצריך ליתן עליהם דין וחשבון. ואם יצא מחוייב בדיני יסור בכף הקלע והמשחיתים סובבים עליו והוא עירום ועריר כיום הוולדו. וכאשר יגמר דינו מכף הקלע אח"כ יתגלגל בדצח"ם שנים רבות ואח"כ יורד לגיהנם וישאר שם י"ב חודש אם אין הוא מאותם הירדים לגיהנם ואינם עולים. ואחר שעולה מגיהנם מניבירים את נשמתו בנהר די נור עד שתתמקמק. ואח"כ מניסין אותו לג"ע אם אינו מחוסר מצות הנצרכים אליו לפחית לפי שורשו שאם לא כן אין מניסין אותו לג"ע אלא מחזירין אותו בגלגול כמבואר בשער הגלגולים סוף הקדמה ד"ו ע"א בדיבור המתחיל ונלעד חיים וכו' יעו"ש. ואז אח"כ בהיותו בג"ע או בעוה"ב שם יקבל שכר הצדקות וההקדשות שעשו הירשים למנוחתו. ולא עדיפי הצדקות וההקדשות שעושין הירשים יותר מהמצות והצדקות שעשה הוא עצמו ממנוני בהיותו בחיים.

ומאחר שאפי' המצות והצדקות אשר הוא עשה אינם מצילים אותו מכף הקלע ומגלגולי הדצח"ם ומדינה של גיהנם. אלא שכרם הוא שמור לו אח"כ כשישחר ויתנקה מכל עבירות שבידו. א"כ מבי"ש הצדקות ולימוד התורה שעושים הירשים בעבורו שאינם מכיסו ומממונו כי כבר זכו בהם הירשים מדין תורה שאין מצילין אותו מעבירות שעשה. וענין הרוחות הנוכחים בהברינו למעלה הם יבואו ויעידו על זה. כי בלא ספק שגם להם אחרי פטירתם עשו להם הירשים או הקרובים כמנהג שעושים לכל המתים ועכ"ז לא נמלט מי מהם שניצול מכף הקלע.

מעשה הגביר בנימן ארסולי

ומי לנו גדול מהגביר הנדיב הנקרא בנימין ארסולי ז"ל חדר בעיר בצרה שהיה איש נדיב ורודף צדקה וחסד ופיתו מצויה לאורחיהם. ולא מנע את עצמו מכל צדקות בין לצורך יחיד ובין לצורך רבים כנודע בכל סיר בצרה ובכל עיר בגדאד ואנפיה, וגם מבלי ספק שאחרי פטירתו עשו לו הורשים כמה צדקות ולימודים והקדשות למנוחת נשמתו יותר ממה שהאחרים עושים. ועכ"ז נתגלגל אחרי פטירתו ונעשה רוח ונכנס באיש א' הנקרא ציון כהן הי"ו והיה כופה אותו ומתעלף ונופל מהכפיה ואינו מרגיש. והוצרך לבוא אלי לעיר בגדאד.

וע"י רבוי היחודים אשר יחדתי על הרוח קצרה נפשו והתחיל לדבר עמי וא"ל לא די לך בכמה פעמים שקראת אותי בשם רשע. האם אתה יש לך מצות וצדקות רבות כמוני היום. ואיך מלאך לבד לקרוא אותי רשע. אמרתי לו ואיך אתה מתפאר במצות וצדקות שעשית האם נעשת בנימין ארסולי. אז חדר הרוח ואמר אוי וכי מאחר שאתה יודע כי אני איך קורא אותי רשע אמרתי לו שאלמלא רשע אתה מי הביאך עד הלום להיות רוח רעה ולכנס בבני אדם ולגרום להם כפיה.

א"ל על עון קל וקטן נתגלגלתי פה וכאשר אקבל את העונש הראוי לי אוי אני יוצא ממנו. וכן היה כי אחרי ששה חודשים יצא לו מנוף ציון הנ"ו וחלך לו.

הא למדת שאין עומדים לו לאדם אפי' מצות ומע"ט שעשה אפי' בחיי חיותו להצילו מכף הקלע ומגלגול הדצחים ומרינה של גיהנם מעבירות שבידו אלא צריך שבתחלה יתן דין וחשבון על עונותיו ואח"כ יכנס לעוה"ב ליטול שכרו כי אין הקב"ה נפרע מצות נגד העבירות שעשה. שאם יהיה מחלף מצות כנגד העבירות לפעמים לא יספיקו לו כל מצות שעשה וישאר עליו כמה עבירות וצריך להתגלגל בדצחים ולהיות נענש בגיהנם על שאר העבירות ואחר שיגמר עונשו ודינו גם בגיהנם הנה סוף דבר אין מכניסין אותו בג"ע ואינו זוכה לחיי העוה"ב. כי במה הוא זוכה מאחר שלא נשאר לו שום מצוה ושום חלק כי כל מעשיו המזכרים היו חלף העבירות שעשה אי"כ נשאר הוא ערום מבלי לבוש ונודד בדי' רוחות העולם ובמדברות ברשות עצמו כי לא נשאר לו לא מצוה ולא עון. ונמצא שכל עונש כף הקלע וגלגול דצחים ועונש גיהנם ולא זכה ליכנס לג"ע. ויהיה כדוגמת אלישע אחר דאמרינן עליה בחגיגה דמ"ו ע"ב לא מידן לדייניה ולא לעלמא דאתי ליתי וכו' יע"ש.

וכל דברינו אלה כתבם הארי' ז"ל ב"ש הגלגולים ריש הקדמה כיב ז"ל ועתה אכתוב מעט בענין עונש הנשמות של הרשעים בעוה"ז שמתגלגלים ובאים בכמה גלגולים לכפר עונם. ודע כי כמעט אין אדם בארץ אשר ימלם

מגלגולים אלו, ידע כי הנה הרשעים אחרי מיתתם נכנסין בגיהנם ומקבלים שם עינשם ואתכפר להם ומשפטם י"ב חודש, ויש רשעים שכתוב בהם זאת נפש אויבך יקלענה בתוך כף הקלע ואינם זוכים ליכנס לגיהנם אחר פטירתם למרס עונם. אמנם נפשם הולכת מדחי אל דחי בגלגולים שונים עד שיתמרק עונם קצת ויוכלו ליכנס אח"כ בגיהנם י"ב חודש להתכפר לגמרי ולאזו אין זמן קצוב כי לפעמים ילכו בגלגולים ההם עשרים שנה או מאה או אלף והכל תלוי בפי ערך העונות שעשה בתחילה בעוה"ז וכו'.

ונחזור אל הדרוש שלנו כי הנה אחר פטירת האדם נפרעין ממנו על חטאתיו קודם שיכניסוהו בגיהנם, בהרבה מציאות של עונש וכולם נקראים גלגולים ר"ל כי יתגלגל או כרום או בצומח או בחי או במדבר (וסימנם דצח"ם) וכמעט רוב בני אדם לא ימלטו מלהתגלגל בגלגולים אלו וכו' ואעפ"י שהיא צדיק גמור לא יקבל ממנו שום שוחד על העבירה את המצוה כמ"ש ז"ל וכו' יעו"ש.

וכן כתב במדרש תהלים ע"פ ולך ה' חסד וכו' וז"ל יש לך אדם יש לו עשרה עונות ועשרה מצות והוא אומר אינו מבקש לא עונש ולא שבר אלא יצאו אלו באלו, אין הקב"ה עושה כן אלא בתחלה הוא גובה ממנו עונותיו ואח"כ הוא נותן לו שבר מצותיו יעו"ש למדנו מזה ב' דברים הראשון הקב"ה מחליף המצות בעבירות והשנית כי בתחילה גובה ממנו את עונש העבירות ואח"כ נותן לו שבר המצות, וא"כ איך יועילו מצות הירשים להצילו מן העבירות ואין מצילין לו לאדם כ"א התשובה ועזיבת החטא בעוה"ז בעוה"ז וכמ"ש התנא ויפה שעה אח' בתשובה ובמע"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ב. שאם אין אני לי מי לי.

ולכן אם הירשים רצונם לעשות נחת רוח למת להושיעו ולהצילו מכף הקלע ומגלגולי הדצח"ם ומדינה של גיהנם שהוא נידון בהם, אין שום אופן כ"א לשפוך שיחה ולדרוש טליחה ממלכו של עולם בעד המת ההוא והוא כי יקבצו עשרה אנשים בשרים יודעי ספר ויעשו למת סדר התיקון שכתבנו לעיל דל"ה ע"א בדי"ח יום א' ר"ח מבת וכו' יעו"ש, ואם המת ההוא אינו מוחזק לאדם כשר יעשו התיקון ההוא ג"פ או ד"פ, עד שיראו אותו בחלום שגובש בגדים ואינו חולה ואינו עצב.

ופעם א' אירע שעשינו תיקון זה למת א' י"ג פעמים עד שראוהו בחלום שקם מחלוו ונתרפא ולבש בגדים, וכל הוריו לתקדים ולעשות את תיקון הגו' שעה א' קודם חרי זה משוכת.

ואם אפשר לעשותו בתוך ז' ימי האבלית הנה מה טוב ומה נעים כי יזכו להצילו גם מחיובת הקבר יען כי הרבה פעמים ידמן כי המת ההוא הוא ביש ונכלם להראות עצמו בחלום שהוא עיוום ויחף ואנשי צבא סובבים אותו כמו

דחיות מספרות

סה

עושים לשופכי דמים. עד זמן שתקצר נפשו מן הצער שהוא בו ויצטרך לבוא בחלום לאי ממודעיו ומסכריו ומראה לו ברמו דק שהוא בצער. ואם לא נתפעלו קרוביו מזה חוזר ובא בחלום לאחר מבני משפחתו הקרובים אליו ואם לא נתפעלו גם מזה יצטרך לבוא בחלום להיות קרובים אליו ולהראות להם שהוא תולה או עירום או רעב וכיוצא בזה. כי אין המת נראה לבניו ולירשים בתחלת הכל מפני שהוא בוש ונכלם מהם יותר מן הרחוקים ואם לא השניחו היורשים גם בזה או הוא מקבל עליו דין שמים ואינו חוזר לבוא עוד בחלום.

ויכול האדם לעשות תיקון אחד לדי' מתים או יותר בפעם אחת ואין צריך לכל א' ואי תיקון בפעם. גם יכול האב עצמו להצטרף עם הצעור העושים תיקון לבנו ואין זה דומה למאי דאמרינן במרק חלק דקיד עיא ברא מזכי אבא אבא לא מזכי ברא וכי' כי אין ענין התיקון משום זכות האב שתועיל לבנו אלא הוא ענין תפלה ותחנונים שמתפלל ומתחנן לפני הקב"ה להציל את בנו מכף הקלע, ובוראי אין תפלת האב גרועה בזה מתפלת אנשים הזרים העושים את התיקון, וכמ"ש התוספות בסוטה ד"י ע"ב על דוד הע"ה שהועילה תפלתו שהתפלל על אבשלום בנו יעריש.

ונלע"ד שכוונת התוספות היא על מה שהכניסו לג"ע וכמו שמצוין בראש דבריהם דאייתיה לעלמא דאתי זכוי. אבל למאי דאסקיה מו' מדורין דגיהנם אין צריך לזה תפלה לרוד אלא די במחילה בלבד שימתול לאבשלום כמה שחמא לנגדו וציער אותו, כי אבשלום חמא למקום ביה ולאביו, ובחמא שבינו לבין המקום כבר קבל את עונשו בעה"ז שנהרג במיתה משונה כמיש' התוספות ז"ל שם ותקעו בו עשרה חניות וגי' שבמים ותתכו את ראשו ואח"כ השליכותו ביער אל הפחת הנדול ויציבו עליו גל אבנים גדול מאד כמיש' בשמואל ב' ס"י י"ח ואיכ' לא נשאר עליו כיא מה שחמא לאביו שהוא חמא שבין אדם לחבירו, ולכן כאשר בכה עליו והספידו גילה דעתו שמחל את שלו, וע"ז יצא מו' מדורין דגיהנם.

ואעפ"י דק"ל מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול, שאני חמא שאבשלום היה בנו של דוד כי משו"ה הוצרך דוד לומר בני בני אבשלום כדי ללמד סיניגוריא על אבשלום שיהיה כבודו מחול, ועל מה שרצה להכניסו לג"ע על זה אמרו התוספות שהועילה תפלתו של דוד הע"ה והכניסו לג"ע.

ואם אין היורשים ידם משנת לעשות תיקון למת ההוא, לפחות בעת צאתם ע"י קבר המת יאמרו הרי אנחנו לומדים לתיקון נפש ורוח ונשמה הם

רוחות מספרות

וסדר הלימוד היא בתחלה אומרים פרשת הקמורת ומתחילין מן אתה הוא ה' אלהינו שהקמירו אבותינו לפניך וכו' עי' וערבה לה' מנחת יהודה וכו' ואח"כ אומרים ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וכו' עד ואראהו בישועתי, ואח"כ אנא בכח וכו' עד סופו, ואח"כ פתיחת אליהו הנביא וכו' ואח"כ אומרים יהי רצון וכו' הנזיל בדף ס"ט עד ברוך שומע תפלת עמו ישראל ברחמים וזה הוא תיקון קצר המועיל למת, ויוכלו לעשותו בשלושה אנשים בלי תקיעת שופר, ואפילו ביחיד יוכל לעשותו, ום אותו האיש המקבל הנאה על נפש המת כשיתפלל בעד נפש המת, יותר טוב שיאמר נוסח התפלה הנזכרת בספר חסידים סי' רמ"ב וזה נוסחה.

והוא רחום יכפר עון בזאת ההנאה שאני נהנה על אודות פב"פ חטאתו תכופר ונפשו בטוב תלין יתנוה עם גורל הצדיקים ורוחו תרגיע עם חלק הטובים. בטוב המטיבים היוושים בעדו אמן.

וממוציא דבר בין יבין האדם כי מי שנוולד לו בן או בת זהו קורא את שמותם בשם אותם המתים הרי הוא מכניס לאיתם הילדים בסכנה עצומה, יען כי יתגלגל אותו המת בהוולד ההוא הנקרא על שמו, ואם אותו המת הוא מהוייב סקילה או שריפה או הרג וכו' צוא בזה יגרום שאותו הילד ימות באותה מיתה בקצרות שנים, ואם נתחייב כמה מיתות הוא מתגלגל בכמה ילדים הנקראים בשמו, וכולם הם מתים רח"ל, וכל ילד הקרוב יותר ממשפחתו הוא מקודם להגלגל בו יותר משאר בני משפחתו כמ"ש או דודו או בן דודו יגאלנו וכו' וכמבואר בדברי האר"י ז"ל בספר הלוקמים בירמיה סי' ח' יעו"ש.

ובדידי הוה עובדא שקראתי את שב בני בשם מת אי משפחת אמי בעוד שלא הייתי יודע דבר זה ונפטר הילד ההוא בעודו יונק משדי אמו, גם כל בני משפחת אמי קראו את בניהם בשם ההוא והם היו עשרה בנים ורובם מתו, מהם מהו בזמן היניקה ומהם מתו בהיותם בהוייב בני י"ה שנה או יותר ומהם מתו בשנת חופתם וגא נשאר מהם כ"א שנים בלבד.

ואחר שמת לי אותו הילד בא אלי אותו המת בחלום וחילה את פני לחזור ולקרוא את שמו פעם שנית באומרו כי מה שמת הילד ההוא הטעם הוא לפי שעדין לא היה נגמר דינו סבף הקלע, אבל עכשיו הרי הוא נגמר דינו ולא תירא עוד שמה ימות הוולד, אמרתי לו אין מהוייב אני להכניס את בני בספק סכנה לכבודך, אמר לי איך לא תתעבר אשתך בבן אלא ילכת, ואמרתי לו אפילו אם יוולדו לי ז' בנות זה אחר זה איני רוצה לקרוא עוד את הולד בשמן, וילך לו המת מאתי בכעס.

גם פעם אחרת בשנת התרס"ו אירע מעשה אחרת שהלכתי ביום המילה אצל יולדת א' מכני משפחתי והילד הנימול קראו אותו בשם אבי אביו אשר נפטר בשנת תרס"ה. ובהיותי יושב אצל הנימול נתנמנמתי מעט כמו חצי דק וראיתי א"ך בא אותו המת וישב לו אצל הנימול ותכף זמיר הקסין המת את עצמו ועשאהו כמדת גוף הנימול ועלה ושכב על הנימול אחוריו כנגד פני הנימול וכיון את אבריו כנגד אבריו התינוק ונבלע כולו בתוך התינוק דוגמת המים הנבלעים בכלי הרש שהיה עומד בחמה בחודש אב. ונתעוררתי מקול צעקת התינוק שצעק ובכה מהכאב וקראו לרופא לבקרו ולא הועיל ואחד כיד שעות נפטר התינוק שהוא רחיל.

ולכן אין אני מזכיר אלא מזהיר ומצווה לכל א' וא' מישראל שלא יקרא את שם בנו בשם המת אם לא דקים ליה בנויה שהיה איש צדיק הולך בדרך תמים וכולי האי ואולי יען כי רוב אדם אינם נמלטים מהגלגולים כמש"ל בדרך ס"ו ע"ב משם הארי ז"ל יעו"ש ואל יחוש לבני אדם המלעיגים עליו על שלא קרא לתינוק בשם המת.

ובשנה זו שהיא שנת התרצ"ג בא אלי איש א' אשר נולד לו בן אחרי פטירת אביו בשבוע א' וראה בחלום שבא אביו ועמד לנגדו באין אומר ואין דברים. ולא ידע אבי הבן מה לעשות אם לקרוא את בנו בשם אביו או לא. ואמרתי לו שקודם המילה יעשה תיקון לנשמת אביו הנפטר והוא התיקון הנזיל בדרך מ"ט ובעוה"י לא יאונה לתינוק שום רעה היו.

עד כאן הגיעו מעשה הרוחות הם והדברים המסתעפים מהם:

מעשה נורא מס' מנחת אליהו מבעל שבת מוסר

בשנת התמיח לצירה בחודש אב נכנס רוח א' באשה אחת ומקודם שגודע שהיה הרוח בקרבה שמונה חדשים היתה הולכת חולנית במיני כפיות עד שנלאו הרופאים למצוא פתח רפואתה.

ויהי היום שנכנתי אני בחצר שהאשה זאת יושבת שם וכראות אותי נפלה בכפיה גדולה והתחילה לגמנם בלי חיתוך דברים וכראותי כן הייתי כמחריש שידעתי שנתלכש בה רוח רעה

ויהי בעבור המנחה הלכתי אצלה בחברת אנשים כשרים וכראותה אותנו נפלה כפעם האי וגזרתי עליו חרם שידבר מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לצער לבת ישראל בצער כזה כמה זמן. ומכה החרם התחיל לגמנם בקול אמנם לא הייתי מבין דבר גזרתי שישב למקומו וחזר למקום הרגיל להיות מוצנע שם שהוא בצד ימין בהיות שם מקום מרווח כמו שסיפור כשדבר.

שאלתי לאשה אחר שקמה אם היתה מרגשת עצמה בעת הכפיה ואמרה לא. אך עתה בפעם הזאת שמעתי קול מדבר בתוך גופי ואמר מה מפציר מעיב שאדבר כי איני יכול שאני במקום צר במצור ובמצוק. כששמעתי כן הפצרתי בחרמות שיחזור לעלות וישים עצמו בגרונה שיכול לדבר. כמו מקודם שהי' משים עצמו בתוך לשונה. וכן עשה שעמר בגרונה.

שאלתי לו מי הוא ואמר אני אברהם שניאור די קורוניאל שחנקתי את עצמו בעבור החסרון שהי' קרוב לחופתי ולא הי' בידי להוצאות החופה ובהרתי מות מחיים מפני הבושה ואע"פ שידעתי שהייתי עתיד לבוא בעונש זה אך ידוע למעכת שאני הייתי בעל תשובה וכמה שנים שהייתי בלבוש שק ואפר ותענית אין מספר וקידם שנחנקתי צמתי ג' ימים וזי' לילות ועשיתי צדקה ווידוים אולי יהי' פועיל לי להצילני מעונש ממה שאעשה ולא הועיל לי כלום אדרבה מכבידים עלי המכה באומרם איך אבדת כל מה שמרחת בכמה עיניים ותעניות שעשית על עונותיך וכבר היית מושלם ורצוי לפני המקום והחלוקה הנעשית מתשובה כבר מושלמת ועכשיו נשחר במים ועוזרים אותי אצל קברי ורואה אני תלוי באויר בדמות לבוש כתוב תשובה אך הוא מגוון הענן החשך.

וכשדבר כן התחיל לבכות בכי גדול אמרתי לו למה אתה בוכה ואמר מרוב הצער. ועוד שכנתי נשאת לאחר ואזמרים לי השומרים אצלי אם לא היית עושה המעשה הרע הזה הי' עתיד להיות לך ולר' ואח"כ היית עתיד למות ולילך למנוחות שאנגות והולך הזה שנולד למי שנשא כלתי ימות מיד וכן הי'. שאלתי לו כיצד נכנס לאשה הזאת וחשיב שהי' בקיתון מים ועשו

לאשה הזאת תרופה ע"ש הרופאים והשליכו מאותן המים ונכנס בה במקום התורף, ושאלתי לו הרפואה נעשה ע"י האש שכך הודיעו לי ואיך ה"י בתוך הקרירה והשיב שאין הרוחות נכוין מזה האש, ואמר שתי חדשים שאני יושב בקרבה.

ושאלתי מה עשו לו במותו, ואמר שמיד שיצא נפשו מהגוף לא ידעתי צי פרסה בפתע פתאום בבהלה גדולה ושמו אותי בכף הקלע והשליכיהו סמוך לפתח גיהנם ששפאת ירושלים ומיד יצאו רכבות של רשעים מגיהנם במקלות של אש ודחפוני ואמרו סורו ממא והפצרתי לסבול המכות אולי הייתי יכול לכנוס ולא יכולתי מכה המכות של רשעי גיהנם והמחבלים אשר נתנו עלי לשמרני גם הם מכים אחרי בחזקה ותהי המכה גדולה עד מאוד שלא יכולתי לסבול שנתפרקו כל החוליות שבנפשי וברחתי לפרות באויר ורדפו אחרי המחבלים והיו מכים בכת גדול בלי שום ריזת בין מכה למכה בלי חמלה וצרות וכאיכות אשר אין פה יכול להבין הדברים למי שהוא לבוש בחומר, ולא הייתי יכול לנוח רגע א' לא ביבשה ולא בים לא בהרים ולא בנבעות לבר ביום השבת שמניחים אותי בחור אחד ומיד במוצאי ש"ק מתחילים לרדפני.

והפצרתי עמו להכריחו להוציאו ושאל זמן ונתתי לו שבועה בתפילין ועשיתי בערמה שיביאו בנד כפול ויאמרו הנה בנד שהתפילין בתוכו, וכשבא לפניו האיש שהביאו אמר בכאן אין תפילין ואני רוצה לשבע בתפילין איך אני מקיים דברי וכן עשיתי להשביעו.

וכשבא הזמן אשר קיבל לצאת דיבר בתוך הגוף של האשה באופן שתשמע ואמר לה הרי אני מקיים שבועתי לצאת ואני יוצא עכשיו מעצמי כי אני מתבייש לצאת בפני ריבוי עם, והרגישה האשה לעצמה שיצא במקום התורף ולא שב עוד לדעתה.

ואני המחבר ידעתי במוב מעכו של האיש הזה שהיה בעל תשובה נמור ופ"א שאל ממני תשובה על עון פ' מה סגופים מתייבים הספרים הכתובים בענייני תקוני העונות, ואמרתי לו אב רחמן ירחם עליו כי בשגגה עשה מה שעשה כי קוצר ידיעתו גרם לעשות לו כן.

מעשה מוכר עופות

אחר הדברים האלה נכנסו שני רוחות בבי אחים אח ואחות וגזרתי על א' בתום שיאמר מי הוא ולא דיבר כלל כדרכו כל י"א חדשים שה"י בקרבו וה"י הכחור הזה חולה תמיד בכפי"י ולא נודע כי באו אל קרבו הרוחות ואמרתי לו דבר ויצא קול נמוך מקרבו ואמר מה אדבר.

רוחות מספרות

אמרתי לו מי אתה, אמר פי המוכר העופות, והייתי מכיר האיש הזה ואת שיחו שהי' איש כעסן ומעשיו מכווערין שאלתי לו מה סבעך אמר הי' לי חובות ולא יכולתי לסבול ויראתי שמא הייתי בא להצטרכות אחרים ובחרתי מות מחיים ואכלתי סם המות רעל.

ושאלתי לו מענין יציאת נפשו מהגוף אם ראה מלאך המות ואיך נרמה לו, ואמר שלא ראה כלום רק נצטער הרבה ביציאת הנפש מהגוף ומיד דחפוהו עד פתח גיהנם שםפאת ירושלים ולא ידע מי דחפהו.

שאלתי לו למה כל הרוחות דוחפים אותם שם שכך אמר גיב הרוח אחר שדחפוהו משם כמדובר לעיל, והשיב משום ששם הפתח הגדול והקשה יותר משאר הפתחים שיש לגיהנם, ואמר שיצאו לקראתו כמו שלושים מנהיגים ולא הניחוהו לכנוס בתוכו.

ושאלתי לו אם הי' הרבה רשעים בגיהנם, והשיב שלא ראה בתוכו כי נפל רחוק כמטחוי קשת אך ראה מרחוק השך עבה כי אין דבר בהעולם הזה לדמותה, אך ראיתי צדיקים שעולים מהעדה ועוברים בפתח של גיהנם ונאחזים בכנפיהם מנפשות שבגיהנם שהי' יוצאים מתוך אותו החושך והי' הולכים עמהם והצדיקים העוברים דרך שם הי' כנפי בגדיהם נשרפים מעט.

ושאלתי לו וכי בגד יש להם, ואמר שאין אני יכול להדמות הדבר כי הוא דבר רוחני.

ושאלתי לו אם הי' מכים אותו בעוד שהי' רואה שם, והשיב כי נתלוח עם רוח אי' מהאשכנזים אחד שנחנק בעיר סטאמבול והביאו לשם להענישו בעונש זה שיתאווה לכנוס לגיהנם ולא יכול ואמר שהרוח שהי' בתוך אחותו הוא זה והוא רשע גמור וכופר בעיקר.

ואמת אני מספר למעבדי מה שאירע לי ברוח הזה ידוע לאדוני שני רוחות היינו תחת הי' מלאכי חבלה אני והרשע הזה ורוח אברהם שניאור הנ"ל, וכל ימי השבוע לא הי' לנו מנוחה בעולם אך בשבת מניחים אותנו בחור אי' והיינו מספרים זה עם זה על מעשינו ועל הרעה הבאה עלינו, והרשע האשכנזי הזה הי' מתגבר עלינו ואוחז בנו והי' מוליכנו בשבת במקום בתי כסאות ובמקומות אשר ביא משתינין שם והיה מצער אותנו כמעט כצער המזיקין לנו בששת ימי השבוע.

ואמרתי לו למה אין אתם מתגברים עליו כיון שאתם שנים, והשיב לפי שהוא הי' בעל כח ועוד כשלא היינו רוצין לשימעו הי' מחרף ומגדף דביים אשר אין לאומרים כמו שאספר כשדברתי עמו וכו', וכעבור לשתים פיי שלא יחרף היינו מוכרחים להלךך אחריו במקום שלבו חפץ.

שאלתי לו ובשמהמזיקים מכין אותי בימי השבוע מה הי' אומר, והשיב לא הי' מדבר להם כלום מפני, היראה ועוד שלא הי' לו או שנאי לחרף משום

שכל מכה ומכה שמכין אותנו הוא צער גדול כאדם החי החותכים בשרו מעט מעט עד שתצא נפשו.

שאלתי לו הייתם שמיתים ביום השבת, אמר לי אדרבה היינו בוכין כל היום מה עתיד לבוא עלינו בימי השבוע אך בבכיה ואנחה היינו מספרים זלזו מענינינו. ואמר ידוע לאדונינו כי אברהם שניאור הנל סיפר לי שהי בעל תשובה כל ימיו ולא ידע איך בא עליו הרעה הגדולה הזאת, אמרתי לו דע שכל העונש הזה שעובר עכיו עד שיתמרק מה שעשה שאיבד עצמו ואחר קבלת העונש יקבל שכר מצותיו שעשה.

שאלתי לו אם יהי מתאוה דבר אכילה, והשיב לא, אך עכשיו שנכנסו באלו הגופים מתאווים כל מיני מאכל ותענוג ממה שהיינו מלומדים בחיים חיותם ומגיע להם צער גדול בהגיע צער לזה הנוף שבתוכו ואינו מתאווים לדבר עבירה, וחזר ואמר אני איני מתאוה דבר עבירה משום שבחיי לא חשבתי בזה רק כל מחשבותי היה על היין ולא הייתי מתפלל תפלת מנחה וערבית, ומה גם שלא ירעתי כלל מליל פסח ולא הייתי אומר ההגדה רק הייתי יקונה כד היין וזה היה במקום הגדה אוי לי, והיה הרוח מכריח לתינוק הזה שלא ילך להתפלל ושלא ילך לבית הספר, ושאלתי לו למה מכריחו לזה, והשיב שכך הי' מלומד בחיים ולא היה יכול גם עתה לשנות מבעו אשר הורגל בה.

שאלתי לו חבירך אברהם שניאור להיכן הלך, והשיב וי"א חדשים שנכנסתי בזה הנוף ונשאר הוא ואשכנזי נע ונד, אך כמו חי' חדשים שבא לילה אי' דובר באזני חבירי גם אני מצאתי מקום לכנוס כאשה פי' שעשו לה תרופה והשליכו מים מהקיתון שהייתי שם, גם האשכנזי יש כמו ששה שבועות שנכנס בגוף התינוק אחות התינוק שאני בקרבו.

שאלתי לו למה נכנסת באח ואחות, והשיב כי הוא לא היה כונתו לכנוס בתחילה בנער הזה אך נכנס בחצר כדי לכנוס לאשה אחת וכיום שבת ראיתי להנער שנכנס והשליך דבר ארצה ואז היה לי רשות לכנוס בו ונכנסתי בתוך קיתון של מים ושתה ונכנסתי בו, וי"א חדשים שאני ממון בקרבו ואולי לא היה בא מעכית לדבר עמי לא הייתי מדבר עם שום בן אדם בעולם עד שימות הנער, והתחיל לדבר פי' יש בידו עבירה פי' ופי' יש בידו עבירה פי', וסיפר לכיא מה שעשה מכמה שנים ודברים שאירעו לו בחייו עם אותם העומדים שם וכולם מודים שכך היה האמת.

שאלתי לו כשהי' פורחים באויר אם היה אויר העולם כמו שהיה בחייו בעיניהם, והשיב לה אלא הכל נדמה לחשך בלהבת אש כגון גפרית ונחלי

אש המבעית לראותו רק בשבת רואים העולם באויר וך כמו בחיים עד זמן צאת ג' כוכבים שהיא העת שמתחילים ללקוחם.

שאלתי לו למי מהג' רוחות שהולכים יחד מכין יותר בחזקה. והשיב לאברהם שניאור בעבור שמרח כיכ בתשובה ואבר הכל בידיו.

שאלתי לו על הצורות המכים להם והשיב שמכים אותם מאחוריהם ולא היו להם רשות לחזור להסתכל בפניהם.

שאלתי לו איך יכולים הרוחות לדבר כיון שאין להם כלי הדיבור לשון וּשפתים. והשיב איני יכול להדמות הדבר.

שאלתי לי כמות שיעור הרוח כמה הוא. והשיב הכל כפי רוחנייתו ורוחו ה' כשיעור אגוז קטן. ויש רוחות קטנים ממנו ובתיות רוחו גם זהו

המעם שאינו עולה כיכ עד גרונו של הנער לדבר בקול רם משום שיחנק הנער. שאלתי לו כשהיה נח בשבת אם היה רוחו מאיר ביותר מימי השבוע.

והשיב שהיה מאיר שרוח של שבת ה' מתלבש ברוחו ובכמותו ובקומתו ושיעורי כשיעור הרוח שבימי השבוע.

ושאלתי אם שמע דבר מה באויר העולם כשהיה פורת. ואמר שהייתי שומע כרוז ג' פעמים ביום והיו מתרימים לג' בני אדם ומפורסמים

בשמים ואמר פ' על שמקלל אביו ואמו ולפ' על שבעל ארמית. ולפ' שמסתכל בנשים ותמיד מחשבתו בהן ועושה ערמות ותחבולה. ללכודן ברשת העבירה.

והנה הג' הנזכרים הכרתי והיה הדבר מפורסם ממה שהיו עושים. שאלתי לו עכשיו כיון שהוא בתוך הגוף הזה מהיפך יודע עבירה של

כאורא. והשיב שכל הנכנס לפניו היה רואה בצידו צורה מכוערת בתכלית הכיעור והעבירה כתובה במצח אותה צורה.

ושאלתי לו מה מיכה של צורה הזאת. והשיב העבירה עצמה נעשית שד והולך אצלו תמיד כיון שלא שב ממנה ואותה הצורה מכרית אותו לאמור

עבירה שכאורא. ואמר עוד ויש נכנסים בפני אותה צורה ואין הצורה מנחת לי לביישו. ושאלתי לו למה. והשיב משום שבוראי עתיד לחזור בתשובה.

ושאלתי אם שמע באויר אם מכרזים למובה על איזה אנשים. והשיב אני לא שמעתי אמנם ביום שבת א' סיפר לי אברהם שניאור ששמע כרוז

מכרזו בקול שמחה וצהלה וקול ערב נשמע מסוף העולם ועד סופו ונכנס קול הכרוז באזני כל בריות שבעולם וכה אמר הזהירו בפי' ופי' שכל הנוגע בהם

כאילו נוגע בבבת עינו.

שאלתי לו אם הקול נכנס באוזן כל בריות שבעולם וגם כיון שרוח אברהם שניאור שמע הקול איך אתה לא שמעת. והשיב שלשמוע הקול הזה

צריך זכות אך ניתן רשית לאברהם שניאור ששמע ואדרבה להענישו בזה ויראה כמה אבר שעם התשובה שעשה היו מכרזיון עליו כך ועתה להיפך

רזחות מספרות

עג

ומעם שעושים שכל בריה ישמע את הקול כדי שיפול פחדו על כולם ואין בריה רשאי לשלום עליו.

שאלתי לו אם יודע באיזה עון יש בעיר הזאת צער רעב הוה, והשיב בעון המוכרי מוזות שמיקרים השער, ועוד שנשבעים לשוא ושקר ומנבלים את פיהם, שאלתי לו כשהי פורח באויר אם היה פורח למעלה למעלה, והשיב לא כיב למעלה אלא כשיעור ג' קומות או יותר מעט.

ואחר שסיים לדבר אמר מי יתניני לשתות לוג יין טוב ומשובח כמו שחייתי למוד בחיי, כי בעוד שאני בגוף הזה אני רוצה להתענג קצת, שאלתי לו מה תועלת יש לו עכשיו מהיין, והשיב שאדים של היין עולים בראש הנער וכיון שהוא מתפשט בכל הגוף יש לו שמחה כשמחת החי השותה משתכר ונתתי לו יין וישת.

אחר כל הדברים יום א' שאלתי לו אם הוא מתאוה לילך על קברו שגופו קבור שם והשיב מיום שמת עד עתה לא ידע מקום קבורתו כי לא ראה כשהוליכוהו לקבר משום שמיד השליכו נפשו עד שער הגהינם.

וחזרתי לשאול לו אם ראה מרחוק לרשעים שבתוך הגהינם, ואמר שכבר אמרתי לאדוני כששאל ביום א' עיז, שלא ראיתי משום שהיה חשיכה גדולה צלמות ולג סדרים ותופע כמו אופל, אך נסתכלתי בתוך החושך כלהבת אש נפרית מלח זופת שהסברה נותנת שניתך על ראש רשעים יחול ואמר עכ"ז מי יתניני לכנוס בתוכו.

שאלתי לו פתח זו של גהינם הוא בין הרים וגבעות או עיף השדה אן חור באמצע הקרקע וצורת הפתח כיצד, והשיב לא זה ולא זה ואיני יכול להמשילו.

שאלתי לו שיספר מה ראה באויר העולם בעודו פורח בו, והשיב עברתי בין מוצאות הכסף והזהב והשמש שם מכה כאש, אמנם לנו אין מניע נוק מאותו המימות אך מצרת המציק אשר אחרינו לא היינו יכולים להתעכב אפי' רגע כמימרא. גם עברתי בהרי חושך כי עד שם רדפונו אויבינו המציקים אחרינו, ובמקום הזה ראיתי פתח אחרת לנהנם ולא הניחוני לכנוס שם.

גם עברתי במקום נהר סמבסיון והוא נהר חזק ותקיף והוא של מים, אך מתגלה אבנים גדולות והפצרות ומרחתי לעבור מעבר הנהר לכנוס בתוך הרי ישראל אשר שמעתי בהיותי חי שיש שם ישראל אולי תהיה לי הנחה קצת ולא הניחוני כי אמרו ממא לא יעבור בתוכה. ואמר שראה מיני דירות ואילנות אין חקר לקומתן, ואמר הכוכבים שאתם רואין אותם קמנים אנו רואים אותם גדולים, וגם אמר יש כח בנו להתפשט בכל הגוף ויש כח בנו להתפשט באופן שיתמלא כל הבית הזה, ויש כח גדול מכל זה בנו, ושחק וקם התינוק.

ויהי בערב חזרתי אצלו ושאלתי אותו אם היה חפץ לראות את קברו, ויאמר הן, ויהי בבוקר הלכתי אצלו ושחק ואמר מעכשית לקח מורח להזליכנו אצל גופי אך איני לא הולך אם כי קודם אתה מניחני לכנוס בים למכול, וכן עשיתי ונכנסם אביו של בחיר עמו זכרה מידו והתחיל לשוט עד שיעור רחוק מאד. כי הרוח הזליכנו ולא היה אדם יכול לבוא אצלו להשינו ונצטערנו הרבה שלא יחניקוהו ותלמי חור לשפת הים אצלינו ומבל ולבש.

כשקרבנו אצל קברו כיא זרק אבן על קברו משום כפרה, גם התינוק רצה להשליך אבן וחזר וזרעו לאחוריו שבי ביא לא יכרו לתחורו עד שהשליך האבן מידו ארצה.

חזרתי לנסות שישליך אבן על קברו וכן היה כיפ, והיינו רואים שעינו התינוק היו דולקים באש בעת שהיה מרים האבן להשליך בקבר הגוף שהרוח שבקברו על ראשו ועל זרועותיו יעכבו שלא יזרוק בו אבן, והיו התינוק אומר שמיד בשמרים ידו לזרוק האבן רואה גוף עומד על הקבר ופניו לו ירקקות עד מאד דומות כמים שחור מעורב בירוק והיו נתן סימן מוקני וקומתו וגוון מלבשוני, והוא לא היו מכיר אותו בחיים ואנו העומדים שם מכירים שם והיינו שימעים הסימנים כמו שהיו בחייו.

אחיו הפצרתי עמו להציאנו וקבע זמן, ושאלתי ממנו שישבע שלא יעבור הזמן, ושאל תפילין ולקחם בידו ואמר בזהיל בשם הגדול והנורא שכתוב באלו התפילין שאני יוצא ביום שקבעתי, ושאלתי לו באיזה מקום אתה יוצא, והשיב בפי הטבעת, ואני יראתי שלא יזיק לתינוק והפצרתי בו שיצא בציפורן הרגל, והשיב שמשים עונש מכריחים אותו המזיקים השומרים אותו שיצא דרך שם ואני אמרתי שאני מתפלל עליו שיתן להם הקביה רשות שיא יוצא דרך שם כיא בציפורן כדי שלא יוסיף טומאה על טומאתו, כשמעו כן שתק ולא דיבר עוד.

ויהי היום שקבע לצאת קדמתי להלך אצלו בלילה לראות מה שבלבו, ושלתתי אחר כי תיה שיבואו וכאו לשם מיד התחיל התינוק במיני התולים ודברי צחוק ושאל שישימו לאכול וישב עמנו ואכל כשיעור שאוכלים ג' אנשים, ואמר אני יוצא לכן אני אוכל כך ואני רוצה לשמות בזה הלילה כיון שמחר אני חוזר לכמה עונשים.

וכשמעי כך נתך לבי שהיא תחבולה וערמה, אמרתי לו אתה עומד בשבועתך לצאת כאשר נשבעת, השיב וכי עברין אני, ושאלתי לו באיזה מקום, אמר א"א לעבור כיא במקום שאמרתי, ואני יראתי שלא יזיק לתינוק חזרתי להפציר בו שלא יצא דרך שם ומיד כעס והתחיל לצחק מהעומדים שם ולהכות אותם עד שנערתי בו בנויפה גדולה וישב יצחק, ואמר בלשון רכה איני יודע מה לעשות מהצער שאני יוצא למחר, והתחיל לבכות

ושאל שרוצה קודם יציאתו למבול ולהלוך על קברו וכן עשיתי עמו.
 בחזירתי עמו לבית הלכתי עם מנין אנשים כשרים אשר בחרתי
 וכראותי שחזרתי להציר עמו להוציא מצפורן, אמר עכשיו אני מצניע עצמי
 באכה אי ששם איני שומע החרמות שמעכית גזר עלי, וכן עשה, מיד גזרתי
 עליו חרם גדול בכמה נרות שידליקו אותם ויכבו אותם ותינוקות יענו אמין
 ואין קול ואין עונה. אך התינוק היה שומע קול בקרבו שהיה אומר כל
 החרמות האלו וביאו לאוה"ע שמצירים ודוחקים לישראל.

חזרתי וקריתי לפניו קללות שבת"כ ושבמשנה תורה ולא הועיל עמו.
 דברתי באוניו מה שדברתי והתחיל לצער לתינוק, כתבתי כתיבה אחת בקערה
 ומחיתי הכתיבה במים להשקותו ודחק שיניו אלו עם אלו עד שהכניסו ברזל
 בפיו, התחיל לבכות בקול מר ומתמרמר ואמר תניח לי ריווח חצי שעה,
 חזר דעלות בגרונו של תינוק והשליכו כפעם בפעם וקמו עליו אביו ואמו של
 התינוק והכותו מכה רבה ואמרו לו רשע כמה זמן שאתה מצער לכנינו ואין
 אנו יכולים למבול עוד, ושתק ולא דיבר כלום ולא עשה כשם שהיה עושה
 מקודם זה, כשמכין התינוק היה מגיע לו צער גדול.

ובעוד שהיינו יושבין בחצר כל העומדים שם קם התינוק על רגליו
 ונכנס יחידי בבית ושמע התינוק קול בקרבו אמר לחכם איני עובר על
 השבעה שהשביעני לצאת היום, אך לא רציתי לצאת בפניו משום שהביא
 אנשים אשר לא ציויתי, ועוד שהיה מפציר בי לצאת מצפורן ולא יכולתי אף
 שלמובתי נתכוון כדי שלא ידבק בי טומאה יותר, אבל איא בלא זה כי כן
 גורמים עלי השומרים אותי, והרי אני יוצא, וכדי שתאמין שאיני נכנס
 בשום אבר מאברך הרי אני עושה, הסימנים ששאל ממני, מיד הרגיש הנער
 רוח חזק יוצא מלמטה בכאב, גדול מאד והרעיש את הבית ובצאתו נתלבש
 בקערה שמצא שם והוליכה אנה ואנה למטה ולמעלה כמה פעמים.

בין זהוה נכנס אבי הנער לראות מה ששהה בתוך הבית כמו חצי שעה
 מה היה סיבו ונראה קערה יוצא מפתח הבית בתווק גדול ונפל על כד מים
 ושברו חתיכות חתיכות, והתינוק נפל בקרקע כי נרפס מהכאב הגדול שהרגיש,
 ונתנו לו מים ושב רוחו בקרבו ואמר כבר יצא ממני הרוח רע שבקרבי ונהפכתי
 לאיש אחת וראו שקרע הכנר שיצא דרך שם, ואז סיפר הנער כל מה שדיבר
 לו הרוח ושמחו אביו ואמו וכל העומדים שם שמחה גדולה אך היו מצירים
 על הרוח האחר של האשכנזי שהיה בכתם התינוקת בת ששה שנים והיה
 מצער אותה מאד שהיה רשע גמור וכופר בעיקר ומתחף ומגדף, וכל דבריו
 שקר והוכר כוב.

אך הרוח של הנער הגיד לנו שבעודם שם בכית היו יוצאים ומדברים

זה עם זה ואמר לו אינם יכולים עמי להוציאני מכאן בשום אופן לבד מדבר אחד אני מתיירא שלא יחרימו אותי בעשרה, והשבתי לו כיון שהוא מנדף למה מתיירא מזה, ואמר הכח החרם הזה מוזק ומיצר לו ואינו מתיירא משום חרם הזה רק מהנוק הנמשך מהחרם, ובהיותינו יודעים מזה היינו עושים כמה ערמות להחרימו בעשרה ולא יכולנו כי בעוד שהיה רואה פחות מעשרה היה עולה בגרונה ומדבר ומצחק ומחרף אשר אין להעלות על הכתב, והיה שואל מיני מתיקה ומיני הוצאות של אכילה ואם מאחרים לתת לו היה מפקיד להמית לתינוקת הזאת עד שהקבי"ה למען רחמיו המרובים עשה מה שבפתע פתאום נכנסו אנשים לראות לתינוקת הזאת בצרתה והחרמתי עליו בחרם שיצא.

מיד התחיל לככות ואמר ששמו אברהם ובעבור שלא היה לו מנוחה בעוה"ז מצרת עוונות נחנק ועכשיו מבקש מחילה מאדון הכל על כל מה שחירף וגידף, וכיון שיצא חבירו גם הוא רוצה לצאת וקבע זמן ונשבע שבעוד הזמן הזה לא יצער לתינוקת, וכן היה כשכא הזמן שקבע לא נראה עוד שהלך מעצמו.

מעשה הפרנס

ובימים ההם שלחו לי כתב מעיר מוריא על ענין רוח א' שנכנס בנערה אחת הלך דיין העיר לדבר עמו והחרימו שידבר ולא דיבר. עד שיום אחד דיבר מעצמו, והלך החכם אצלו ואמר לו למה לא השגחת בהחרם שהחרמתי שתדבר והשיב מפני שאין אני רוח רעה כי אני פ' פרנס העיר איש זקן וחסיד כמו שהיית מכיר אותי, ומעכ"ת בא אצלי לגזור עלי חרם הימב בעיני ה' להחרים לאיש כמוני ואני לא באתי על שום עון רק לכשהייתי פרנס היה בעיר איש רע ובליעל פ' שמו שהצר לחבירו ודחקו עד שגירש את אשתו ולקח אותה לאשה ואע"פ שלא היה סופס בידי למחות משום שהאיש רע ובליעל ובידו כח עם אוה"ע, מיהו היה לי לעמוד בפרץ ויהיה מה שיהיה ובעון זה קנסו עלי לבוא לפרסם עוני ברבים להגיד לכם שאיש פ' שוכב עם אשת פ' וכך וכך עבירות יש בעיר, ובדקו ומצאו כדבריו, וגם שאל על בני משפחתו ובניו וב"ב שיבואו אצלו ובאן, וקרא לכל אריא בשמו וגם קרא בשמם לכל הנולדים אחר מותו והיה מגלה מעשיו של כאריא ומגיד מאורעות כגון שיירא פלונית שיבא היום לעיר ושיירא פ' לקחה לסמים וכל דבריו בצדק ובמשפט.

אח"כ הפצירו בו שיצא, ואמר עליכם שלום כבר עשיתי שליחתי ואני הולך אל מקומי, ופתחה הנערה את פיה ואמר כבר יצאתי וקמה הנערה

בבריאתה, ואחר נ' ימים חזר ונתעורר הרוח בקרבה ואמרו לו למה רמתנו, ואמר חורתי בה לדבר דבר אחר.

ויהי בראותם כי צחק מהם, שלחו לי כתב לאמור איך יעשו להכריחו לצאת ולהציל הנערה העניה מצער אשר יושבת בה. ונתתי להם סימנים להבחין אם הוא האיש שאמר שהי' זקן ותמיד שאם הוא זה ידברו בו בכבוד ורכות ואם לא ימצאו בו הסמנים שנתתי להם בוודאי שרוח אחר רע הוא ועשה בערמה לומר שהוא הזקן והחסיד, וכתבתי להם נוסח החרם שיחרימו אותו ויכריחו לצאת, ובערב שבת הניע כתבי ליד חכם העיר ואז לא הי' יכול להלך אצלו כי קידש היום והוא לא פתח האיגרת לראות מה כתוב בתוכה ובלי למוציא שיק הלך אצלה עם האיגרת סתומה וחתומה.

ויהי בראות הרוח שנכנס אמר וכי נעלם ממני דבר דעו שזאת האיגרת שלח פי מעיר אומיר וכה כתוב בה וקרא לפניהם כל מה שהי' כתוב בתוכה ופתחו האיגרת ומצאו כדבריו ותמהו כל העומדים שם. וחזר לפרסום עון כאויא ויגדל הבכי וכיא הרהר בתשובה בלבו כי כיא ראה שגילה מה שבקירות לבו, ושאל לו למה דיבר שקר שאמר לצאת ולא יצא, והשיב בפעם הזאת אין אני יוצא בפני שום אדם וכן הי' שיום אחד היתה הנערה יתירה בבית ולא הי' שם כיא נער שנכנס בפתע פתאום וראה לנערה נופלת ארצה ורגלה מכה בקרקע עד שמחוזק ההכאה יצא הציפורן ויצא בו הרוח וקמה על רגלי' ולא יספה לראותו עוד עד היום הזה.

מעשה אברהם צרפתי

שמעתי מפי איש נאמן חכם וחשוב שנמצא בעיר פירארא והכיר אדם א' ששמו אברהם צרפתי והי' בחור כמו שלשים שנה וזבחור הוה הי' רך ויחיד לאביו ואמו ורע מעללים כל ימיו בעידונים ותמיד דירתו בגינות אחר אחת בתווך רועה זונת, וביום מהימים מצא תייב א' בחור כמותו ויוערו יחדו לאכול ולשתות במקום הנמצא להם.

ופי' נמצא להם איש סוחר ערל וראה אותם בלבושים נאים וחשובים ואמר הסוחר בלבו נראה אלו מבני הסוחרים הגדולים אשר בארץ המה הנני מגלה לבי להם והכניסם לחדר בחדר והראה להם חמשת אלפים דינרים שהי' רוצה להתחילם על ידם בכסף אחר.

ויהי בראותם כן המשיכוהו בדברים עד שהביאו אותו לביתו וקמו עליו והרגוהו ויבוקש הדבר וימצא, ויבקשו הערלים אנשי עיר פירארא להרוג

ליהודים אם לא ימסרו לאלו בידם, ויבקשו אותם ככת הרמות עד שהוציאו לזה אברהם צרפתי כי האחר ברה ויתלו את אברהם הנ"ל על העץ. ויהי כאשר עברו ימים מעטים היתה נערה א' מגדולי הארץ ירדה לשאוב מים מהבור והנר בידה ובפתע פתאום נכבה הנר ונכנס רוח אברהם צרפתי בה והי' מצנף לה. ובה אצלה רב א' בקי בחכמת הקבלה ושמו ר' יהודא מה טוב והכריחו לצאת משם. ואמר אל תעשו עמי הרעה הגדולה הזאת שאני אברהם צרפתי.

ושאלו לו על איזה עון נכנס שם ולא קבלוהו לנהיגם ואמר פ"א הלכתי עם חברי החיים אצל זונה א' גויה בליל שבת וחכירו לא רצה לכבות את הנר והוא כיבה אותה וזה עון אשר קיטרג לו מאד שלא הניחוהו לכנס לנהיגם והלך נע ונד עד שנכנס לשם ולבך אל תפצירו עמי כי איני יוצא משם עד שישלמו השנים שקצבו לי מהשמים לחיות. והוא גרם מיתתו בידו בהריגת הסוחר.

והרב הנז' הפציר עמו בחרמות עד שאמר אם תעשו עמה כך וכך אני יוצא, עשו להם בשר צלוי ולביבות ואוכל ואשתה ואח"כ תלך הנערה לבית החיים ושם אני יוצא ועשו לו כן ורימה להם, והרב בעם עליו עד שאמר הכיאו לי ג' אישיות מלאות מים וישמו אחת בראש הנערה ואחת בגולי' ואחת בזרועה השמאלית והתחיל לפצור בו להוציאו, וכדי שלא ילך נע ונד שיכנס באחת מאלו האישיות ויהי' שמור, כיון שראה הרוח שיבקשו לו תיקון כדי להוציאו משם ועכשו אין לו עיניו כ"כ אמר איני יוצא מכאן אלא אי"כ בזה התנאי שבאיזה גוף שאני מוצא אני נכנס בו, וכן הי' והנערה נצולה

בשבת מוסר פרק כ"ז מובא סיפור זה.

ובהיות שלא כל אדם מתעורר לעשות תשובה בראות עצמו בריא אולם רק בבא ימי הזקנה ורובם עד דבדוכה של מות וכיון שנשתרשו כל חייהם בהבל הזמן בעצת המסית סמאל הרשע הוא שטן הוא יצר הרע בעת יציאת נשמתו מפתחו שיכפור בקונו וינצל והאיש אשר הלך אחר עצתו כל חייו בראות עצמו כצער המות מתפתה ושומע לו וכופר בחושבו שעם זה ינצל מאותו צער לא כן המוחזק כל חייו בקב"ה ובתורתו בעט בעצת סמאל הרשע שהורגל שלא לשמוע לו ולכן בבא או לפתותו אינו נוטה און אדרבא מקלל ומודיע לו שהבל הוא ;

וסיפר לי חר מרבנים שאביו הר"ב ז"ל הלך בשליחות ובאחת הערים שנכנס היה כת בחורים כל ימיהם אכילה ושתייה ומצאו תאותה מכל מה שלכם

חפץ לא היה עבירה שהשליכו אחרי גיוסם דכלם עשו לא נזרו אחר והיו כזפרים בכל מה שכתוב בתורה ואין צריך לומר בתורה שבעל פה.

וחלה אחד מהם למות וכשנכנס בחוליו התחיל לצעוק בקול מר והיה אומר לעומדים אצלו הצילו אותי מזה העומד לפניי וחרב שלופה בידו לחתוך בשרי התיבות התיבות גם ראו שעושים למי שעשה עבירה פלוני כאשר עשיתי אני עם חברי עושים לו כך וכך שפטים.

וכן היה מזכיר כל מה שעשה עם חבריו והיה צועק מר ואוי ואבוי ומתלה ומשתמח לפני כל הבא לבקרו שעשיר היה ומרבים העם לבא שיצילו אותו מהמשפמים שמראה לו המלאך המות לעשות בו ולכל העושה כמותו ודברים כאלה רבים עד שהיו מרבים העם לבא לראות בעיניהם כל מה שארז"ל שרואה הרשע בשעת מותו.

והיו אנשים וטף ונשים מהרתרים בתשובה והיה בצעקה זו כמו שמונה או תשעה ימים.

עד שאבי החולה קרא לחכמים והלכו אצלו ושאלו מה היה רואה והיה מגיד להם שהיה רואה למלאך המות לא בדמיון כי אם ראייה וראיית ומראה לו המשפמים המעוהדין לו ולחבריו והיה עושה לו הכעסות גדולות.

אמרו לו החכמים שיאמר שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ויתודה על המאין.

והוא ענה חלילה לי מעשות זאת כדבריכם משום שהשמן העומד כנגדו אומר לו שאם יאמר כך יעשה בו שפמים ואם לא יאמר הוא יצילתו מצער חוליו ואדרבא היה מחרף ומגדף כשהיו מפצירין אותו שיאמר שמע ישראל והפצירו עמו עד בוש ולא אבה לשמוע בקול מוריו ויצאת נפשו כאומרו איני אומר שמע ישראל ונפנה והלך לחרפות והחכמים פירשו מאצלו מיד שלא ידבק בלבושיהם ממומתה עד כאן.

הרי כיון שהרשע מתדבק בחיו עם סמאל גם במותו מפתחו לכפור. לכן תקנו הקדמונים ז"ל שימסור האדם מודעא בחייו שאם חיו מסיבת בלבול דעתו יורה אל דברי המסית יהיו דבריו כחרס הנשבר וכדבר שאין בו ממש.

רוחות מספרות

העתק דבר קדשו של הרב חקדוש מו"ה מנחם מענדל זצ"ל מוויטעבסק

א. ראשית חכמה יראת ה' והיתה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו. זהו תבונה, והבונה מביאה לידי יראת מלפניו ולהתבונן תמיד בבושה ויראה מלפניו ית' ששלא כל הארץ כבודו וחוקר כל הנסתרות וצופה ומביט כל התנועות להתבונן דבר זה מאוד כמשיב בש"ע או"ח ס"א שו"ת ה' לנגדי תמיד, ולקיים זה שאמרו ז"ל איזו פרשה קמנה שכל גוסי תורה תלויים בה הוי אומר בכל דרכיך דעהו להיות כל מעשיך אכילה ושתייה ושינה ומשגל לשם שמים:

ב. להזהר מאוד מביטול תורה בכל מאי דאפשר ולקיים לא ימיש ספר התורה הזה מפ"ך, אך להזתר שיהי' הלימוד לשמה בדחילו ורחימו אורייתא בלא דחילו ורחימו מיד וישמע ה' ויחר אפו:

ג. לפני מי אומר הדברים האלה ואיזו הדברים הוא אומר, אורייתא וקוב"ה כולא חד:

ד. רק שיהי' לשמה לידע הדרך אשר ידבק בה האדם בו ית':

ה. הזהר מאוד מלימוד שלא לשמה שלא יעשה ח"ו סם המות ולהיות זך ונקי בלי שום מחשבה זרה:

ו. ללמוד בכל יום משניות ולתקן מה שפגם:

ז. ללמוד גמרא בעיון כי גמרא עם עיון משבר הקליפות אך שיהי' לשמה:

ח. להזהר מאוד ללמוד ספרי מוסר בכל יום בפרט ספר הקי' ראשית חכמה מיני' לא תזוע:

ט. להתבונן המוסר ולחזור ב"פ ולזכור:

י. ללמוד תרי"ג מצות ולהיות בקי בהם, עכ"פ לחזור בכל חודש תרי"ג מצות:

יא. להזהר מאוד להיות ממארי דחושבנא שיעשה בכל לילה קודם השכיבה חשבון על המעשים שעשה כל היום שאם ראה שעבר עבירה ח"ו יתודה תיכף ויקנים א"ע באיזה קנס ממון לצדקה:

יב. להזהר מאוד לשמור שבת כהלכתו בכל חומרות שהחמירו חכמים ראשונים ואחרונים ולהיות מתשבתו תמיד אל השבת כמו שאמרו זכור את השבת שלא יסח דעתו מיום השרת